

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · núm. 100

Ple del Parlament

Sessió 46, tercera i darrera reunió, dijous 4 de juny de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

[Dossier](#)

TAULA DE CONTINGUT

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026 (esmenes a la totalitat) 200-00026/15	3
Projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2026 (debat de totalitat) 200-00027/15	63

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 46.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada major i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026 (esmenes a la totalitat)

200-00026/15

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les esmenes a la totalitat presentades al projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya (*remor de veus*) –silenci, si us plau– per a l'any 2026. El debat i votació de les esmenes a la totalitat se substanciarà d'acord amb allò que estableix l'article 132 del Reglament del Parlament.

Els avanço la seqüència. En primer lloc, per a la presentació del projecte de llei de pressupostos, intervindrà la consellera d'Economia i Finances, la senyora Alícia Romero. A continuació, els grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat intervindran per defensar-les per un temps màxim de trenta minuts cadascun, seguint l'ordre de major a menor, d'acord amb els precedents de les legislatures anteriors. Un cop feta la defensa de les esmenes, es podrà fer un torn en contra per un temps màxim de quaranta-cinc minuts, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus. Així mateix, si hi hagués aquest torn en contra, els grups que han defensat les esmenes podran intervenir de nou durant un temps màxim de cinc minuts cadascun. Finalment, els grups parlamentaris que no han intervingut en el debat tindran la possibilitat d'intervenir-hi per expressar llur posicionament, per un temps màxim de quinze minuts cadascú. I, un cop acabat el debat, sotmetem a votació conjuntament totes les esmenes a la totalitat. Aquesta, doncs, és la seqüència del debat.

Per tant, per tal de presentar el projecte de llei de pressupostos, té la paraula la consellera d'Economia i Finances, l'honorable senyora Alícia Romero Llano. Sense límit de temps.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Moltes gràcies, president. Molt honorable president, consellers, conselleres, diputats i diputades, a l'equip d'Economia que m'acompanya i a tots aquells que ens estan escoltant des de les xarxes, en primer lloc... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

...permetin que m'excusi, perquè porto uns dies molt constipada, com podeu comprovar. Però, bé, això no evitarà que puguem fer aquest debat i puguem presentar aquests pressupostos per a la Generalitat aquest any 2026.

Miri, comparec avui per defensar aquest projecte de llei de pressupostos de la Generalitat, la principal eina que té un govern per desplegar el seu projecte polític i dur a terme les polítiques públiques que considera. Ho faig amb la convicció que avui no discutim només unes partides, uns números, unes xifres, sinó que el que fem és intentar fixar quin és el nostre full de ruta, disposar de l'eina principal que té qualsevol país per prioritzar, per actuar, per afrontar els reptes de futur d'un país i, sobretot, per fer-lo avançar. I ho faig després –ho saben– d'un procés de negociació exigent, intens i fructífer que em permet dir sense embuts que aquests pressupostos que avui debatem en el Ple del Parlament són millors que els que vam presentar fa uns mesos. I ho són perquè incorporen l'accent, l'enfocament, la visió de tres grups polítics que l'han fet, evidentment, molt millor. El Govern, tot i així, manté intactes els seus objectius, els objectius que ja va fixar el president Illa a l'inici de la legislatura: donar estabilitat, reforçar els serveis públics, impulsar la inversió, protegir la ciutadania i preparar Catalunya per als grans reptes de futur. I ara aquests objectius surten reforçats amb aquests dos acords polítics que hem fet, dos acords polítics ambiciosos.

Vull expressar també, per tant, en nom del Govern, la satisfacció per aquests acords. I vull fer també un reconeixement i un agraïment explícit i clar per l'exigència, sovint tossuda, la responsabilitat política, el sentit de país i la generositat dels dos grups que hi donen suport, Esquerra Republicana i els Comuns. Exigència tossuda que ha permès enriquir uns comptes ambiciosos; responsabilitat política, perquè han entès que Catalunya necessita uns nous pressupostos; sentit de país, perquè han prioritzat allò que és útil per a Catalunya, i generositat, perquè tot acord implica renúncies, implica posar per davant el bé comú que la comoditat de la posició pròpia. Aquest és el sentit profund del pacte pressupostari, no renunciar a les diferències, sinó posar-les al servei del país. En un parlament plural, com aquest, la responsabilitat no consisteix a imposar majories inexistents, sinó a construir majories possibles. És justament el que hem fet amb aquest pressupost, construir una majoria útil per fer possible que Catalunya tingui uns pressupostos, una eina útil necessària per tirar endavant les polítiques que el país necessita. La negociació ha permès incorporar noves actuacions, reforçar prioritats i donar més amplitud política i social a aquest pressupost.

L'acord amb Esquerra i Comuns, a més a més, reforça especialment algunes dimensions de país que vull destacar: el finançament, la gestió tributària, la mobilitat, les polítiques de la llengua, l'esport, la indústria, l'educació, la cohesió territorial, l'habitatge, la mobilitat, les inversions o la lluita contra les violències masclistes. I permetin-me aquí també que vulgui reconèixer i reivindicar, si m'ho permeten, que aquests pressupostos també han trobat el suport dels agents socials i econòmics, de la societat civil. Vam signar un acord ja fa uns mesos amb Comissions, UGT, Pimec i Foment, que van donar suport als pressupostos, incorporant també objectius i mesures, i també, ara fa pocs dies, la Taula del Tercer Sector. Amb això, amb aquestes propostes, enriqueim els pressupostos amb una mirada diferent, que suma i que multiplica.

Són uns pressupostos, a més a més, que miren el conjunt del país: la Catalunya metropolitana, la de les ciutats mitjanes, els pobles petits, els municipis rurals, les Terres de l'Ebre, el Camp de Tarragona, les comarques gironines, el Pirineu i l'Aran, la Catalunya Central, Catalunya de Ponent. De fet, el quaranta-dos per cent de les comarques reben més del seixanta per cent de la inversió real de la Generalitat; per tant, un augment i una atenció molt important a aquest equilibri territorial, a aquesta Catalunya i a aquest conjunt del país. Uns pressupostos, a més a més, que també miren totes les etapes de la vida: els joves, els adults, els treballadors, les treballadores, la gent gran, les persones vulnerables, les dones. I un pressupost que també, com he dit abans, mira el futur per afrontar no només les necessitats immediates, sinó també aquells reptes que van més enllà de l'any 2030. Ho hem repetit

moltíssimes vegades i insistirem en fer-ho: aquest Govern no entén la política si no és des del compromís de fer una política útil, una política que tingui ressò i impacte en la vida dels ciutadans, que millori la seva qualitat de vida, i això és el que fan aquests pressupostos. Aquesta és, per a nosaltres, la política útil: negociar per millorar, acordar per avançar i convertir les diferències legítimes, que hi són, en respostes concretes per a la ciutadania.

Catalunya arriba a aquest debat amb fortaleces econòmiques potents, és veritat, evidents, en podríem dir. Una economia diversificada i que creix –aquest primer trimestre, el 2,9 per cent. Si ho comparem amb economies del nostre entorn, doncs, home, veiem que la diferència és molt rellevant: un 0,7 ho ha fet Itàlia; un 1,1, França; un 0,3, Alemanya. Nosaltres estem al 2,9. No podem dir que Catalunya no tingui una bona situació econòmica; està creixent. La nostra economia l'estem diversificant. Però, a més a més, compta amb una base industrial rellevant, malgrat alguns conflictes laborals que tenim en aquests moments, amb un sector agroalimentari líder que representa el dinou per cent del nostre PIB, amb companyies que estan exportant arreu del món. Tenim una capacitat exportadora important, més de 100.000 milions d'euros amb dades de l'any 24. Estem també atraient inversions per valor de 5.000 milions d'euros l'any 24. Tenim talent, universitats, una societat civil molt activa, tant en l'àmbit esportiu, cultural, com social. I Catalunya –ara fa pocs dies ho anunciàvem– ha batut un nou rècord d'ocupació: hem arribat prop dels 4 milions d'afiliacions aquest mes de maig, una xifra molt positiva. Tenim la dada d'atur més baixa des de l'any 2008, i crec que també val la pena dir-ho. Hem de millorar l'ocupació? Òbviament. Ha de ser de més qualitat? Òbviament. Però també ens podem dir les dades que són positives.

Ara bé, no ens agrada a aquest Govern caure en el cofoisme i l'autocomplaença, i ens agrada també contraposar a aquestes bones dades algunes que no ho són tant i que ens preocupen i que ens ocupen. En aquest sentit, el PIB creix, és veritat –l'any 2025 ho va fer el 2,7 per cent–, però, en canvi, el PIB per habitant creix només l'1,6. Per tant, hem de millorar la nostra productivitat; de fet, la tenim estancada des de fa un parell d'anys. Per tant, hi ha reptes encara a la nostra economia, evidentment que sí. I si anem a dades de caràcter social, doncs aquí també hi han algunes dades que ens preocupen i que ens fan treballar, i ens fan treballar justament per tenir una eina com els pressupostos, que ens permetin resoldre algunes d'aquestes dificultats. La taxa de risc d'exclusió assoleix el 24,8 per cent –una quarta part dels habitants de Catalunya, doncs, es troba en una situació molt complicada des del punt de vista social– i la taxa de privació material severa se situa al 8,9, després d'assolir un mínim l'any 2017. Per tant, clar que hi ha moltes dades que ens interpel·len i que ens inquieten, i per això ens preocupem i ens ocupem i plantegem un pressupost per donar resposta també a aquests reptes.

I, a més a més, tot això ho fem en un context global incert, tens, volàtil des del punt de vista geopolític, comercial que ens preocupa. Per això, nosaltres creiem que, davant d'aquesta incertesa, el nostre deure és donar certeses, el nostre deure és donar estabilitat, el nostre deure és tenir capacitat de resposta. I això és justament el que fan aquests pressupostos. No presentem, com deia abans, només unes partides; presentem una eina de país per protegir, per invertir i per avançar.

Catalunya afronta reptes molt clars, i crec que en aquest sentit estaríem d'acord amb la majoria de diputats que som avui a la cambra: l'accés a l'habitatge, l'envelliment, la pressió als serveis públics, la necessitat d'invertir més i millor, l'adaptació al canvi climàtic, la transformació industrial, la productivitat, en fi, molts reptes que tenim en aquests moments. I, davant d'aquests reptes, el país no necessita bloquejos; necessita eines. I la principal eina és un pressupost. Per això aquests comptes són importants, perquè permeten passar de la diagnosi a l'acció, de la preocupació a la resposta, de la incertesa a l'estabilitat.

La despesa total del pressupost de l'any 26 arriba als 49.162 milions d'euros, una xifra rècord que representa un increment de més de 9.000 milions amb relació a l'any 23, que són els darrers pressupostos aprovats. Un creixement del 22,8 per cent, una xifra molt i molt rellevant. Si ho comparem amb l'any 25, amb pròrroga i suplementos, aquest creixement és del 10,3, 4.600 milions d'euros. Per posar-ho en perspectiva, que crec que és com podem veure el nivell, no?, de les dades, fa deu anys el pressupost de la Generalitat era de 27.193 milions d'euros; avui estem a 49.000. En deu anys hem fet un creixement molt i molt important, un vuitanta-u per cent superiors als que teníem fa només deu anys –es diu aviat. I alguns departaments han vist clarament aquest increment, i vull posar-ho en valor.

Salut –un dels béns més preuats que té la nostra societat, el nostre sistema de salut–: 14.091 milions d'euros per a aquest 2026. L'any 2016 en tenia 8.400. Educació ara en tindrà 8.391; en tenia 4.398. Drets Socials tindrà 4.251 milions d'euros; en tenia, fa deu anys, 2.115. És a dir, hi ha hagut un creixement important de recursos –molt important–, per fer front a tots aquests reptes que dèiem abans. La societat ha canviat en aquests darrers deu anys, vint anys, però hem de ser conscients també d'aquest creixement de recursos que volem dedicar a millorar aquesta cohesió social i també a generar riquesa que ens permeti compartir-la.

Parlem, doncs, d'uns comptes ambiciosos, molt ambiciosos, que amplien clarament la capacitat d'acció de la Generalitat. I ho dic també perquè la Generalitat té una capacitat també de generar PIB al nostre país. Representa el deu per cent del PIB tota la riquesa que genera la pròpia Administració, i representa més del trenta per cent de la despesa pública que es fa a Catalunya. I, en aquest sentit, del deu per cent del PIB que genera el nostre país, el seixanta-sis per cent dels contractes que tira endavant la Generalitat de Catalunya el fan les pimes, el dediquem a les pimes. Això vol dir que gran part del nostre teixit econòmic també està avançant i està creixent gràcies a aquest impuls de la inversió pública. Un pressupost que, com he dit, és un pressupost inversor, amb una xifra, aquest 26, de 4.146 milions d'euros. Feia molts anys que no teníem una xifra tan important. De fet, l'any 2018 vam..., més que tripliquem la xifra que teníem, 1.268. I si anem a fa deu anys era de 1.599. Per tant, gairebé tripliquem la xifra de fa deu anys.

A més, amb els acords assolits amb el Grup Parlamentari d'Esquerra i el Grup Parlamentari Comuns, fixem també gairebé 5.000 milions, 4.700, per fixar-nos en projectes de mirada llarga, que van més enllà d'aquest any 26. És important que fixem també horitzons més enllà de l'any 26, perquè hi ha reptes que no resoldrem en un dia. Ho ha dit moltes vegades el president Illa. En Habitatge, hem de construir 50.000 habitatges. No ho farem en un any; ho farem en uns quants. Per tant, cal tenir una certa mirada llarga per poder plantejar alguns reptes de futur. I és el que fem amb aquest paquet de projectes que hem pactat amb Esquerra i amb els Comuns, que sobretot reforcen polítiques com les infraestructures, l'habitatge, la salut, l'educació, la cohesió territorial o la lluita contra la pobresa. Un pressupost, per tant, que dona servei, dona resposta a aquests reptes reals de Catalunya.

Quaranta-nou mil cent seixanta-dos milions d'euros són els recursos que podem dedicar a les polítiques que fem a Catalunya i uns ingressos que pugen a 48.231 milions d'euros. I d'on provenen tots aquests recursos, que són molts i que també han crescut en els darrers anys? Doncs el gran gruix ve del model de finançament. Un model de finançament que augmenta a 32.894 milions d'euros; augmenta el trenta per cent en relació amb l'any 23. Està creixent l'economia, per tant, també els recursos que venen dels impostos, i això es veu en els ingressos que ens arriben de l'Estat. I també estan creixent els impostos que gestionem des de l'Agència Tributària, els impostos propis i cedits. Estem a 6.481 milions d'euros, quan només fa deu anys en gestionàvem 2.871. Per tant, només amb aquestes xifres ja veiem que l'Agència Tributària necessita muscular-se, necessita créixer, necessita fer una transformació organitzativa, de processos, tecnològica important per fer front a la realitat que té

avui, que és gairebé el triple del que gestionava fa deu anys, i també per fer front als reptes de futur, que és poder gestionar progressivament tots els impostos que generem a Catalunya. Avui només gestiona els propis i els cedits. Volem ser més ambiciosos. Per això l'estem preparant i per això, en l'acord amb Esquerra Republicana, hem tancat aquest contracte programa que va aprovar el Govern ara ja fa uns dies, amb 527 milions d'euros els propers quatre anys, per fer aquestes transformacions i aquests creixements importants i necessaris per guanyar en capacitat tributària.

Però deixi'm que m'aturi una mica en el model de finançament. Molt importants, aquests 32.800 milions d'euros que ens arriben del model de finançament; un trenta per cent més que l'any 23. Però no és suficient. Mirin, no és suficient. Necessitem més recursos per a Catalunya. Catalunya és, com altres comunitats –València o Múrcia–, territori infrafinançat. El darrer model de finançament que es va aprovar va ser l'any 2009. El tenim caducat fa dotze anys. En aquests..., ja no dic dotze anys, des de que es va dissenyar el model de finançament l'any 2006 han passat vint anys. La societat catalana no és la mateixa. La realitat no és la mateixa ni els problemes. Necessitem estar millor finançats, actualitzar, reformar el model per respondre a les necessitats que tenim avui, no a les que teníem l'any 2006. Per això és tan important que puguem comptar amb un nou model de finançament que doni més recursos a les comunitats autònomes per fer front a les competències que gestionen, que són molt importants, lligades a l'estat del benestar: la salut, l'educació i els drets socials. I, en aquest sentit, vull anomenar el deute que té la Generalitat: 90.000 milions d'euros de deute. Una xifra important, una xifra que arrossega, que ens fa arrossegar un pagament d'interessos molt alt –1.800 milions d'euros–, que hem de pagar els interessos d'aquest deute. Ara tenim una oportunitat, que és la reducció del deute del FLA, que espero que tots siguem responsables i hi donem suport al Congrés dels Diputats, per reduir el vint per cent d'aquest deute de la Generalitat, que ens permetria estalviar 1.500 milions d'euros en interessos els propers anys.

Però també m'agradaria entrar una mica en el debat del deute, perquè, si no, sempre és molt fàcil fer demagògia amb això. La Sindicatura de Comptes va presentar a principis de l'any 25 un informe sobre l'anàlisi del deute de la Generalitat dels darrers vint anys. Per què aquest deute a la Generalitat? Doncs bé, deia que entre el vint-i-set i el trenta-nou per cent d'aquest deute venia per l'infrafinançament, en gran part perquè el 2008, amb la crisi econòmica que va haver-hi, els governs de l'Estat no van voler retornar a les comunitats autònomes els recursos que els hi pertocaven. I això ens va produir un infrafinançament. No només a Catalunya, hi insisteixo, també, per exemple, a València, Balears o Múrcia. Necessitem un nou model de finançament que financi millor aquestes competències que estem obligats a donar les comunitats autònomes. Un model de finançament que, a més a més, com dic, està caducat i que necessita actualitzar-se, i que avui, a més, ja genera molts desajustos i moltes desigualtats. La comunitat autònoma que més rep i la que menys rep en l'actual model vigent, Cantàbria i Múrcia, tenen una diferència de 1.500 euros per habitant. Amb el nou model, aquesta diferència es redueix a 450 euros/habitant.

Per tant, necessitem un nou model que ajusti aquests desequilibris que són en aquests moments tan grans. Però a més a més, ho necessitem per finançar-nos millor, per guanyar en capacitat tributària, en autonomia financera, en corresponsabilitat fiscal, en equitat, sent solidaris; però necessitem aquest nou model de finançament. I per això jo faig una crida, sobretot al Grup Parlamentari de Junts i del Partit Popular, a que quan això arribi al Congrés no es bloquegi. Que pensem en el país, que pensem en els ciutadans, en aquests més recursos que arribaran a Catalunya, gairebé 4.700 milions d'euros per millorar la vida de la gent. Crec que no bloquejar-ho i permetre'n la tramitació ens pot fer aconseguir també que millori aquest model; però hem de permetre'n una tramitació. I no val acusar, com diu moltes vegades el president Illa, aquell que ha fet la proposta. Mirin, l'any 2009, la proposta de nou model de finançament va venir de Catalunya. Generalment ha estat així. En

aquell cas va ser del Govern de la Generalitat, on hi havia Esquerra Republicana, llavors era Iniciativa per Catalunya i el Partit dels Socialistes. Però és que el 2001 també va venir de Catalunya. El 2001 el model de finançament va venir d'una proposta entre el Partit Popular i Convergència i Unió, el Majestic. I d'aquell acord polític va néixer el model de finançament que després es va aprovar al Congrés dels Diputats. Perquè en aquell moment es va pensar en el país, es va pensar amb generositat en el que aportaria aquest nou model. I es va aprovar el 2001, venint de Catalunya, amb un acord entre el Partit Popular i Convergència i Unió. Es va aprovar el 2009, venint de Catalunya, amb un govern progressista. Espero sincerament que, malgrat les discrepàncies polítiques legítimes que tenim tots, no posin pals a les rodes als avenços que beneficien el conjunt de Catalunya. Podrem debatre l'any que ve un pressupost amb 5.000 milions d'euros més, amb les necessitats que estic convençuda que després explicaran vostès que tenim, però que s'han de pagar. Necessitem recursos. Ajudin-nos a que aquest nou model de finançament s'aprovi.

Si una idea repeteix sovint aquest Govern és que volem que la prosperitat sigui compartida. De fet, és un dels missatges més clars del nostre president. Però abans de repartir hem de generar prosperitat i, per tant, m'agradaria ara dedicar un petit capítol a aquesta generació de la riquesa. Hem de generar riquesa posant les condicions perquè en aquest país passin coses. I això vol dir posar infraestructures, generar talent, generar empreses que siguin sòlides, fortes, que guanyin dimensió, ser capaços d'innovar transferint el coneixement al nostre teixit econòmic... És a dir, tota una sèrie de palanques que ens han de permetre que realment generem aquesta riquesa. I ho hem de fer posant les condicions perquè passin coses. I en el pressupost hi ha moltes mesures perquè això sigui així. De fet, el pressupost destina 11.000 milions d'euros a generació de riquesa en àmbits diferents: el coneixement, la indústria, el suport a les empreses, les infraestructures... Onze mil milions d'euros per generar riquesa. En aquest sentit, saben vostès que vam dedicar..., que nosaltres vam treballar el pla «Catalunya lidera». El pla «Catalunya lidera» ja parlava de cinc grans blocs, que són els que defineixen els treballs que s'han de fer per generar aquesta riquesa: infraestructures en energia i aigua, talent, economia productiva, igualtat d'oportunitats, capacitat inversora i reforma de l'Administració. Una estratègia a cinc anys, 18.500 milions d'euros, que apareixen en aquest pressupost del 2026.

Mirin, començaré pel talent. Hem de generar talent, òbviament. El pressupost del Departament de Recerca i Universitats creix gairebé un vint-i-cinc per cent: 1.963 milions d'euros per reforçar les nostres universitats, els nostres centres de coneixement, per generar coneixement que després hem de saber transferir, és veritat, al teixit econòmic. No podem trencar la cadena de valor del coneixement i hem d'aconseguir que tot aquest coneixement arribi en forma de nous productes, nous serveis, nous processos que ens facin més competitius. El talent; no només el talent universitari, també la formació professional. Una aposta d'aquest Govern clara per la formació professional: 27,5 milions d'euros per consolidar el creixement de les places d'FP, reduir el desajust entre demanda i capacitat real del sistema i la posada en marxa d'una nova oferta. Més de seixanta grups de formació professional, trenta-cinc de titularitat pública, vint-i-cinc de concertada, per ajudar a aquest creixement necessari que ens demanen les empreses, que ens demana el teixit productiu, amb nous perfils professionals que han de donar justament també més productivitat i competitivitat a la nostra empresa.

Indústria. Hem aprovat un pacte nacional per a la indústria: 5.000 milions d'euros per als propers anys, una aposta valenta. Necessitem clarament treballar per la descarbonització, per la transformació digital, per la resiliència, pel sòl industrial, per la formació, com he dit abans, per la qualitat del treball. Importantíssim, aquest pacte, que té el seu ressò en aquest pressupost.

I el suport al teixit econòmic des de molts punts de vista: per potenciar la innovació, la internacionalització, millorar el seu dimensionament. I, en aquest sentit, un

reforç a Acció, que està fent una bona feina. L'any 2025 va donar suport a més de 39.000 empreses, generant més de deu mil llocs de treball directes i indirectes i superant o mobilitzant més de 2.500 milions d'euros. Això és el que reforcem aquest any 2026. I també ho va fer l'ICF, que aquest any 2025 ha donat més de 1.000 milions d'euros de finançament a 1.700 empreses, per créixer, per consolidar-se, per obrir nous mercats. Aquestes són les eines que tenim per ajudar el nostre teixit econòmic a avançar.

I si parlem de teixit econòmic –i ho he dit abans–, hem de destacar el sector que realment és pioner, líder a la nostra economia, que és el sector agroalimentari. El sector agroalimentari genera el dinou per cent del nostre PIB. És un sector que fixa les persones al territori, que tracta una matèria primera inabastable de moltíssima qualitat i que ha estat capaç de transformar aquesta matèria primera en un producte que exporta a tot arreu amb un gran índex de qualitat. Per això aquest departament, el Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, arriba als 1.000 milions d'euros en aquest pressupost, però hi hem sumat 72 milions d'euros en aquests mesos de fons de contingència per les tres crisis sanitàries que hem patit i que hem hagut de gestionar. I, a més a més, estem fent inversions importants per valor de 90 milions d'euros en projectes per mitigar i adaptar el canvi climàtic, modernització de regadius, com és el cas del canal d'Urgell. Per tant, una aposta molt clara pel nostre sector primari, pel sector agroalimentari, que és capdavanter al nostre país i que genera riquesa i llocs de treball d'una manera molt evident.

I, evidentment, hem de parlar també d'infraestructures –i en parlaré més tard quan citi les inversions. Les infraestructures són molt importants: viàries, ferroviàries, portuàries, aeroportuàries... Importantíssimes per a la nostra economia. Hem fet apostes evidents, com l'ampliació de l'aeroport Barcelona - el Prat, i seguirem treballant en aquesta línia. Però també estem fent inversions importants en les infraestructures del cicle de l'aigua. Cal tenir aigua, les empreses necessiten aigua. El sector agroalimentari necessita aigua. Per tant, estem fent unes inversions molt importants. Aquest any es concreten en 900 milions d'euros. Podria parlar de la desalinitzadora del Llobregat, l'estació de tractament d'aigua potable, també, al Llobregat, la dessalinitzadora del Foix, o les obres de connexió de la hidràulica o les inversions al canal Segarra-Garrigues, també. Per tant, moltes inversions en aquest cicle de l'aigua importantíssim.

I si és important l'aigua, és important l'energia. I en aquest sentit, l'aposta d'aquest Govern per les renovables és molt evident. Segueix sent una prioritat. Vol-dria destacar els 30 milions d'euros d'inversió de L'Energètica per seguir generant energia neta, energia més competitiva. Aquesta energia neta que farem a través de 4 megawatts a parcs eòlics, 2 megawatts hidroelèctrics i 94 megawatts solars. Així, passarem de 54 a 100 megawatts. És duplicar el que teníem, un augment molt considerable, al que se suma també la inversió del vint per cent en la central reversible de la Baells.

Per tant, infraestructures, energia, aigua i connectivitat. Que important també, perquè les empreses puguin estar arreu del territori, que invertim en connectivitat. Cent disset milions d'euros en diferents projectes: 20 milions d'euros per escampar encara més la fibra a tot el territori, 10 milions d'euros específics per arribar a municipis petits, o els 87 que dediquem als serveis públics a través del CTTI, molt importants perquè nosaltres també puguem ser capaços de transformar tecnològicament els nostres serveis.

Per tant, infraestructures, energia, aigua, connectivitat, talent, model productiu. I, per últim, citar alguns grans projectes que també estem desenvolupant i tirant endavant des del Govern com Catalunya Media City, com Openchip, com la gigafactoria o com Innofab. Projectes que també miren al futur, projectes que ens han d'ajudar a formar part de la resposta europea a l'autonomia estratègica que necessita

Europa. Catalunya vol formar-ne part i projectes com els que he citat ens ajuden a caminar en aquesta línia.

Per tant, si avui ens pregunten si aquests pressupostos miren al futur, ens projecten, jo crec que la resposta és clara i evident: sí, ens projecten i miren al futur.

Per tant, hem de generar riquesa i hem d'aconseguir que aquesta riquesa la compartim entre tota la ciutadania. El lideratge econòmic de Catalunya no consisteix només en créixer –crec que ho hem dit moltes vegades–, sinó en fer arribar el creixement a la vida quotidiana de la gent. «L'accés a les oportunitats és el que defineix la qualitat d'una societat», diu Claudia Goldin, Premi Nobel d'Economia del 2023. Doncs crec que això és el que intentem fer el Govern cada dia quan ens aixequem per venir a treballar, que aquest accés a les oportunitats sigui un dels pilars de la nostra visió i de la nostra tasca.

L'evolució demogràfica que té el país, marcada per l'envelliment, malalties cròniques, els fluxos migratoris, els canvis en l'estructura de les llars, planteja nous desafiaments i hem d'enfocar les polítiques públiques probablement d'una altra manera. La Catalunya d'avui no és la de fa deu anys, ni la de fa vint i, per tant, en això hem de ser molt valents.

Aquests pressupostos, per això, reforcen el nucli de l'estat del benestar. He donat abans les dades comparades d'alguns departaments amb l'any 2016 i en veiem el creixement important. És important que una economia forta no és només la que creix, sinó la que comparteix aquest creixement; com dèiem, «benestar compartit». I ho deia Branko Milanovic; va venir no fa massa a Catalunya i ho explicava molt bé. Deia: «Una economia no es jutja només per quant creixem, sinó també per com es reparteixen els fruits d'aquest creixement i per qui se'n beneficia realment.» Nosaltres volem que se'n beneficiï tothom. I aquesta és una tasca ingent que té aquest Govern per endavant, que tothom se'n pugui beneficiar i, per tant, puguem reduir aquestes xifres que a vegades ens fan tant mal a l'ànima.

Tres de cada quatre euros d'aquest pressupost es destinen a partides socials que milloren la vida de la gent –tres de cada quatre. Els departaments amb més pressupost, ho he dit abans, són Salut, Educació, Drets Socials. Són recursos per a noves places d'escoles bressol, nous recursos per a menjadors escolars i transport; són 4.162 nous mestres, recursos per ajudar joves a emancipar-se, recursos que ajuden a aconseguir un màxim històric en polítiques d'habitatge, gràcies també al suport dels grups que recolzaran aquest pressupost. Són recursos per millorar l'atenció primària, per reduir llistes d'espera, per reduir el temps d'accés a les proves diagnòstiques. Són també recursos per tenir més places residencials per a la nostra gent gran, per a cura de la nostra gent gran. Recursos i inversions que han d'arribar, òbviament, arreu del país, i que vull destacar-ne algunes, podria posar-ne moltes, però no és qüestió allargar-me massa.

En l'àmbit de salut, doncs, per exemple, el nou CAP de Sant Celoni, les actuacions a l'Hospital Arnau de Vilanova de Lleida, del Joan XXIII a Tarragona, de l'Hospital Trueta, de l'Hospital de Tortosa Verge de la Cinta. Algunes inversions importants arreu del país.

També en educació: l'Escola Bernardí Toldrà, de Vila-rodona, per exemple. O l'ampliació de l'Institut Escola Joan Ardèvol, de Cambrils. També eliminar definitivament els barracons d'ESO de l'Institut Jaume Salvador i Pedrol a Sant Joan Despí, amb una inversió de 5 milions. També les obres de la nova biblioteca de Gelida. O 2 milions d'euros a la segona fase de l'Institut Escola Mestre Andreu, de Sant Joan de les Abadesses. Algunes de tantíssimes inversions que farem en aquest pressupost, amb una capacitat inversora que creix.

Però no vull acabar aquesta part de la cohesió social, de repartir la riquesa, sense parlar de cultura, esport i llengua. Perquè la cultura i l'esport, estimats consellers, també fan cohesió social. L'esport no és només una activitat física; l'esport ens transmet uns valors: la cultura de l'esforç, la solidaritat, el sacrifici. I és important, a

més a més, que el recolzem. Tenim una nova conselleria d'Esports. Aquesta conselleria passa de 83 a 155 milions d'euros per potenciar l'esport, també com a eina de cohesió social i de participació social. Catalunya és molt viva en aquest sentit.

I també la cultura. Deia l'enyorada Montserrat Roig que l'opció política més revolucionària a llarg termini és la cultura. I és així. I passem de 406 milions a 574 milions d'euros per dedicar a la cultura, per construir l'ànima, per fer-nos més crítics, per ser millors persones. Doncs, molts recursos per fer això. I la veritat és que estem satisfets de poder comptar amb aquests recursos en l'àmbit d'esports i cultura, que són també tan importants per a la nostra societat i per a la cohesió social.

I Montserrat Roig era una destacada feminista, ho vull recordar, i crec que falten altes dosis de feminisme en aquest país encara. Feminisme és més que democràcia. Les polítiques del Departament d'Igualtat i Feminisme no responen a cap caprici ideològic, ni molt menys, és treballar per les desigualtats estructurals que encara existeixen a la nostra societat. Per exemple, que les dones cobrem de mitjana un trenta per cent menys que els homes per fer la mateixa feina o que patim violència masclista. Només dos exemples. Hi hem de seguir treballant. Per això també en aquest departament creixen fins a 115 milions d'euros els seus recursos, per fer polítiques públiques de manera transversal que ens ajudin a millorar aquesta visió feminista, que vol dir igualtat entre homes i dones; només això: igualtat entre homes i dones. Tant de bo ho aconseguim aviat.

Doncs bé, i per acabar, el català. Fem una aposta molt clara, en aquest pressupost, per la llengua catalana, per defensar i promoure el català. Passem de 85 milions d'euros a 126 milions, una xifra molt important: 126 milions d'euros per al català, que és una llengua de cohesió, cultura, oportunitat que mereix ser protegida, promoguda i transmesa sense complexos i amb orgull. «Els catalans volem ser entesos tal com som», deia el president Pasqual Maragall. No és un caprici; és una riquesa que volem i hem de preservar.

I l'habitatge, l'últim element de cohesió social que volia destacar. És un dels temes que més ens ocupen, que més preocupen el president i el Govern. Segurament és un dels elements de major desigualtat que tenim en aquests moments al país. Fa unes setmanes hi havia una nota econòmica que fa el Departament d'Economia amb diferents economistes, que parlava justament sobre això, sobre les dificultats de l'accés a l'habitatge. I deien, en aquest cas Ermengol Bertran i Carles Badenes, dos dels autors de la nota econòmica que parlava d'habitatge, que l'element de més desigualtat és l'habitatge, per totes les dificultats que ha anat patint, per la creixent financerització, per la crisi immobiliària. Això ha reforçat clarament les desigualtats entre els ciutadans. Doncs bé, els pressupostos del 2025 compten amb una xifra rècord: 1.900 milions d'euros per a polítiques d'habitatge. També destinar fins a 2.500 milions d'euros a polítiques d'habitatge fins acabar la legislatura –això amb una proposta també del Grup Parlamentari Comuns–: 1.500 amb recursos públics i 1.000 també de l'Institut Català de Finances.

L'Institut Català de Finances, que ha fet també apostes importants en habitatge. L'altre dia presentàvem els préstecs Emancipació. Saben que els van posar en marxa fa onze mesos l'Agència Catalana de l'Habitatge i l'Institut Català de Finances per donar l'entrada als joves, a retornar al cap de trenta anys sense interessos, perquè hi fa front la Generalitat, el Govern, a aquests interessos. I en aquests onze mesos, doncs, hem pogut ja signar 1.158 hipoteques i hem beneficiat 1.698 joves. Una iniciativa molt ben rebuda per part dels joves. Tots aquests habitatges quedaran com a habitatge protegit i, per tant, anirem augmentant el nostre mercat protegit d'habitatge. I crec que això també és molt important.

Una tercera idea que volia transmetre és que ens trobem davant d'un pressupost inversor –un pressupost amb una gran capacitat d'inversió–: 4.146 milions d'euros, més d'un quaranta-cinc per cent en relació amb l'any 2023 si traiem els fons Next Generation. És una aposta molt rellevant d'aquest Govern.

A ningú se li escapa que la inversió és un dels motors fonamentals de creixement d'un país i, per tant, necessitem dedicar recursos a infraestructures, a innovació, a educació, a indústria, a salut, a qualsevol element que ens ajudi a fer aquest progrés. El president de la cambra de comerç, arran d'un informe que va presentar ara fa pocs dies sobre la baixa execució de les inversions a Catalunya, deia: «Si continuem fent les coses com hem fet fins ara, no ens en sortirem.» «Hem de buscar una nova fórmula», deia ell. Doncs l'hem trobat: el consorci d'inversions. Hem treballat amb Esquerra Republicana una proposta: el consorci d'inversions que es creï entre l'Estat i la Generalitat perquè puguem planificar, perquè puguem desenvolupar projectes, licitar i adjudicar els projectes que l'Estat vol fer a Catalunya. Això permetrà que els recursos es quedin en aquest consorci i els puguem anar desenvolupant sense perdre'ls, com ha passat en els últims temps.

Aquesta ha estat una crítica, sempre, que hem fet des de Catalunya –i a altres territoris–: la necessitat de que s'executi el cent per cent dels recursos que es volen invertir a Catalunya per part del Govern d'Espanya. Doncs bé, teníem una proposta: el consorci d'inversions. La tenim sobre la taula. També la societat mercantil, molt més àgil i flexible, que ens ha de permetre també tirar endavant aquestes inversions.

Per tant, sí, és veritat, no podem seguir fent les coses com les fèiem. Hem de fer coses diferents. Aquí la nostra proposta. De la diagnòsi a la resposta. Aquest Govern crec que ha deixat d'una manera clara que vol passar de la queixa a les solucions. I, a més a més, ho fa amb projectes importants, acordats també amb les dues forces polítiques, com, per exemple, el pla de pobles, amb 400 milions d'euros, per dedicar a municipis de menys de cinc mil habitants, capitals de comarca de menys de quinze mil habitants, per reforçar aquests municipis petits, que moltes vegades tenen poca capacitat d'invertir i que necessitem que guanyin també en capacitat, que guanyin en mobilitat, en infraestructures, en habitatge. Perquè, realment, aquesta Catalunya que volem connectada i equilibrada sigui una realitat.

També el programa Regenera, 160 milions d'euros, també acordats amb Esquerra, en tres anys, per poder rehabilitar el parc residencial d'habitatge, edificis d'habitatge que reabilitem per posar en el mercat. També molt important.

I continuem la nostra aposta pel pla de barris. Ho saben, vam començar l'any passat amb una convocatòria i seguim en aquest sentit, perquè ens sembla importantíssim ajudar els municipis en aquest procés de regeneració.

Per tant, sí, són importants les inversions per a nosaltres. Ho fem en molts àmbits, també en l'àmbit educatiu, amb un pla Clima de 100 milions d'euros per climatitzar cent centres escolars durant els propers dos cursos. També 400 milions d'euros en un pla d'inversions als centres escolars que ho necessiten, que la majoria d'ells tenen el seu origen abans de l'any 60; per tant, necessiten aquestes inversions. I fem una aposta important en aquest sentit.

I algunes més: 463 milions d'euros per a inversions en hospitals i CAPs arreu de Catalunya; 307 milions d'euros en inversions en carreteres; 526 milions d'euros per a inversions en infraestructures ferroviàries i transport públic; 8,5 en noves estacions d'autobús a Lleida; 21 milions d'euros en edificis judicials –també molt important, amb la nova llei judicial que hi ha hagut i l'aposta que està fent també aquest Govern per donar suport als nous jutges que arriben–; 39 milions d'euros per a inversions en centres penitenciaris, també molt rellevant.

Per tant, aquests són uns comptes que inverteixen per transformar, i «transformar» vol dir preparar tota Catalunya per a l'any 2030. I per això, aquests pressupostos, a banda d'aquests recursos per invertir, també incorporen, com deia abans, aquesta mirada, aquest horitzó fins al 2030 acordat amb Esquerra i els Comuns. I aquí, per citar-ne alguns: el pacte nacional per a la indústria –importantíssim–, totes les inversions educatives.

I permetin-me també citar el nostre objectiu de reforçar els Mossos d'Esquadra: fins a 25.000 mossos l'any 2030. Ja hem acordat el finançament amb el Govern

d'Espanya; per tant, tenim garantits aquests 25.000 mossos –que important que és per a aquest Govern la seguretat pública. La resposta a les emergències com a columna vertebral del nostre estat del benestar, 2.352 milions d'euros al Departament de Seguretat Pública i Interior, un 34,5 més que l'any 2023 –importantíssim per a nosaltres aquest àmbit. La seguretat és una política d'esquerres i ho tenim molt clar, i, per tant, seguirem invertint en aquest àmbit. A més, ampliem la capacitat dels cosos operatius per adequar plantilles als nous reptes que també tenim com a societat: bombers, agents rurals i policies locals. És clar que sí!

Vaig acabant. Una altra idea que m'agradaria destacar que apareix també clarament en aquests pressupostos, que és el reforç de l'autogovern. No és una idea abstracta, l'autogovern. És una idea clara, és una eina útil. Necessitem més autogovern per poder respondre millor a les necessitats que té el nostre país. La proximitat en resoldre els problemes és una evidència de l'autogovern i, per tant, en aquest sentit, amb responsabilitat i ambició, hi han elements en el pressupost que reforcen aquest autogovern. L'Agència Tributària de Catalunya n'és un. També en l'acord pressupostari, el consorci d'inversions. El guany en governança en el Consorci de la Zona Franca, com una eina, un instrument de desenvolupament econòmic clar de la nostra economia. El Consorci de Zona Franca, situat en un entorn geoestratègic importantíssim per a Catalunya, molt ben connectat amb l'aeroport i el port, una zona logística molt rellevant per a nosaltres, que necessitem també mobilitzar. Per tant, autogovern, autogovern que vol dir guanyar en capacitat de decisió, guanyar en proximitat a les decisions que prenem per ajudar i millorar la vida dels ciutadans.

I la cinquena idea que els hi volia transmetre. Aquests comptes combinen ambició –hem de ser ambiciosos, clar que sí, com a país–, però també rigor. Hem de ser rigorosos també amb la gestió dels comptes. Incrementem els recursos, ho he dit, d'una manera molt considerable en els últims anys; reforcem la inversió; enfortim l'estat del benestar, i ampliem la capacitat de transformar el país amb solvència, amb responsabilitat i amb bona gestió. Això no se'ns oblidarà mai. Aquests comptes combinen aquests elements.

Això vol dir també que ampliem la capacitat de resposta sense perdre el rigor que reforcem, com dic, als serveis públics. No ens agrada aquesta falsa dicotomia, a vegades, entre ambició i rigor. Catalunya necessita les dues coses: ambició i rigor. Necessita ambició per donar resposta a aquests reptes, però necessita rigor per garantir que les polítiques siguin sostenibles, creïbles i executables. És important: realistes. Aquest és l'esforç inversor... Aquest esforç inversor que he anat explicant és possible gràcies, per exemple, al major superàvit corrent de la Generalitat en la seva sèrie històrica, amb més de 2.475 milions d'euros que hem utilitzat, que utilitzarem per millorar i enfortir la nostra inversió.

Estem fent també un esforç per reduir el dèficit, per aturar el dèficit. Vam tancar l'any 25 amb un 0,54. Hem passat en tres anys d'un 1,4 a un 0,5. Vostès poden pensar: «Bé, el dèficit...» No. Més dèficit és més deute, i més deute és més interessos a pagar i menys recursos que podem dedicar a polítiques públiques. Per tant, és important també anar reduint el dèficit, anar reduint el deute. Esperem que el deute el puguem reduir amb aquesta reducció del deute del FLA que anirà al Congrés en les properes setmanes. El reduïrem molt més, un vint per cent. Ara ja s'està reduint amb relació al PIB i, per tant, crec que també és una bona notícia d'un esforç de gestió que estem fent.

I el període mitjà de pagament a proveïdors, tenint en compte que el seixanta-sis per cent de gran part dels nostres proveïdors són petita i mitjana empresa, està, la mitjana, en vint-i-vuit dies. És a dir, que la Generalitat paga a menys de trenta dies. És una bona notícia que també volem posar sobre la taula.

Setembre del 2025, l'Agència Moody's va retornar a la Generalitat el grau d'inversió que li havia retirat el 2012. Tretze anys, hem tardat. Quan la seva qualificació creditícia es va veure afectada per la crisi del deute, Moody's va ser l'última agència

que va fer aquest pas. Ho havien fet abans Fitch i DBRS. Avui, les tres agències que avaluen el deute de la Generalitat confien en la seva solvència i ens atorguen un grau d'inversió, cosa que enforteix la nostra imatge davant inversors i proveïdors, i demostra que la gestió financera de la Generalitat és sòlida. No ho diem nosaltres, ho diuen les empreses de *rating*.

I ara ja sí que acabo. La negociació d'un pressupost és sempre el resultat de prioritats, acords, negociacions i renúncies parcials. Però la pregunta rellevant no és si això és perfecte. La pregunta rellevant és si això és útil –si això és útil– i si això és bo per al país. L'important és quina Catalunya volem i quin pressupost per a quina Catalunya. Si el pressupost reforça la capacitat d'acció de la Generalitat, si protegeix la ciutadania, si prepara el futur, si converteix el creixement en prosperitat compartida, la resposta és sí –la resposta és sí–, és útil. Sí, perquè dona certeses en un món incert, en un món volàtil, en un món cada vegada més tens, perquè reforça la base productiva del país, perquè aposta per la prosperitat compartida, perquè protegeix els serveis públics, les persones i el benestar, perquè impulsa la inversió i la cohesió territorial, perquè combina ambició i rigor, perquè expressa responsabilitat institucional i perquè és un pressupost per al país sencer.

I també sí, per una raó institucional també important: perquè avui aquest Parlament té l'oportunitat d'estar a l'altura del moment que vivim –no són moments fàcils–, d'actuar amb responsabilitat i d'entendre que hi ha moments en què cal pensar més en el país que en la trinxera, més en el llarg termini que en el rendiment immediat, i més en la qualitat de vida dels ciutadans que la comoditat del relat propi. Aquests pressupostos són possibles perquè hi ha hagut un acord. I vull donar les gràcies a Esquerra Republicana i als Comuns, també als agents socials i econòmics i a la Taula del Tercer Sector.

L'acord és sempre un exercici de responsabilitat compartida. Aquesta és la política útil. No és la que més crida, és veritat, és la que resol millor. No és la que es queda còmoda en el bloqueig, és la que assumeix la dificultat d'acordar. En temps d'incertesa, la responsabilitat és més important que mai. Avui vull reivindicar una idea senzilla: el pacte no és renúncia. El pacte és una forma de servei públic. Pactar, acordar vol dir reconèixer la pluralitat del país, que és molta i diversa. Vol dir escoltar, vol dir incorporar, vol dir cedir parcialment per guanyar col·lectivament.

I això és el que expressen aquests pressupostos, una manera d'entendre la política basada en la responsabilitat, el sentit de país i la generositat. Avui apello al conjunt de la cambra, a tots vostès. En temps incerts toca transitar per camins segurs que hem d'obrir entre tots. Per això demano suport a aquests pressupostos, perquè el país necessita eines, no excuses; direcció, no inèrcia; estabilitat, no bloqueig; institucions útils, no institucions bloquejades i resignades, i perquè, en definitiva, uns pressupostos expressen una manera d'entendre Catalunya: una Catalunya rica i plena, pròspera, una Catalunya que protegeix, una Catalunya moderna, eficient, una Catalunya en marxa, la Catalunya d'un sol poble, la que suma, aquella en què tothom s'hi sent part, la Catalunya que avança i que mira el futur amb esperança.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha cinc grups parlamentaris que ja han presentat esmena a la totalitat i, en primer terme, per defensar-la, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

President Rull, president Illa, consellers, diputats, secretari general de Junts, altres autoritats, bon dia a tothom. Catalunya necessita pressupostos? Sí. Fa molt de temps que en necessita. En necessitava el 2024 i no n'hi va haver perquè el tripartit no es va posar d'acord amb el Hard Rock, un projecte empastifat ara per les presumptes actuacions de Zapatero. I aquest desacord amb el Hard Rock va abocar el

país a les eleccions. El país necessitava pressupostos el 2025. El president Illa s'hi va comprometre només d'arribar i tampoc n'hi va haver. Va incomplir el seu primer acord amb ell mateix, la seua primera promesa. I el país també en necessitava el 2026. En necessitava l'1 de gener del 2026, no mig any més tard, que és quan entraran en vigor.

Entraran en vigor després d'un fet insòlit, que és que el president de la Generalitat es va veure obligat a retirar els pressupostos i a ajornar-los per no incomodar el PSOE, immers en el procés electoral de les eleccions andaluses. I el més greu és que aquests pressupostos continuen sent, en essència, els mateixos que van retirar fa gairebé tres mesos. La principal diferència és que aquells prop de 900 milions d'euros que apareixien amagats en disposicions addicionals, ara ja tenen assignació política, després de la negociació amb Esquerra i amb els Comuns. Per tant, aquests gairebé tres mesos no han servit per transformar ni per millorar els pressupostos. Han servit bàsicament per redistribuir els recursos entre els socis del tripartit i per repartir-se el pastís polític d'aquesta legislatura.

Fer perdre aquests més de dos anys al país amb aquesta pròrroga afegida i injustificada de tres mesos no és propi d'un govern estable, ni d'un govern sòlid, ni d'un govern que feia bandera de la bona gestió. Per això, consellera Romero, el primer que hauria hagut de fer avui aquí és fer un discurs amb una mica més d'humilitat, amb menys triomfalisme i amb més consciència del fracàs polític que representen aquests pressupostos. Sort, consellera, que no li agrada ni el cofoisme ni l'autocomplaença. Ha estat un vodevil i ha estat un desastre.

Aquesta és la marca del tripartit: la inestabilitat permanent. Han trigat més de tres anys a pactar uns pressupostos –més de tres anys. Fins i tot el 2024 van bloquejar el país amb eleccions anticipades. I el pitjor és que, després de tota aquesta paràlisi, després de més de dos anys perduts d'aquesta legislatura, han presentat uns mals pressupostos. Catalunya, com els he dit, necessitava pressupostos, sí, però no necessitava aquests pressupostos.

Perquè, anem al fons de la qüestió: realment aquests pressupostos serviran per millorar Catalunya? No, rotundament no. Serviran per fer funcionar rodalies? No. Serviran per reduir la pressió fiscal a la classe mitjana? No. Serviran per resoldre l'accés a l'habitatge amb les receptes Colau? No. Serviran per transformar el model econòmic? No. Serviran per tenir millors salaris? No. Serviran per reduir les llistes d'espera als hospitals? No. Serviran per deixar enrere els pitjors resultats educatius? No. Serviran per evitar que el català segueisca retrocedint? No. I, evidentment, tampoc no serviran per aconseguir més eines de sobirania.

Vostès tindran pressupostos, sí, i també tindran oxigen per esgotar la legislatura, però els catalans seguirem tenint els mateixos problemes. Els catalans anirem a pitjor. Vostès tindran pressupostos, però seguiran tenint el país cap per avall. El Govern guanyarà estabilitat i Catalunya perdrà prosperitat. I això passa en el moment de màxima pressió fiscal sobre els catalans, especialment a la classe mitjana i treballadora. Les butxaques de la Generalitat molt plenes; les butxaques dels catalans molt buides. Són els pressupostos més expansius de la història, perquè hi ha més població i es recapten més impostos. Però el país s'empobrix i els catalans cada vegada tenim més dificultats per arribar a final de mes. Catalunya mai no havia pagat tants impostos per tenir uns serveis públics tan tensionats i tan deteriorats –mai.

De fet, és impossible que aquests pressupostos resolguen els problemes del país, perquè Catalunya té dues grans lloses que no ens permeten avançar. La primera llosa és estructural: el dèficit fiscal crònic que impedeix disposar dels recursos que generem i l'incompliment sistemàtic de les inversions per part de l'Estat, que va sumat, òbviament, al silenci permanent del president Illa i de vostè mateixa, consellera. Però la segona llosa ja no és Madrid. La segona llosa és conjuntural i és aquí. És un govern incompetent, que gestiona malament, que està subordinat al PSOE, condicionat per l'extremisme dels Comuns i que està sostingut per les renúncies d'Esquerra.

Els pressupostos, de fet, són el resultat de la dependència de Madrid i de la incompetència del PSC, amb el suport inqüestionable dels seus socis de legislatura. Així governa el tripartit, sense ambició nacional i sense projecte de país. Només amb un objectiu: mantenir-se en el poder. El poder pel poder. És posar sempre les necessitats del partit per davant de les necessitats del país. I aquests pressupostos en són la millor prova. Aporten estabilitat al tripartit en un moment en què tots tres partits, d'una manera o d'una altra, estan sota el focus de la corrupció, siga per adjudicacions irregulars a Altafulla o per les despeses en la campanya electoral del 2024. Però aporten també inestabilitat al país. Per cert, president, el seu partit és el PSC, però no s'oblidi que també és el PSOE. Vostè és més del PSOE que la seu de Ferraz. (*Aplaudiments.*) Per tant, president, aquesta excusa no val, no cola, no és creïble. Si el PSOE no està lliure de corrupció, el PSC tampoc no està lliure de corrupció.

Elaborar uns pressupostos no és només sumar partides; és la llei més important d'un govern. És allà on el govern articula la seua idea de país, on es fixa el seu horitzó, la seua ambició, les seues prioritats. I els pressupostos determinen cap a on es vol fer avançar Catalunya. Per això, l'altra pregunta que ens volem fer avui aquí és molt clara: quin model de país vol construir el tripartit amb aquests pressupostos? I la resposta també és molt clara: cap. Tenen projecte de partit, però no tenen projecte de país. I, quan en podrien tenir, no es posen d'acord perquè saben que tenen models contraposats. O m'ho poden deixar dir d'una altra manera: no tenen un projecte de país en positiu.

Aquests pressupostos no aposten per un model econòmic de valor afegit i amb salaris dignes. I tampoc no projecten un model industrial amb ambició per reindustrialitzar Catalunya i liderar sectors estratègics. No representen una aposta real per al coneixement i la recerca; Catalunya continuarà molt lluny de l'u per cent públic en R+D+I que fixa la llei de la ciència. Tampoc no fan el salt que necessita el sistema educatiu; continuarem molt lluny també del sis per cent del PIB que estableix la llei d'educació. No destinen els recursos necessaris per revertir el col·lapse estructural de la sanitat pública; necessitaríem 17.000 milions, però vostès en pressuposten menys de 14.000, amb unes 200.000 persones esperant una intervenció quirúrgica i amb 142 dies d'espera de mitjana.

Tampoc no resolen el problema de l'accés a l'habitatge. Al contrari, amb les receptes dels Comuns, el problema es continuarà agreujant mentre els joves continuaran sense poder-se emancipar. No reforcen prou unes polítiques socials cada vegada més tensionades, amb l'atenció a la dependència saturada i amb necessitats socials creixents. No complixen ni tan sols amb el dos per cent per a la cultura. I, evidentment, tampoc no hi ha una aposta per revertir el retrocés del català. Fan molta propaganda de la llengua i de l'aprenentatge, però i l'ús? On queda l'ús? Perquè vostès no prediquen amb l'exemple i utilitzen el castellà massa sovint. Tota aquesta llista, només per posar alguns exemples, perquè malauradament la llista seria molt llarga.

El seu propòsit no és transformar Catalunya. El seu propòsit és anestesiar Catalunya. Fer veure que tot funciona mentre Catalunya es deteriora lentament; fer oblidar tot el seu potencial, el potencial del país; fer adormir la nació. Que Catalunya normalitze la decadència; que s'acostume a la dependència; que acabe instal·lada en la indiferència, sense ambició, sense autoestima i sense lideratge. Aquests pressupostos són una sobredosi d'anestèsia. Vostès venen un increment rècord del pressupost, mentre l'únic rècord que acumulen és el de ser el país amb més col·lapse. Perquè els pressupostos són la suma de tres fracassos. El primer, la incompetència del PSC; el segon, les renúncies d'Esquerra, i el tercer, els extremismes dels Comuns. Incompetència, renúncies i extremismes; de fet, aquesta és la millor definició del que portem de legislatura.

I anem a pams. El PSC prometia estabilitat, bona gestió i normalitat. I l'únic que ha acabat normalitzant ha estat el deteriorament dels serveis públics, el col·lapse de

les infraestructures i la dependència de Madrid. Avui Catalunya està pitjor que fa dos anys. I no és només una opinió de Junts com a principal grup a l'oposició; és també l'opinió del patiment de cada dia de milers de catalans. Els usuaris de rodalies, atrapats en un caos ferroviari permanent; els jòvens que treballen i no es poden emancipar; la classe mitjana i treballadora, que paga més impostos que mai i, en canvi, rep uns serveis públics més desbordats que mai; els professionals que sostenen precisament aquests serveis públics, que estan cada vegada més tensionats; els pagesos, els ramaders, els pescadors, que estan abandonats crisi rere crisi; els autònoms, les pimes i les empreses, ofegats per la burocràcia, o els catalanoparlants, que veiem com la nostra llengua retrocedix mentre el Govern no fa servir totes les eines al seu abast per defensar el català.

I el problema és que ja no són només errors puntuals; és una incompetència general. El problema és el Govern i, sobretot, el problema és la falta de lideratge del president. Vostès han acabat convertint la Generalitat en una mala empresa de manteniment. Intenten gestionar incidències, intenten administrar col·lapses i normalitzen aquest deteriorament. Però governar no és això. Governar és anticipar-se, és transformar, és defensar el país. Governar és liderar. Són el Govern de la mala gestió, de la supeditació i de la resignació. I l'únic que fan és administrar aquesta anestèsia permanent davant del cansament del país.

I ho fan, òbviament, amb la complicitat d'Esquerra. Perquè Esquerra s'ha convertit en còmplice d'aquesta incompetència del PSC, d'aquesta subordinació permanent al PSOE i d'aquest procés de desnacionalització que avança a marxes forçades. Esquerra ha passat del sí vigilant, del sí exigent de la investidura, a un sí que és submís i resignat durant la legislatura. De la sobirania a la gestoria. De reclamar la sobirania nacional a administrar la gestoria socialista. Perquè, de l'acord d'investidura, què n'ha quedat? Convenció nacional per a la resolució del conflicte polític? Res. Finançament singular per gestionar, recaptar, liderar i inspeccionar tots els impostos suportats a Catalunya? Res. Traspàs integral de rodalies? Res. Reconeixement de les seleccions esportives catalanes? Res.

I en la negociació de pressupostos, encara hem vist una renúncia més afegida. Fa tres mesos, la cessió de l'IRPF era una línia roja. I ho cito textualment: «Si el PSOE no vol complir l'acord de l'IRPF, no negociarem pressupostos. Si hem aguantat quatre anys de presó, aguantarem quatre setmanes de pressió.» De qui són aquestes frases? Oriol Junqueras, 24 de febrer, Catalunya Ràdio. I, de cop i volta, van esborrar aquesta línia roja. Per art de màgia, van canviar la línia roja de l'IRPF per la línia orbital, un projecte del tripartit de fa vint anys.

Però el més revelador de tot és que, fa pocs dies, la mateixa consellera Romero va reconèixer que era incapaç de posar una data sobre quan l'Agència Tributària de Catalunya podrà gestionar tot l'IRPF. Havia de ser per al 2025, després per al 2026 i ara ja no tenen ni data. No és que els posen aigua al vi; és que ja no tenen ni vi. Ja no rebaixen les expectatives; directament les han abandonades. En aquesta negociació de pressupostos, Esquerra no ha posat les condicions. És el PSC qui ha decidit les concessions –sempre, òbviament, fins allà on el PSOE ha volgut, no fos cas que molesten l'amo–; amb uns acords que, per cert, depenen exclusivament del Govern espanyol i, per tant, les garanties de compliment tendeixen bàsicament a zero.

Sense anar més lluny, ho hem vist en les últimes comissions bilaterals, que han estat una fàbrica de grans fotos, una fàbrica de grans titulars, però també, i sobretot, una fàbrica de grans incompliments. Van anunciar grans avenços sobre el finançament singular i l'IRPF, però a l'hora de concretar calendaris, transferències o garanties sempre passa el mateix: mai no hi ha dates, mai no hi ha recursos, mai no hi ha compromisos reals. Els acords poden ser bilaterals, però els incompliments sempre són unilaterals. En tot cas, com els deia, Esquerra ha canviat les línies roges per les catifes roges al PSC; de la sobirania fiscal a la línia orbital. Probablement no hi ha una metàfora millor per explicar el paper que juga Esquerra en aquesta legislatura.

I després hi ha els Comuns. Els Comuns són els guanyadors polítics d'aquesta legislatura. Són el soci més menut, però sempre s'emporten el tall més gran del pastís. Des de fora del Govern, han marcat les polítiques del PSC des del primer moment. Val a dir que la senyora Albiach i el senyor Cid manen més que qualsevol conseller. Ja ho hem dit més d'una vegada: la senyora Albiach és la vicepresidenta a l'ombra d'aquest Govern, perquè els Comuns dicten les polítiques d'habitatge, de fiscalitat, de mobilitat, de model econòmic del PSC. I aquesta és la trista realitat.

I el problema és que el seu model ja l'hem vist, ja sabem quin és el seu model. L'hem vist a Barcelona i sabem ben bé quines en són les conseqüències. Un model que veu l'activitat econòmica més com una amenaça que com una oportunitat. Un model que castiga fiscalment la classe mitjana i els sectors productius; que posa més traves i més burocràcia a qui genera més llocs de treball; que ha tensionat el mercat de l'habitatge amb receptes intervencionistes, perquè ja hem vist que ni ha abaixat el preu ni ha incrementat l'oferta. I un model que ha acabat expulsant talent, oportunitats i prosperitat. Perquè els Comuns tenen una mirada profundament dogmàtica, perquè preferixen repartir pobresa abans que generar riquesa. I el més greu és que el PSC complix disciplinadament amb aquest guió, perquè l'objectiu dels Comuns és exportar aquest model Colau que ha degradat Barcelona a límits insostenibles a tota Catalunya, i fer-ho sense embrutar-se les mans, perquè no els fa falta. El president Illa ja ho fa per vostès.

Per tot això que els he explicat, Junts defensem l'esmena a la totalitat als pressupostos. Consellera, sí, ho fem perquè nosaltres pensem en el país, perquè aquests pressupostos arriben tard i perquè aquests pressupostos arriben malament. Aquests pressupostos són una esmena a la totalitat a la realitat del país; són una esmena a la totalitat a les necessitats dels catalans, i són el millor reflex de la nostra legislatura. De fet, la nostra esmena a la totalitat va molt més enllà d'aquests pressupostos. És una esmena a la totalitat al tripartit que governa aquest país, al tripartit que governa Catalunya; a la incompetència del PSC, a les renúncies constants d'Esquerra i a l'extremisme dels Comuns. Perquè Catalunya no pot continuar instal·lada en la mala gestió, en la resignació i en la dependència.

Aquest país necessita una alternativa que gestione amb rigor i amb responsabilitat, que actue amb lideratge, amb autoestima i amb ambició nacional. Aquesta és la nostra tasca des de l'inici de la legislatura. I ho fem encara que intenten arraconar-nos, siga amb el tripartit, amb Esquerra i amb els Comuns, siga amb el tripartit del 155, perquè un o altre sempre compta amb el suport del PSC. Que no ens hagin convocat a cap reunió de negociació de pressupostos com a principal grup a l'oposició ja diu clarament quin és el seu propòsit.

En tot cas, nosaltres continuarem treballant sense descans per construir una alternativa ambiciosa, una alternativa seriosa, una alternativa preparada per a governar. Perquè nosaltres sí que creiem en Catalunya. Creiem en una Catalunya que torne a tenir un model econòmic de valor afegit, que torne a liderar econòmicament, que torne a generar oportunitats, sempre en un marc de drets i deures; que torne a competir amb els millors països d'Europa, que torne a tenir autoestima nacional, que torne a ser una nació respectada i admirada arreu del món, i, òbviament, que torne a tenir una llengua pròpia forta.

I això no només són paraules. En aquests dos anys de legislatura, hem defensat iniciatives per reduir la pressió fiscal sobre la classe mitjana i treballadora; hem plantejat rebaixes de l'IRPF, l'eliminació de l'impost de successions i donacions. Perquè treballàvem, perquè emprendre, perquè estalviar, deixem de ser castigat. Hem defensat un salari mínim de referència català perquè treballar torne a garantir un projecte de vida digne. Hem impulsat mesures per augmentar l'oferta d'habitatge i per facilitar l'emancipació dels joves. Hem plantejat solucions davant del caos de rodalies mentre no aconseguim un traspass integral i real. Hem defensat millors condicions per als professionals, que sostenen amb moltes dificultats els serveis públics:

metges, mestres, policies i una llarga llista. Hem proposat més places universitàries i posar fi al districte universitari únic, perquè els joves catalans no hagen de marxar a estudiar a fora. Hem impulsat iniciatives per defensar el català i els nostres drets lingüístics.

I una llarga llista d'aquestes iniciatives, òbviament, gràcies a la faena dels trenta-cinc diputats del grup parlamentari que tinc l'honor de presidir –dos encara a l'exili: el president Carles Puigdemont i el conseller Lluís Puig–; aquests trenta-cinc diputats, acompanyats d'un excel·lent equip tècnic que ens permet fer aquesta faena i que ens permet fer aquestes iniciatives aquí al Parlament de Catalunya. Perquè, mentre no hi haja una majoria parlamentària per avançar cap a la independència, nosaltres treballem cada dia per aixecar el país. Perquè nosaltres no acceptem una Catalunya resignada i tampoc no acceptem que vulguen fer creure als catalans que d'alternativa no n'hi ha. Perquè sí, sí que n'hi ha.

I, després d'aquest breu repàs, els demanaria que ni en entrevistes ni al faristol ni quan tenen converses gosen tornar a dir que Junts no sap on és, que no sap on som, que som al racó de pensar. No ho diguen més. (*Remor de veus.*) Aquesta llarga llista evidencia que Junts treballa cada dia per a aquest país i per als catalans. (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau. Silenci, si us plau.

Mònica Sales de la Cruz

Si no ho fem més, saben que és perquè vostès ens veten. Vostès, moltes vegades, amb la suma d'Esquerra, dels Comuns i del PSC, veten les iniciatives de Junts. Perquè sí, aquest tripartit funciona a tota marxa, però funciona sense rumb. Mentre vostès administren el deteriorament, nosaltres treballem cada dia per construir una alternativa de país.

I també existix una alternativa en forma de pressupost, amb tots els recursos que van a Madrid i que no tornen i que ningú del tripartit reclama; una alternativa que té nom propi, que es diu concert econòmic. Està clar que llavors ja no seria el pressupost que li convindria al PSOE i també està clar que llavors ja no seria el pressupost de l'engany i de la resignació, que és el que avui presenten i el que avui alguns accepten; seria el pressupost que necessita un país de més de 8 milions d'habitants que vol continuar sent competitiu, cohesionat i pròsper, i que partix de la resposta a una pregunta molt simple. Aquesta alternativa de pressupost respon a una pregunta que és molt simple: què necessita realment Catalunya per funcionar bé. No per resistir, no per anar tirant, no per administrar la decadència; què necessita realment Catalunya per funcionar bé.

I la conclusió és molt clara: Catalunya necessita més de 20.000 milions d'euros: més recursos per rescatar la sanitat pública del col·lapse actual; més recursos per acostar-nos d'una vegada a aquest sis per cent del PIB en educació que fixa la llei d'educació de Catalunya i que els he comentat abans; més recursos per a recerca, per a innovació, per a transferència tecnològica si volem competir amb les regions capdavanteres d'Europa; més recursos per als serveis socials i la dependència; més recursos per a les infraestructures, després de dècades de dèficit premeditat d'inversions per part de l'Estat; més recursos per a seguretat, per a habitatge, per a formació professional, per a internacionalització, per a esports, per a cultura, per a política lingüística. Són més de 20.000 milions d'euros, que –oh, sorpresa!– són precisament els diners que marxen cada any a Madrid i no tornen. És el dèficit fiscal anual, el que vostès mai no reclamen, mai no exigixen, perquè treballen sempre sota la premissa de no voler molestar Pedro Sánchez i el PSOE. Aquesta és una de les grans anomalies d'aquest país: el dèficit fiscal. El problema conjuntural de Catalunya és la seua incompetència, però el problema estructural és la dependència de Madrid.

Per això nosaltres continuarem defensant el concert econòmic mentre continuem treballant per fer possible cada dia la independència. Per justícia, per dignitat, perquè nosaltres no volem una Catalunya anestesiada, no volem una Catalunya resignada, no volem una Catalunya subordinada; volem una Catalunya ambiciosa. I no descansarem, no pararem fins que la tornarem a posar dempeus, amb rigor, amb lideratge, amb autoestima, amb ambició nacional i amb una llengua pròpia forta i amb un horitzó que és molt clar: la plena llibertat. Hi ha país: Catalunya; hi ha alternativa: Junts. I nosaltres, Junts, ho farem per Catalunya lliure.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, president. Em permetran que comparteixi amb vostès quatre consideracions. U, fa uns mesos, en el plenari de retirada del pressupost, vaig dir el següent –ho cito textualment–: «Estem davant d'un engany massiu. Aquests pressupostos es retiren per intentar enganyar, primer, els andalusos i, després, els catalans. Després de les eleccions andaluses no tinguin cap dubte que els tornaran a presentar idèntics.» Quina va ser la seva resposta? La previsible: «Ja està el senyor Fernández amb les seves teories.» Doncs bé, dit i fet. Ja és que ni dissimulen. Els van presentar l'endemà de les eleccions andaluses. No és que jo tingui grans habilitats endevinatòries, és que són vostès previsibles en el pitjor sentit de la paraula.

Als andalusos és evident que no els van aconseguir enganyar. Es pensen que als catalans potser sí. Ja ho veurem –ja ho veurem. La gent, a Catalunya, ja comença a conèixer millor el senyor Salvador Illa i la seva metodologia; encara no del tot, però el comencen a conèixer. I a mesura que el vagin coneixent, això serà tota una garantia de futur per a nosaltres com a alternativa al Parlament de Catalunya.

Dos. En conseqüència, no aprofundiré en el contingut, que ja vaig comentar de manera detallada fa un mes, perquè és exactament el mateix. No entraré en el seu joc; entre altres coses, perquè no podem acceptar conceptualment aquesta comèdia que han interpretat en els darrers mesos. Sí que diré que la previsió d'ingressos que plantegen es basa en un autèntic infern fiscal com enlloc a tot Espanya, un infern fiscal que detallarem a la tarda en el debat.

Tres. Es tracta, això sí, d'uns pressupostos al servei de les misèries compartides d'Esquerra Republicana i del Partit dels Socialistes de Catalunya. Allò que es deia abans de la Sociedad de Socorros Mutuos: Sociedad de Socorros Mutuos PSC - Esquerra Republicana. En el cas d'Esquerra Republicana, per dissimular, davant dels que els acusen de botiflers, amb algunes partides de construcció nacional que van en detriment dels serveis públics, però que els serveixen, hi insisteixo, per dissimular. Perquè, en definitiva, diuen ser independentistes, però el seu líder, Rufián, vol presidir Espanya. «Para lo que hemos quedado, señores de Esquerra Republicana.» En el cas del PSC, per al control propagandístic de la casa, que ha sigut sempre, històricament, l'obsessió per a vostès. S'incrementa un vint-i-cinc per cent l'àrea de Presidència, amb més de 1.000 milions d'euros disponibles, com mai a la vida. Els alts càrrecs de la Generalitat passen, en dos anys, de setanta-cinc a cent vuit, com mai a la vida. I fins i tot ens trobem coses tan allucinants com que la partida de Presidència, que es diu textualment «Actes institucionals», passa de vint mil euros en el darrer pressupost a 2,3 milions d'euros en els pressupostos d'enguany. Jo no havia vist mai a la vida un increment d'aquesta naturalesa. Tot al servei de la propaganda del nou *conducator* català, Salvador Illa.

Posaré un altre exemple. Mentre enfonsen vostès –sento dir-l'hi– la partida d'Agricultura, amb una retallada de 234 milions d'euros en un moment crític per al

sector, apugen Acció Exterior i Política lingüística un quaranta-tres i un cinquanta-quatre per cent, respectivament, deixant clar, en conseqüència, les seves prioritats. En definitiva, la Sociedad de Socorros Mutuos. Uns pressupostos al servei dels aparells polítics del PSC i d'Esquerra Republicana, però que són dolents per a Catalunya i per al seu teixit productiu.

Amb aquests pressupostos, no cal ser un geni per concloure que Catalunya continuarà liderant l'ocupació il·legal de tot Espanya; que Catalunya continuarà liderant les dades d'inseguretat ciutadana a tot Espanya; que Catalunya continuarà tenint la pressió fiscal més alta de tot Espanya; que Catalunya continuarà liderant el fracàs escolar, perquè el model, que és l'important, no canvia; que Catalunya continuarà liderant les llistes d'espera sanitàries a tot Espanya; que Catalunya continuarà a la cua d'execució de renovables a tot Espanya, o que Catalunya continuarà a la cua d'habitatge social, per molt que intentin maquillar les xifres.

Per si tot això no fos suficient, que déu-n'hi-do, continuen ajornant els projectes i infraestructures urgents i que sí que són estratègics, com és el cas de l'aeroport o el Quart Cinturó, i es treuen de la màniga projectes fantasmagòrics, que eren gairebé llegenda, com això de la línia orbital, sense ser capaços de concretar si la tindran enllestida el 2040, el 2050 o es tracta d'un projecte virtual d'intel·ligència artificial.

Quatre. Es tracta d'un pressupost al servei, en definitiva, de la gran menjadora socialista. Fa tres anys vaig tenir a bé, en aquest faristol, citar un per un els 210 organismes dependents de la Generalitat de Catalunya: observatoris, consorcis, grups de treball, pactes nacionals, taules nacionals, taules pel pacte, pactes per la taula, entre d'altres, fins arribar a 210. Va ser una intervenció llarga, com es poden imaginar. Vostès n'han sumat quaranta-quatre en dos anys –quaranta-quatre! Els hi estalviaré l'enumeració sencera d'aquests, perquè em quedaria sense temps, però sí que els he analitzat molt a fons. I m'agradaria compartir amb tots vostès un exemple concret. En tenim molts que són escandalosos, però en el cas concret de la transició energètica és brutal.

Mirin, fins a la seva arribada al Govern de Catalunya, l'estiu del 2024, la política de transició energètica de Catalunya disposava dels següents instruments: conselleria –que jo crec que amb això ja en tindríem prou–, però tenia, a més, Institut Català de l'Energia, pacte nacional per a la transició energètica, oficina de transició energètica i estratègia catalana de transició energètica. No està malament, oi? Doncs no, sembla ser que per a aquests senyors no n'hi havia prou, que no teníem prou consciència mediambiental. I, en conseqüència, el mes de juny del 2025 van anunciar la creació –ho cito textualment– de la Comissió Interdepartamental de Transició Energètica, amb la qual cosa la transició energètica passava a tenir els següents instruments: conselleria, Institut Català de l'Energia, pacte nacional per a la transició energètica, oficina de transició energètica i estratègia catalana de transició energètica, a més de la Comissió Interdepartamental de Transició Energètica. No està pas malament, oi? Doncs no. Sembla ser que a algú li va passar pel cap que amb això no érem prou ecologistes a Catalunya, que ens estem carregant el planeta, que la mare natura ens vigila i que algun dia ens castigarà. I, per tant, només un mes després –només un mes després–, juliol de 2025, es van treure de la màniga –atenció– el Grup de Treball Tècnic de la Comissió Interdepartamental de Transició Energètica. Increïble! Quina barra que tenen! Però quina barra que tenen! (*Aplaudiments.*)

Mirin, quan jo era jovenet –fa molts anys–, un històric del Partit Popular de Tarragona, que ja no hi és, que en pau reposi, em va dir una cosa que jo en el seu moment no vaig ser capaç d'interpretar correctament la càrrega de profunditat que amagaven les seves paraules, que eren unes paraules col·loquials, senzilles. Em va dir el següent: «Alejandro, a los socialistas les encanta reunirse.» Digo: «–¿Cómo? ¿Cómo es eso? Explícame, porque esto me interesa. –Sí, a los socialistas les encanta reunirse. Fíjate bien, están todo el día reunidos, y cuando acaba la reunión anuncian que han llegado al acuerdo de reunirse el mes siguiente. Y así pueden estar por los

siglos de los siglos, amén.» Dice: «Pero, cuidado, a los socialistas les encanta reunirse, pero tampoco te pienses que es por ciencia infusa. No, no, no, no es por casualidad, tiene una razón. Si analizas sus reuniones, en todas ellas siempre hay un socialista en la reunión –el diseñador, el creativo, el de la sala, el del *catering*– que cobra. No falla, tú. Siempre hay un socialista que cobra.» I vaig pensar: «És veritat, quina definició més senzilla, neta, polida» –com diria el president Rull, «lluminosa», «de la gran (*rialles*) menjadora socialista.» (*Aplaudiments.*) La gran menjadora socialista.

I d'això estem parlant avui aquí, de la gran menjadora socialista: insaciable, voraç, stakhanovista, implacable. Són vostès els grans okupes –amb ka–, de l'Administració pública. Això sí, s'ha de reconèixer: són uns mestres inigualables col·locant els seus, creant places absurdes per als seus, organismes inútils per als seus, sempre tot per als seus. Resultat: un PSC fort i una Catalunya decadent. I això són aquests pressupostos: al servei del PSC, de la gran menjadora socialista, però dolents, molt dolents per a Catalunya, per als seus treballadors, per als seus autònoms, per als seus emprenedors, per a les seves classes mitjanes, per als seus empresaris. Pur socialisme en vena, pura misèria decadent i, en conseqüència, votarem que no a la menjadora socialista, votarem que no a la decadència de Catalunya, votarem que no als seus pressupostos.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gràcies, president. Consellers, diputats... Señora Romero, señor Illa, que vaya por delante que hoy no solo y únicamente sea por unos presupuestos o se empieza el trámite para ello, sino que se realiza el pago en diferido de los indultos y de la amnistía por parte de los separatistas a los socialistas. (*Aplaudiments.*)

De hecho, señora Romero, si entramos en..., los pagos a los separatistas, lo hablaremos después; ahora entraremos en el presupuesto, en sus números. Le voy a decir –es de obligado cumplimiento– que vamos tarde, muy tarde. Usted lleva dos prórrogas presupuestarias, dos años y medio para aprobar unos presupuestos, y la realidad es que, aunque no se lo crea, en VOX somos los primeros que tenemos la imperiosa necesidad de que una administración tenga presupuestos a tiempo. Yo mismo, desde esta tribuna, le he pedido en varias ocasiones que los presente y que se sometan a votación. Entendemos que la falta de presupuestos comporta falta de productividad, falta de competitividad y deterioro de los servicios públicos, porque, lógicamente, un presupuesto prolongado le impide adaptar el gasto público a las necesidades económicas del año en curso.

Es evidente que la economía catalana ya no es la de hace tres años. Tenemos una mayor inflación, un aumento significativo de las materias primas, la energía en récord, un menor poder adquisitivo, el PIB per cápita sigue bajando, los tipos de interés siguen disparados, han deslocalizado más empresas, menor inversión, una de cada dos familias tiene dificultades para llegar a final de mes, uno de cada cuatro catalanes se encuentra en riesgo real de pobreza, uno de cada tres niños catalanes ya lo está, la inmigración ilegal tensionando los servicios públicos, los profesores y los médicos en huelga permanente... En definitiva, estamos muchísimo peor que hace tres años.

Y cuando por fin se dignan a presentar un nuevo presupuesto, nos encontramos la mayor estafa a los catalanes sin precedentes. Y digo «la mayor», porque jamás un gobierno tuvo la indecencia de presentar un presupuesto de ingresos de casi 50.000 millones de euros. Es decir, una extorsión fiscal jamás vista en Cataluña: 50.000 millones que salen directamente de los bolsillos de los catalanes, de sus trabajadores y

de sus empresas. Fíjense si los socialistas son estafadores y trileros, que te dicen que es el presupuesto con mayor gasto social de la historia, pero no te dicen ni adónde va a ir destinado ni realmente de dónde sale ese dinero. Y, por supuesto, en absoluto te dicen cómo lo van a gestionar. Pues bien, muy a su pesar, señora Romero, en VOX lo vamos a explicar. Los catalanes deben saber cómo se gestionan sus recursos públicos.

Mire, los ingresos no financieros –es decir, los provenientes de los impuestos y tasas–, que aquí incluimos, como no puede ser de otra manera, aparte de los impuestos cedidos todos sus impuestos propios, siendo Cataluña la comunidad autónoma con mayor número de impuestos –quince–; pues bien, esto aumenta un total de un veintiocho por ciento. Una auténtica salvajada. Y el Govern te dirá que no ha subido los impuestos, sino que, al aumentar la inflación, al aumentar la base imponible, la recaudación aumenta.

Es decir, que tanto Sánchez como Illa se aprovechan y se benefician de que al ciudadano de a pie le hayan subido en el último año un treinta por ciento los huevos, un quince por ciento la carne, un veinticinco por ciento el pescado, dieciséis por ciento la factura de la luz y por no hablar de lo que te cuesta llenar el depósito de tu coche. Es de una crueldad y una indecencia política, que no es cuestión de ideología, porque evidentemente otros socios europeos están aplicando medidas para revertir esta situación, es cuestión de que tenemos al peor presidente del Gobierno y al peor presidente de la Generalitat en el peor momento, señor Illa. (*Aplaudiments.*)

Pero eso tiene un nombre y se llama «expolio fiscal», eso que tanto les gusta a ustedes. Y mire, con los socialistas en Sant Jaume ya le puedo asegurar que lo que es la motosierra no es suficiente, es que hay que entrar con buldócer, señor Illa. Miren, la recaudación del IRPF, es decir, de los bolsillos de los trabajadores, sube un 36,9 por ciento, pasando de 12.766 millones a 17.500. La recaudación por el IVA se dispara un 23,1 hasta los 10.200 millones de euros. La recaudación por el impuesto sobre el patrimonio sube un 28,4. La recaudación por el impuesto de sucesiones y donaciones, aquel que aumentaron los separatistas en plena pandemia aprovechando que la gente fallecía, que nuestros mayores fallecían, sube un 20,5 por ciento, ya recaudando más de 1.000 millones. Por suerte, el señor Cid, el ideólogo político de estos presupuestos, decía –hace tan solo unos días–: «En Cataluña prácticamente nadie paga por este impuesto.» Pues, menos mal, ¡1.000 millones de euros!

Seguimos. La recaudación por el impuesto sobre grandes establecimientos comerciales –es decir, los que crean empleos, los que crean trabajo–, sube un 41,5 por ciento, hasta los 12 millones de euros. La recaudación por el impuesto de establecimientos turísticos, discriminando al sector, sube un cuarenta y cinco por ciento, hasta los 97 millones de euros. Y aquí no está presupuestado el doblar la tasa turística que pactaron recientemente Esquerra, Junts y el PSC. Y digo Junts, porque fueron los ideólogos de esa tasa. La recaudación por el impuesto sobre el patrimonio aumenta un 28,4, hasta los 848 millones de euros. Luego se extrañan que hay catalanes que optan por marcharse a otras comunidades, a otras regiones.

La recaudación... Ojo con esto, porque es el dato que muestra como son los socialistas. Multas y sanciones aumenta un treinta y nueve por ciento, hasta los 936 millones de euros. La recaudación por el impuesto sobre transmisiones patrimoniales y actos jurídicos documentados aumenta un 27,8, hasta los 3.396 millones de euros. Y aquí me permitirán que haga un paréntesis.

Me gustaría, señora Romero, que ustedes hicieran un acto de reflexión –un acto de reflexión. Que en vez de mirar a su izquierda y seguir aplicando el modelo Colau, una política de vivienda que ha reventado el mercado, que ha disparado los precios y que ha llevado a una crisis habitacional sin precedentes, mire hacia otro lado. Mire a los miles de catalanes que no tienen acceso a una vivienda, que no se pueden comprar un piso, porque la fiscalidad que se aplica a la construcción y a la venta del inmueble es una auténtica salvajada, una auténtica barbaridad. Sí, un negocio para la

Administración, ya lo vemos en su presupuesto. Pero un sacrificio para los catalanes que ya no pueden asumir.

Dicen ustedes que la vivienda no es un negocio. ¿Y por qué ustedes lo hacen? ¿Por qué hacen ustedes ese negocio? Lo hacen porque son ustedes una auténtica máquina de recaudar y les da igual dejar en la calle a familias catalanas mientras puedan seguir recibiendo votos a través de la inmigración ilegal que después ustedes regularizan. (*Aplaudiments.*) Les da igual, porque ustedes jamás aplican dos principios que deberían ser de obligado cumplimiento en cualquier sociedad avanzada y con raíces cristianas, que son las perspectivas de familia y la prioridad nacional. Pues bien, ustedes hacen justo lo contrario. ¿Saben cuántas veces hemos encontrado prioridad nacional en estos presupuestos? Y miren que hay documentos, hay unos cuantos. Cero. Ni una. ¿Saben cuánto destina la Generalitat en estos presupuestos en políticas familiares? Aquí sí que hemos encontrado algo. Algo: 0,026 por ciento. Y alguno se preguntará: ¿pero no eran los presupuestos más sociales de la historia democrática de Cataluña? Analicémoslo.

Nuestro sector primario, agricultura, ganadería y pesca, tres actividades fundamentales no solo en términos económicos, sino también imprescindibles para nuestra alimentación, atacados ferozmente por Bruselas de mano de PP y PSOE. Aquí en Cataluña no solo secundan todas esas posiciones restrictivas, sino que van un paso más allá. Dicen defender el mundo rural; en cambio, ponen en jaque un sector primordial en provincias como Lleida o Girona. El campo necesita menos burocracia, menos restricciones y más apoyo para la modernización y mejora de las estructuras empresariales. Pues bien, esa partida la reducen un dieciocho por ciento. En 2023 destinaban 113 millones de euros. En 2026, reducen a poco más de 91 millones. Casi 20 millones menos para modernizar explotaciones, casi 20 millones menos para maquinaria, casi 20 millones de euros menos para competitividad. Y luego vendrá el señor Ordeig diciendo que tiene 1.000 millones de euros para este departamento. Pues veremos adónde van.

Pues se lo diré, adónde van. Mientras, la partida destinada a lo que llaman «transformación feminista» pasa de 6,9 millones de euros en 2023 a 9,5 millones en 2026, un aumento del treinta y siete por ciento, señor Ordeig. Para colmo, sobra dinero para fanatismo climático: 4.176 millones de un presupuesto de casi 50.000. Es una auténtica barbaridad. ¿Ustedes piensan que a los payeses que se levantan a las cinco de la mañana les importan estas mamarrachadas? ¿Saben qué les importa? Poder tener rentabilidad, poder llegar a final de mes, no verse obligado a vender por debajo de coste. Y eso lo va a agravar Mercosur. ¿Se ha previsto en alguna partida presupuestaria alguna medida estructural de defensa frente a esa amenaza? Ni una. Claro, ¿cómo van a ir contra Mercosur si son ustedes los que lo aplican en Europa, el Partido Socialista y el Partido Popular? (*Aplaudiments.*) Ni una, porque su objetivo es cambiar el tractor por el lenguaje inclusivo, el mercado por el marcador climático y la defensa del producto local por la sumisión a acuerdos globales. Acuerdos globales que afectan directamente a nuestro sector industrial.

Siguen obsesionados, señor Sàmper, con la descarbonización. Siguen obsesionados con querer hacer nuestra industria menos competitiva y menos productiva. Siguen invirtiendo en fanatismo climático, en agenda 2030, en pacto verde europeo, en acuerdo de París, y todo eso canalizado a través de lo que dicen ellos *pacte nacional per a la indústria*. 1.000 millones de euros al año para seguir destruyendo nuestra industria. Se lo advertimos: no hay industria posible sin energía nuclear. Señor Sàmper, hay que apostar por la energía nuclear, no cerrarlas, como apuesta usted y su partido.

El dieciocho por ciento del PIB en Cataluña es del sector industrial. Casi medio millón de personas que ustedes quieren poner contra las cuerdas; que las están poniendo: vemos EREs todos los días. En algún momento alguien ha podido valorar que, teniendo tasas por encima del diez por ciento de paro y encima del

doce por ciento en Tarragona, o teniendo más de 475.000 personas en paro según la EPA, buscando empleo y que no lo encuentran, ¿podemos atacar a nuestro empleo de esa manera? ¿Podemos realizarlo? Pero como le dije al señor Sàmper, si el objetivo es ir en bicicleta, como la del señor Cid, al trabajo, a este paso quizás no hará ni falta bicicleta porque no habrá trabajo.

Hace unos días, un vecino de Tarragona con 57 años me explicaba que se acaba de quedar en paro fruto de una nueva deslocalización, un nuevo ERE. Y el hombre, desesperado, me preguntó si esto del SOC funcionaba, que cómo lo tenía que hacer. Pues bien, la verdad es que me costó mucho responderle, porque la realidad es que tenemos un gobierno que gestiona un organismo que nos cuesta más de 600 millones de euros, supliendo un servicio que se supone que ya lo realiza el SEPE. Pero aun así no supe nada, solo duplica cargos y coloca afiliados, como no puede ser de otra manera, de Esquerra, de Comunes y compañía. Prueba de ello es que en Cataluña más del treinta por ciento de los parados llevan más de un año en paro. Más de un año buscando empleo y no lo encuentran.

Entonces, ¿para qué tenemos el SOC, señor Sàmper? ¿Para qué? Y se lo digo de verdad, ojalá el SOC funcionara tan bien como la línea Acol, que para buscar ilegales y enchufarlos en la Administración sí que hay ofertas –20 millones concretamente–, mientras que, para ayudar a contratar a jóvenes, que uno de cada cinco está en paro, únicamente 17 millones. Esa es su prioridad. Y mire, ¿sabe lo que pasa? Que la gente no lo entiende. No entiende cómo derrochan ustedes tantísimo dinero. No entienden cómo provincias castigadas por el paro, por la falta de oportunidades y por el aumento de la inmigración, que desestabiliza el mercado laboral, ustedes optan por abandonar el autónomo y criminalizar el turismo. Una industria que supone más del doce por ciento del PIB y da trabajo a uno de cada ocho cotizantes en la región. Optan por disparar la tasa turística y bloquear proyectos estratégicos. Ni una sola mención en estos presupuestos.

Al parecer, por suerte, han dejado de lado el Hard Rock, que alguno..., quizás los Comunes sabían alguna cosa, porque ya hemos visto estos días como podía, algún expresidente del Gobierno, presuntamente, llegar a alguna mordida al respecto. Ya lo veremos, lo dirán los tribunales.

En lo que sí que hay mención, y muy relevante, es en seguir regalando el dinero de los catalanes en acción exterior. El turismo no lo quieren, esto tensiona a los servicios públicos, pero ayuda sin retorno al de afuera, lo que haga falta. Acción exterior 2026: 142,6 millones de euros. Eso supone un incremento del 46,6 en apenas tres años y un crecimiento acumulado del 450 por ciento respecto al 2015.

Mire, señor consejero, le voy a dar un apéndice: ¿sabe lo que hace VOX cuando gobierna y condiciona los gobiernos? Se carga la Agencia Extremeña de Cooperación, porque el dinero de los extremeños... El dinero de los catalanes tiene que ir al dinero de los catalanes. Prioridad nacional. 88,4 millones de euros en cooperación al desarrollo. Y yo..., mi pregunta: a desarrollar ¿el qué? ¿El efecto llamada?

13,6 millones de euros para embajadas: veinte delegaciones operativas con más de cien trabajadores en el exterior. Y ¡jojo!, como no puede ser –y les invito a que vean la intervención de nuestro presidente del grupo parlamentario–, a lo mejor alguno se puede preguntar por qué prevén nuevas aperturas, incluida la de China. ¿Verdad, señor Illa? ¿Qué tiene usted con China? Algún día espero que dé explicaciones. A China, es decir, aquel país que compite de manera desleal, que no tiene nuestras restricciones climáticas y que nos adelantan por la derecha en exportaciones, pretenden seguir abriéndole la puerta para atentar contra nuestro producto local. Ustedes son los de las fresas de Marruecos y el coche chino. Si es que ustedes invierten más en subvenciones a países extranjeros que, por ejemplo, a fomentar el deporte.

Si analizamos el presupuesto del Consell Català de l'Esport, que es el principal instrumento de apoyo a los clubes y federaciones, encontramos un dato muy signi-

ficativo: en 2023, las transferencias para familias y entidades sin ánimo de lucro ascendían a 37,7 millones de euros; en cambio, para 2026, esa cifra se reduce hasta los 33,4 millones de euros. Y, claro, yo me pregunto: ¿adónde va ese recorte? (*Veus de fons.*) No es verdad. Bueno, pues su presupuesto no dice eso. Pues mira, lo que dice es que va a transformación feminista, 7,19 millones de euros, mientras hay muchísimas instalaciones en Cataluña que se caen a trozos. Pero, claro, es más importante cambiar el cartel no binario de la puerta que poder tener instalaciones a la altura de los impuestos que pagamos. Carteles..., carteles, señor Vila, que como no estén en catalán, la Gestapo lingüística que usted preside funciona a la perfección: multas y sanciones.

De hecho, su departamento ha aumentado un cuarenta y tres por ciento, 85 millones para el monolingüismo en Cataluña; 85 millones exclusivamente para perseguir el español. Si contemplamos la promoción del catalán, la cifra crece exponencialmente. Todos, absolutamente todos los departamentos tienen partidas para destinar subvenciones para la promoción del catalán; además del pacto nacional por la lengua, 200 millones, o incluso los 390 millones de la CCMA, es decir, del autobombo de Cataluña Radio y de TV3. Cientos de millones de euros públicos que, en vez de destinarlos en cultura para todos los catalanes y cumplir con el acuerdo de este Parlament en llegar al dos por ciento, lo destinan a dividir la sociedad.

Un dos por ciento en Cultura, acordado también con la plataforma Actua Cultura, una plataforma transversal que representa a todo el sector y en la que ustedes han tenido que hacer juegos de trileros y sumar política lingüística para ni aun así llegar al 1,7 por ciento. Si es que ya no engañan a nadie. ¿Cómo vamos a poder confiar en un gobierno que apuesta por la cultura si la base para ella, que es la educación, la tienen con recursos tercermundistas?

Casi veinte mil alumnos estudiando en barracones, colegios con goteras, sin calefacción, muchos por reformar. Superamos la media estatal en abandono escolar; los profesores son los peores pagados de España –solo hay que ver las huelgas de estos últimos días y de estas últimas semanas–; aulas en que los niños extranjeros superan a los nacionales y, para colmo, somos la región donde más ha caído en comprensión lectora, matemáticas y ciencias, según las últimas pruebas PISA.

Pues bien, de su presupuesto en inversión solo han ejecutado un veinte por ciento, 110 millones de euros que no llegan a las aulas. Ciento setenta millones de euros en becas y ayudas al estudio, prácticamente lo mismo que hace cuatro años. Auténtica miseria, teniendo en cuenta lo siguiente, y es que más del treinta y seis por ciento de nuestros niños están en riesgo de pobreza. Y aun así ustedes reducen esa partida.

Pero si no se preocupan de la educación cien por cien pública, no hablemos de la concertada. El déficit de financiación por la plaza escolar es de 1.540 euros en infantil y de 1.864 euros en la ESO. Del aumento de 1.242 millones que presentan los presupuestos, solo recibirá un mísero diez por ciento, a pesar de representar, la escuela concertada, más del treinta por ciento del sistema. ¿Esto es el reflejo de prioridad que quieren mostrar para abordar el sistema educativo catalán?

Lo que les puedo asegurar es que las universidades tampoco son su prioridad. Suerte por sus grandes profesionales que, a pesar de trabajar cada día con falta de recursos y falta de inversión, siguen prestando un servicio excelente y siguen investigando. Porque si fuera por ustedes las universidades solo servirían como aparatos ideológicos. 2,7 millones de euros en transformación feminista. Otra vez. 1,8 millones al consorcio del Institut Ramon Llull; consorcio cuyo objetivo es imponer el catalán y el separatismo allá donde van –si no, que se lo pidan y se lo pregunten al señor Bargalló, que los señores de Esquerra lo conocen muy bien. Y 4,9 millones de euros al IEC para promover lo que ellos dicen la «diplomacia científica fuera de Cataluña para reforzar lazos nacionales»; ellos mismos lo admiten: son una estructura de estado.

Están ustedes obsesionados, evidentemente, con el separatismo y el feminismo. Y, de este, 600 millones de euros en perspectiva de género, que no sirven absolutamente para nada, más allá de llenarse los bolsillos unos cuantos de ustedes. Si quieren acabar con la violencia contra la mujer, recetas: billete de vuelta y endurecimiento de penas. Pero dejen de derrochar dinero en puntos lilas y en planes de igualdad que no siguen absolutamente para nada. Cada vez tenemos más planes de igualdad y más violaciones. Curioso, ¿verdad? Curioso. Planes de igualdad y no sé cuántos planes y pactos más, porque hemos perdido la cuenta en estos presupuestos. Eso sí, no podía faltar *pacte nacional contra els discursos d'odi*. ¿Para qué? ¿Para censurar el qué? ¿Sus propios discursos? Es que no hay por dónde cogerlo.

Pero miren cómo tenemos la sanidad en Cataluña y que ustedes destinen 113 millones de euros para darse autobombo. Es que es tremendo. Miren, desde que gobierna Illa han aumentado exponencialmente las listas de espera. Actualmente hay más de novecientos mil catalanes, es decir, casi 1 millón de personas en alguna lista de salud médica, quirúrgica o prueba complementaria. Es más, en la lista de espera quirúrgica ya ocupamos el primer lugar del pódium en toda España, con doscientos mil catalanes, y una media de casi cinco meses de espera. Y con este panorama, el Departamento de Salud solo ha crecido un 21,3 por ciento con respecto a los presupuestos de 2023; muy por debajo de lo que han crecido otros departamentos *muy importantes* como Acción Exterior, que ha subido y ha crecido un cincuenta y cuatro por ciento. Un presupuesto de 13.840 millones de euros, cuando saben perfectamente que se ejecutarán más de 16.000 millones; es decir, ya aprueban y pretenden aprobar unos presupuestos debiendo casi 4.000 millones de euros al CatSalut. ¡Es que no se entiende!

Para colmo, las partidas que más crecen son las de los altos cargos, como no puede ser..., y no las de los profesionales sanitarios, no la de los médicos o enfermeros o celadores, sino las de los privilegiados amigos del señor Illa. Casi 18 millones de euros que no repercutirán en la salud de los catalanes, porque no se dedicarán a acabar con la lacra de las listas de espera, sino que se los embolsarán un grupo de afortunados afines al Partido Socialista. Y, por supuesto, los 170.000 ilegales más que tendrán sanidad gratuita.

Al final lo que vemos es que entre entidades socialistas y separatistas y los que promueven la inmigración se lo llevan absolutamente todo. Solo hay que ver la consejería de Derechos Sociales: la prioridad nacional que se aplica es la extranjera –hoy no está, lástima. Miles de familias con necesidad se quedan fuera del acceso a las ayudas. Imposible acceder a la dependencia. El año pasado murieron 9.116 personas esperando una ayuda. Doce mil ancianos en lista de espera para una plaza de residencia pública y ahora te dicen que van a dedicar 4.200 millones de euros en derechos sociales. En derechos, ¿para quién? ¿Para menas y exmenas? ¿Para aumentar la atención de 5.333 menas a 5.950 y los que prevén aumentar? ¿Para seguir haciendo lo que hacen en la DGAIA? ¿Para seguir regalando paguitas a los que disparan la inseguridad? ¿O para seguir provocando efecto llamada?

Porque ¿saben lo qué pasa? Que todo ese dinero que ustedes regalan a personas que han entrado rompiendo la puerta, sin haber cotizado jamás y que entienden que el *modus vivendi* es seguir viviendo de la Administración, lo que provoca, entre otras cosas, es que tengamos los juzgados colapsados.

Miren, según el balance de seguridad y actividad policial de los Mossos d'Esquadra –es decir, de sus propios datos, señora Parlon–, el sesenta y cinco por ciento de los detenidos por delitos relacionados con el tráfico de marihuana son extranjeros; el cincuenta y uno por ciento de los detenidos por delitos contra la libertad sexual son extranjeros, y más del ochenta por ciento de presos condenados por violación en Cataluña tienen nacionalidad extranjera; el sesenta y seis por ciento de los detenidos por robos con violencia, intimidación –adivinen–, son extranjeros; el sesenta y seis por ciento de los delitos relacionados con la ocupación de viviendas son ex-

trajeros y el cincuenta y siete por ciento de personas detenidas con siete o más detenciones por delitos patrimoniales, pues, son marroquíes y argelinos. No se podía saber.

Pues bien, el presupuesto de Justicia aumenta un 22,3 y el de Interior un treinta y cinco por ciento, pero deben entender que no se puede pensar en unos presupuestos desprendidos de la realidad criminal de Cataluña. Ya pueden poner más agentes en las calles que si siguen llegando cada año cientos de miles de extranjeros procedentes de países con fenómenos criminales desbordados, la inseguridad seguirá creciendo sin que ningún aumento de plantilla pueda remediarlo. Porque tenemos un problema en Cataluña y se llama «inmigración descontrolada». Es la realidad. No pueden seguir por esa senda, tensionan todos los servicios públicos.

Tensionan hasta el mercado de la vivienda. No se construye nueva vivienda y ustedes importan masivamente; no hay que ser ingeniero para saber que a igual oferta aumenta la demanda, se dispara el precio. Pues la medida estrella del PSC y con Comuns, como no puede ser otra manera, es crear cien nuevos inspectores para sancionar al pequeño propietario. Es decir, aplicar el principio marxista y comunista: el control absoluto de la propiedad privada.

Anuncian 1.900 millones de euros en políticas de vivienda, mientras el ITP en máximos para hacer lo mismo que hizo Colau. El resultado ya lo conocemos. Reflexión: más de 3.400 millones de euros en ITP e invierten 1900 en vivienda; la Generalitat hace un negocio con sus impuestos. Luego dirán que quieren construir vivienda. No construyen absolutamente nada. Lo único que construyen es un estado e intentar construir un estado a costa de todos ustedes.

En definitiva, estos presupuestos disparan el gasto público, engrosan la macroestructura de la Generalitat, mantienen la deuda pública, destinando más de 10.000 millones entre deuda e intereses y nos abocan a un sistema fallido, un infierno fiscal sin precedentes, unos servicios públicos cada vez más tensionados. Y la muestra perfecta son los trenes, que no invierten en cercanías y ahora dicen que van a hacer la línea orbital. Bueno, ni una cosa ni la otra. Si no, hagan la prueba, vayan aquí mismo, a la estación de Francia, no hace falta andar mucho más. Y, sobre todo, una inmigración que no podemos asumir. Y como no puede ser de otra manera, una extorsión fiscal que provoca que nuestra economía no pueda crecer.

O sea, en Cataluña trabajas, impuesto; estudias, impuesto; tienes, impuesto; heredas, impuesto; creas, impuesto; produces, impuesto; compras, impuesto; vendes, impuesto. Acabas de llegar, paguita. (*Aplaudiments.*) Ese es el resultado del Partido Socialista y de los Comunes. Por eso, presentamos esta enmienda a la totalidad, porque o recortamos el treinta por ciento de la Administración o es que ni el FLA les podrá recuperar ni les podrá salvar.

Los catalanes no pueden más. Pero a ustedes los catalanes les dan igual. Mucho menos a Esquerra, ¿no?, señora Capella, que aprueban unos presupuestos nefastos para Cataluña y no por incluir 900 millones de euros en dos disposiciones adicionales, la 24 y la 25, sino porque estos presupuestos son el pago en diferido de los indultos y la amnistía, el pago de los golpistas para seguir viviendo a costa del erario público. Golpistas en el 34, golpistas en el 17, y golpistas cada día que padecemos a un gobierno de Pedro Sánchez, que jamás había hecho tantísimo por construir estructuras de estado y ceder competencias como en los últimos ocho años.

Pero, señores de Esquerra, siempre están a tiempo... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau. Silenci. Pot continuar. Silenci.

Javier Ramírez Gutiérrez

Que tensos están ustedes cuando les ponen el espejo, ¿eh? Cómo les cuesta. (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau. I ho faig des de l'autoritat de ser un pretesament colpista.
(*Rialles.*) Tiri endavant.
(*Aplaudiments.*)

Javier Ramírez Gutiérrez

Reconozco que esta no me la esperaba. Solo ha faltado también que me cese, como ha hecho a los letrados del Parlament, señor Rull.
(*Rialles i aplaudiments.*)

El president

Endavant, senyor diputat.

Javier Ramírez Gutiérrez

Esta no me la esperaba.
Señores de Esquerra, siempre están a tiempo de virar rumbo y hacer el bien, sí, hacer el bien. Siempre están a tiempo de pedir perdón. Hoy ustedes tienen una oportunidad de redimirse, una oportunidad para buscar el bien común, una oportunidad de oro para poner de verdad el interés de los catalanes en el centro de las políticas públicas. Háganlo. Voten a favor de la enmienda a la totalidad de VOX y fuercen una convocatoria electoral. No sigan chupando del bote, como hacen todos y cada uno de ustedes. Sometan a referéndum estos presupuestos, que sean los catalanes los que puedan elegir, no ustedes. Háganlo. En sus manos, queda. Prueben.

Pero les hago una última reflexión, y es que ¿saben por qué ustedes eso no lo hacen? Porque saben que perderían las elecciones; igual que las perdería Pedro Sánchez, igual que las perdería el señor Illa. Algunos se preguntarán cómo hemos podido llegar hasta aquí, aparte del apoyo de Esquerra y de los Comunes. Alguno, incluso, se podría preguntar si el llegar a Sant Jaume ha sido a base de doparse con presunta financiación irregular. No lo sabremos nunca. O sí. Lo que sí que sabemos es que estamos ante el Gobierno más corrupto de la historia democrática de este país y estamos ante unos presupuestos que no son ni los de Illa ni los del señor Puigdemont. Son los presupuestos de Sánchez y Junqueras.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega per defensar l'esmena a la totalitat.

Laura Fernández Vega

Bon dia. Aquests dos anys de legislatura, mentre esperàvem una proposta de pressupostos, han canviat moltes coses al món i sembla que cap ha sigut cap a millor. Hem vist el genocidi a Gaza, que té molt a veure amb lo que acabem de veure també en aquest Parlament, i la violència pornogràfica a cada pantalla i a cada declaració de Trump i de Netanyahu, que passaran a la història per haver demostrat que el dret internacional, quan el que s'intenta imposar és la llei del més fort, és simplement el conte que ens estaven explicant des de la Segona Guerra Mundial per dormir tranquils. Hem vist la dana i la demostració de que la impunitat pot ser infinita, malgrat tenir les mans tacades de sang i fang, sempre que no toquis els fonaments de l'Estat. Hem vist la guerra d'Iran, la pujada de preus, la benzina pels núvols, els aranzels i les amenaces internacionals.

Creiem que la vida s'ha tornat més violenta, més crua, que la gent percep que moltíssimes coses estan en perill, que l'hostilitat i la sensació d'anar cap a una guerra civil promoguda pels que cada vegada ocupen més espai en aquest Parlament..., i els grans empresaris, en canvi, repartint-se les seves apostes entre el socioliberalisme, que vol anar de socialdemocràcia tova, i les noves dretes i extremes. Han passat

massa coses i, honestament, en aquest Parlament, n'han passat massa poques; massa poques perquè hi hagi triumfalisme quan s'estan presentant aquests pressupostos, que no són tan diferents dels pressupostos que ja ens havien presentat.

I mirin, hi ha dies que nosaltres vindrem aquí a discutir els pressupostos, per això també estan moltes de les comissions, però creiem que avui també venim a discutir la realitat, perquè mentre nosaltres parlem aquí, hi ha mares fent càlculs davant d'una lleixa d'un supermercat o algú que està arribant a la conclusió de que no podrà fer vacances en tant que ha de pagar les classes d'estiu dels nens. Mentre nosaltres estem parlant aquí, hi ha treballadors desesperats mirant la pantalla d'una estació de rodalies i pensant com li tornarà a dir al seu cap que aquesta vegada torna a arribar tard. Si obren ara mateix el telèfon, veuran que a l'Idealista trobaran 3.174 habitatges a Barcelona de lloguer. En canvi, si no són temporals, només en tenen 815. Per tant, mentre nosaltres estem aquí, hi ha famílies preguntant-se si es podran quedar al seu barri de tota la vida. I hi ha gent que es troba malament i que està mirant al ChatGPT quins són els símptomes, perquè quan busca cita al CAP no en té fins d'aquí setmanes.

I parlem aquí i ens presenten uns pressupostos que semblen escrits per algú que no sap realment el que costa fer la compra, no pateix realment pel preu dels pisos, no pateix realment per l'educació pública, perquè resulta que la seva canalla no anirà a l'escola pública, que cada vegada és més difícil, que no trepitja realment la Renfe i que no té problemes reals de la llista d'espera. I aquesta és la realitat. I és una pena, perquè la realitat té molt mala educació. En aquest país la gent s'esforça una barbaritat per fer les coses el millor possible. Només cal mirar al voltant per veure com moltíssima gent amb criatures fa més hores que un rellotge i encara s'ha d'esforçar per pagar el casal d'estiu de la canalla i el lloguer i empassar-se la ràbia quan fa la compra i sap que no està donant el millor a les seves filles, malgrat ser possible i ser impossible que treballi més o que treballi més hores.

La realitat és que quan una mare sospira davant d'una lleixa d'un supermercat i pren una decisió que no és la del menjar més sa, tot i que sap quin és, per un altre perquè és més barat, en aquell moment tot aquest progressisme que repartim, tot aquest progrés de la societat és un total de zero. I crec que s'han d'acabar a banda i banda els discursos de l'esforç, perquè no estem disposats a deixar passar en aquest Parlament –i això és una promesa– ni una vegada més els discursos de l'esforç.

Saben des de quin any hauria d'estalviar una caixa de Mercadona per tenir la fortuna de Juan Roig? M'he entretingut ara una estona. Imaginem que no paga ni hipoteca, ni lloguer, ni electricitat, ni aigua, ni menjar, i que mai, absolutament mai, s'ha pres un cafè fora de casa. Hauria d'estalviar el seu salari mes a mes, íntegrament, des de l'any 141.000 abans de Crist, és a dir, abans de que s'inventés la moneda, les ciutats i els humans visquessin de la caça i la recollecció. Si sona absurd és perquè, efectivament, és absurd. Si sona absurd és perquè, efectivament, no es pot parlar d'esforç.

I em sap molt greu, però socialisme és una paraula bellíssima, bellíssima, però socialisme vol dir estar al costat de la gran majoria. I m'imagino i entenc que ens hem d'atrevir a dir que si no hi ha una sola proposta als seus pressupostos encaminada a fer-nos càrrec de que grans distribuïdores com Mercadona no puguin sagnar els pagesos i ramaders quan els paguen una misèria, a la gent quan fa la compra i als treballadors de la seva mateixa empresa, potser és perquè la democràcia que diuen que volen preservar té massa d'oligarquia i massa poc de democràcia. Perquè mentre la majoria dels catalans votem cada quatre anys, els grans empresaris com Roig voten cada dia. Perquè mentre els catalans han de fer vagues i manifestar-se per aconseguir, amb sort, audiència, com han hagut de fer els docents dies i dies en aquest país, els grans empresaris només han de donar una ordre.

Jo sé que tenen la temptació, com ja han fet a algunes comissions, de dir que la CUP vam aprovar uns pressupostos, segons vostès, pitjors que aquests. Dos consi-

deracions. La primera, que hi hagi més diners a un pressupost no és necessàriament una gran obra de govern. La segona, la CUP va aprovar uns pressupostos per fer un referèndum sobre la independència, sobre el futur del nostre país. I en aquella pregunta es contenia la llibertat de decidir que no tenim per què mantenir un monarca –que això té bastant a veure amb el socialisme i amb el republicanisme en teoria–, però també la llibertat de decidir que cap tribunal pot governar-nos. No deuria ser cap tonteria si han acusat diputats de terrorisme, si hi ha hagut diputats a la presó, si hi ha hagut diputats a l'exili i si encara ara hi ha diputats que no poden ocupar el seu seient en aquest Parlament perquè el partit de les togues així ho ha decidit. Ens sembla molt més, profundament més valent que molts discursos de l'extrema dreta –la unionista i la que no– que es donen aquí i molt més, em sap greu, del que s'han atrevit en moltes ocasions vostès.

I em sembla un exercici de democràcia profunda preguntar al poble què desitja i em sembla un desafiament, malgrat que fos derrotat, molt més gran del que fan molts. Però tenint en compte que ara estan descobrint que un estat no és només un govern i que el poder judicial, quan es toquen els fonaments del règim, es trenquen les omertàs i hi respon, els recomanem que ens escoltin quan els hi diem que la democràcia s'ha de dur fins a les darreres conseqüències. Perquè en darrera instància, el que tenim a l'altra banda, el que tenim amb Trump, el que tenim amb Milei, el que tenim amb Netanyahu, és portar la barbàrie fins a les darreres conseqüències.

Nosaltres hem vist l'impacte de la guerra d'Ucraïna, de la guerra d'Iran. Vam patir, per l'impacte dels aranzels, com una decisió a milers de quilòmetres suposa una barbaritat de despesa a les butxaques dels treballadors catalans, mentre que els beneficis dels oligopolis no només no disminueixen, sinó que en alguns casos s'incrementaven. Quina és la proposta dels seus pressupostos per evitar que això passi? Tenim un degoteig de fàbriques tancant, ho veuen també, crec que compartint el patiment, molts diputats seus. Han vist passar per aquí, els darrers mesos, els treballadors de Serra Soldadura, de Nissan i de tants altres, defensant no només els seus llocs de feina i la seguretat de milers de famílies, sinó que hi hagi un teixit productiu a Catalunya. I què? Quin és el gran pressupost? Quina és la gran aposta dels pressupostos per evitar això? Perquè l'he vista. Diuen «no a la guerra», però gran por..., tenen part de l'aposta de futur d'indústria i està sent l'armamentista. Quin no a la guerra és aquell que es queda en un discurs i un *beef* amb Trump, però que després encara la seva activitat productiva no en el que necessitem, sinó en armes? Això és el que volem per a Catalunya, pocs turistes i armes?

Hem vist com els fons d'inversió incompleixen una vegada i una altra les lleis d'habitatge i destrossen pisos per fer *colivings*. I què fa el seu Govern? Enviar els Mossos a desnonar famílies. A mi ja no em poden tornar a dir que la força de seguretat d'aquest país està per complir la llei, perquè està complint només per la llei del més fort.

La patronal obliga els treballadors catalans a fer mig milió d'hores extres a la setmana. Portem trenta-tres morts en quatre mesos a la feina. Quina és la gran aposta perquè deixin de delinquir? Perquè els treballadors s'hi juguen la vida, però la seva consellera d'Interior no l'hem vist pas preocupada i no ha pensat en enviar Mossos a les oficines dels fons d'inversió a Barcelona o als llocs de feina del risc. Però Mossos a les escoles, sí. Jo segueixo preguntant quants CEOs espion, quants membres de Foment del Treball i, en canvi, creuen que espionar docents en vaga, que compleixen amb un dret fonamental i amb una obligació com a ciutadà, que és lluitar per millorar els drets, sí que era correcte.

Les proves PISA, un desastre. I encara es dirà que la culpa és de la canalla. La immersió lingüística, un tresor que deixem perdre. Aquest és el compromís amb un pilar tan fonamental de la democràcia com és l'escola pública i en català? Perquè la democràcia, fins a les darreres conseqüències, també és defensar la immersió, diguin el que diguin els tribunals. Quina és la seva gran aposta? Signar fa dos mesos

l'ampliació dels concerts educatius, mentre continuem tancant línies de l'escola pública? Perquè la concertada és una forma de segregació. De la mateixa manera que no acceptaríem un altre metro per a aquells que se'l puguin pagar, no podem acceptar una escola que no sigui la pública d'elit.

Les cues d'espera a les residències públiques quilomètriques, la gent gran obligada a vendre's el pis, potser l'únic patrimoni familiar, per pagar places privades de residències, obligada, la seva família, que faci jornades laborals infinites de treball i cures. I què? Aquí seguim, amb la dignitat dels nostres majors en mans d'especuladors com Florentino.

Ha dit, consellera, que la salut és un dels béns més preuats. Doncs ja l'hi pot dir a la seva consellera de Salut. No només va intentar escurçar les baixes dels treballadors, fent xantatge als metges i tractant-nos a la CUP com si ens ho estiguéssim inventant. No només estan derivant diagnòstics traumatològics a les mútues privades, en comptes de reforçar l'atenció primària, que això ja està passant en aquest país. I ara estan intentant replicar el que es va intentar amb els caps en l'ICAM.

No només tot això, sinó que van proposar limitar la recepta de bolquers d'adults a les infermeres. Això ratlla la sociopatia. A mi no em serveix que em parlin de milions i milions i milions que tindrem, si no sabem, si no queda clar que s'invertirà en una atenció primària de qualitat. Saben quin és l'únic altre Govern en tot l'Estat que va proposar exactament la mateixa mesura per reduir les baixes, fent xantatge als metges? El PP de Galícia, que, en habitatge, l'única proposta que té és una oficina contra l'ocupació que va rebre dos trucades en quatre anys. És evident que no era una bona proposta. És evident que per a la seva consellera de Salut, la salut no és un dels béns més preuats.

Jo, quan miro els catalans, el que veig és gent esforçant-se en cada mínima cosa: en l'àpat que serveixen als seus, cuidant la seva canalla amb la poca energia que queda després de treballar, cuidant els seus grans amb la màxima tendresa, fent malabars per pagar el lloguer o la hipoteca, la compra, la vida, traient les hores d'on no són i per pagar l'escola bressol, la carrera universitària o la residència de gent gran. I empassant-se la ràbia i les ganes de plorar i fent l'esforç extrem per fer-ho tot amb la màxima excel·lència. Jo només puc sentir orgull pels treballadors d'aquest país. Però quan l'únic que veig en els seus pressupostos és un govern de braços caiguts, que es conforma amb que hi ha més diners, que es conformen que tot va tirant, que no dona una resposta a l'alçada de cap dels grans problemes que assolen el país, que no donen una resposta a l'alçada de l'esforç de tots els catalans, no puc sentir el mateix.

I, mirin, ser d'esquerres no és dir-ho molt fort. I m'ho aplico. I els ho aplico. Ser d'esquerres és prendre part de manera clara per la majoria treballadora, sense por a la minoria perillosa que viu del seu esforç, sigui amb togues o sigui amb milions acumulats als bancs. Aquesta és la realitat, ens agradi o no ens agradi. Perquè la nostra feina com a diputats no és fer-los sentir bé. La nostra feina és que se sentin bé els treballadors d'aquest país. I la realitat no espera al 2030 per tenir un sostre. La realitat no espera al 2035 per tenir transport. La realitat no espera la propera legislatura. La realitat pica a la porta cada dia i la realitat cada dia és més cara.

I a Catalunya hi ha generacions senceres que han fet exactament el que els hi vam dir: estrènyer-se el cinturó, estudiar, treballar, esforçar-se, i ara se'ls «premia» dient-los que amb trenta-cinc anys han de compartir pis. Això no és prosperitat compartida. Això és una estafa, perquè hi ha gent que ha fet tot el que li van demanar, tot, i no rep ni la meitat del que li van prometre.

I això és el que no entenen aquests pressupostos. No entenen que el gest dolç de qui es treu el poc que té per donar-li a qui estima hauria de ser correspost amb el gest contundent del Govern. Perquè aquests pressupostos no parteixen de l'objectiu de millorar descaradament la vida de la gent, parteixen de la comoditat descarada

d'aquest Govern, que es troba molt bé contestant els discursos de l'extrema dreta. Expliquen com governaran més tranquils. I és diferent, és molt diferent.

Vostès ens demanen responsabilitat, ens demanen que no estiguem en una trinxera. «Responsabilitat» és la paraula preferida de tots els governs. Cada vegada que un govern diu «sigueu responsables», el que acostuma a voler dir és «no ens feu massa preguntes». Però nosaltres en tenim algunes, molt senzilles. Podem tenir un lloc al que dedicar-se sense por als fons voltors estrangers en aquest país? No. Baixarà el preu de la compra? Hi ha alguna aposta? No. Millorarà rodalies de manera substancial? No. S'aposta per una escola pública, d'elit, de qualitat i en català per a tothom? No. Blindaran la immersió lingüística arrencada pels treballadors que volien que la llengua no fos per a uns pocs que se la podien pagar? No. Tenim una aposta industrial en la política pública que no sigui només regar amb diners i apostar per la indústria armamentística? No. S'acabaran les llistes d'espera? No. Llavors, què estem votant exactament? Perquè si les respostes als principals problemes del país són «no», algú haurà d'explicar-nos per què hauríem de dir «sí» a uns pressupostos que no són del país.

Per què els hauríem d'aplaudir? Aplaudir què? La continuïtat, la inèrcia, la resignació? Perquè el gran projecte del PSC sembla que és la resignació: resignació en vídeo de TikTok, resignació en PDF, resignació en powerpoint, però resignació. I la gent es cansarà de resignar-se, es cansarà de dir que ve el llop. La gent es cansa de que se li digui que tot és molt complex, que tot és molt difícil, que tot necessita temps, perquè després surt de casa i veu que hi ha coses que funcionen molt ràpid.

Quan un fons voltor vol trossejar pisos de manera illegal, com va passar fa menys d'un mes a Gràcia, va molt ràpid. Quan una macroempresa vol apujar el preu del menjar, rapidíssim. Quan les mútues volen treure profit de la sanitat pública, va que vola. Però quan es tracta d'habitatge públic, cal paciència. Quan es tracta d'eliminar cues a la sanitat, paciència. Quan es tracta d'abaixar ràtios i apostar per l'escola pública, paciència. Sempre paciència, sempre espera, sempre després.

I el problema és que la vida de la gent no és infinita. No es pot viure en una sala d'espera, no es pot viure en una pròrroga, no es pot viure eternament esperant que algú es decideixi –en aquest cas, vostè.

I aquí hi ha una altra qüestió, per mi segurament la més important, perquè quan la política no resol els problemes algú apareix per inventar culpables, i ho acabeu d'escoltar i està passant cada dia. Quan els serveis públics fallen, quan l'habitatge es dispara, quan els salaris no arriben, quan la vida empitjora, arriba al llest de torn i diu: «La culpa és de l'immigrant.» I és obvi que això és una mentida com una catedral, i que el teu veí, que fa dotze hores al dia al queviures de sempre però que ara es diu «súper vint-i-quatre hores», i que fa les mateixes hores que feien quan van venir d'Andalusia, quan van venir d'Olot o ara ells, hagin vingut del Senegal o del Marroc, no en té cap mena de culpa.

Però, atenció: si vostès clausuren les possibilitats d'una vida millor, si vostès diuen que és massa difícil, que cal tenir paciència, que no pot ser i, mentrestant, la gent gran fa cua a les residències i els malalts fan cua a la sanitat i la canalla no troba escola bressol pública –que això no sé si ho sabeu, però és un unicorn– i els preus pugen, i l'únic que vostès diuen és que no s'hi pot fer més; si neguen la possibilitat de que en aquest país ric la riquesa es reparteixi millor per a tothom, llavors, l'únic que li queda a moltíssima gent és dir «primer els meus». Perquè perquè plori la seva mare, que plori la meva. Vull dir..., al revés –perdó–, que perquè plori la meva, que plori la seva. I no és ni racisme. Joestic convençuda que hi ha moltíssima gent que en realitat no és racista; el que els hi estan dient, simplement..., que no hi ha cap mena de possibilitat per salvar-se que dir que sigui l'altre, i això és un problema.

Per tant, per responsabilitat, per responsabilitat com l'únic partit a l'oposició d'esquerres, nosaltres diem que no, que la culpa no és de qui comparteix la mateixa cua del CAP, és de que no s'hi deixa la pell per reduir les cues; que la culpa no és

de qui comparteix desesperat la mateixa andana, que és de qui no s'hi deixa la pell perquè a la feina hi arribis a temps; que la culpa no és de qui comparteix el mateix barri del que et volen fer fora, és de qui no arriba a les darreres conseqüències perquè ningú n'hagi de marxar; que la culpa no és de qui cobra un sou cada vegada més semblant al teu, és de qui no s'atreveix contra la patronal que l'escanya. Com també és una decisió política destinar recursos a un model econòmic que ens fa més dependents, més vulnerables i més desiguals.

Per això hi ha una frase que avui voldria deixar aquí, perquè resumeix perfectament el debat. El PSC ens diu que el problema és que demanem massa. Nosaltres diem que el problema és que vostès ens volen acostumar a que no esperem ja mai res millor, a que com a poble no esperem mai res que no sigui aquesta minúcia, a que com a poble no pensem mai que la llibertat té a veure amb decidir. Amb decidir el futur del teu país, amb decidir que no marxés del teu barri, amb decidir que pots tenir una feina que no impliqui que hauries d'estar tota la història de la humanitat per guanyar lo que guanya el teu cap. I nosaltres creiem que les coses poden canviar i que, quan un poble deixa de creure en els canvis, l'acaben governant perquè res canviï. Però el següent és que el governi la resignació, i el següent és que el governi el ressentiment, i de ressentiment ja tenim ben ple aquest Parlament.

I aquest és el veritable projecte polític que veiem darrere d'aquests pressupostos. No és millorar, és administrar. No és redistribuir, és gestionar. No és canviar, és resistir. No és construir un futur, és arribar a la següent pantalla. I això potser els serveix per conservar el poder, potser els serveix per dir «després de mi, el diluvi», com aquests pressupostos els serveixen per fingir normalitat, però la seva normalitat és la de rodalies que no passen i, sobretot, la seva normalitat no serveix per millorar la vida de la gent.

Per això presentem aquesta esmena, no perquè ens agradi dir que no, no perquè ens agradi cap trinxera –no és tampoc que ens hagin preguntat, per cert. La presentem perquè hi ha moments en què votar «sí» és participar d'una ficció. La ficció de que l'habitatge està encarrilat, la ficció de que la sanitat està encarrilada, la ficció de que l'educació pública està encarrilada, la ficció de que la precarietat és una anècdota, la ficció de que el país pot continuar així indefinidament.

I hi ha un límit. I aquest límit no el marquem la CUP. El límit el marquen les famílies que no arriben, els treballadors que no arriben, els joves que no arriben i els pensionistes que no arriben. La gent que cada dia, al final, és la que sosté aquest país. Que no va a les inauguracions i que tampoc està als consells d'administració i que, per tant, té menys accés que tots nosaltres a poder decidir les polítiques del dia a dia. La gent que cada matí està aixecant la persiana, pujant a un tren, entrant a una aula, entrant en un hospital, obrint una botiga, cuidant una persona gran, intentant arribar sencera i sense trencar a plorar a final de mes.

Aquesta gent ja no necessita més promeses; n'ha tingut masses, de tot tipus –també per culpa nostra, a voltes–, però necessiten resultats. No necessiten discursos, necessiten drets. No necessiten resignació, necessiten esperança. Però no esperança de discurs de TikTok. Esperança material. L'esperança de poder comprar peix fresc, l'esperança de poder viure en una llar i no haver de canviar-te cada cinc anys. L'esperança de viure en llibertat, una esperança que es pugui tocar. I per això els hi diem una cosa molt simple: no fa falta cap més govern de braços caiguts, d'això ja n'hem tingut; necessitem ruptura amb la resignació. No necessitem que expliquin, les coses, per què no poden ser; necessitem *que es facin*.

I mentre vostès governen perquè res es mogui massa, nosaltres continuarem defensant una idea molt senzilla: la vida ha de ser millor, la vida ha de ser descaradament millor, aquí i ara, perquè sí que és possible. I el puny tancat amb els especuladors, que és com vam començar en aquest Parlament, i la mà estesa als treballadors. I ni un euro dels catalans destinat a empreses que deslocalitzen sense miraments, ni un euro a la indústria armamentística mentre entonen el «no a la guerra»; una aposta

per una indústria forta que produeixi el que més necessitem. Ni un euro dels catalans a consorcis del turisme perquè vinguin turistes estrangers mentre els catalans cada vegada poden fer menys vacances –tenen un informe dins la diputació: quaranta per cent a l'àrea metropolitana de persones que no poden fer vacances en aquest país. Ni un euro dels catalans a les mútues que no són com quan hi van vostès i els tracten bé, que quan hi va un treballador li fan xantatge i el maltracten; tots els euros en l'atenció primària.

Es creuen el socialisme? Perfecte. Uns serveis públics del bressol a la tomba. Aquest era el projecte. I una distribuïdora i supermercats públics, perquè des dels pagesos als consumidors podria haver-hi un preu just i que el dret a l'alimentació no sigui paper mullat. I no es pot dir que no es pot fer, perquè, quan vaig entrar en aquest Parlament la legislatura passada, el primer que vam proposar va ser això, abans que Mamdani, abans que ho hagi copiat ja pràcticament tot l'arc esquerre. Parlàvem de la distribuïdora pública, parlàvem dels supermercats públics. Li donava suport el que havia sigut el president de la Unió de Pagesos en aquell moment, que denunciava –que denunciava– el paper que tenen les grans distribuïdores i com els maltracten. I es va dir que es podia fer un estudi per fer-ho. És veritat que haguéssim agraït que no fossin tot estudis, però es podia intentar. Per què no intentar alguna cosa que tingui a veure amb el que passa cada dia a la gent normal? Perquè després, quan diguin que hi ha antipolítica..., antipolítica és el que estem fent nosaltres en aquests discursos, que, al cap i a la fi, tampoc faran que ningú canviï el seu vot.

Nosaltres creiem que ha d'haver-hi impostos per als més rics, sí, però no per pagar sous desorbitats de càrrecs i càrrecs que cada vegada tenen vides que s'assemblen menys a la de la gran majoria del país. Creiem que ha de ser per acabar amb la barbaritat de que hi hagi un terç de la canalla en situació de pobresa. Creiem que han de ser per acabar amb la barbaritat de que una dona, quan pateix maltractament, no pugui dir «no» i pugui dir «sí» i, per tant, marxar de casa. I, per tant, s'ha de deixar de fiscalitzar amb burocràcia qui menys té i apostar per una llibertat d'una renda bàsica universal, perquè tothom sàpiga que pot dir «no» per poder dir «sí», i no seguir apostant una vegada i una altra per l'ingrés mínim vital i per la renda garantida ciutadana quan han demostrat que no funcionen. Perquè de la mare soltera a l'autònom, de la petita empresa a l'estudiant, sí que estaria bé que poguessin viure com per desgràcia viuen els rendistes en aquest país, que és amb la seguretat de que, si cauen, no cauen fins al fons.

Nosaltres creiem que tocaven uns pressupostos per estar a l'alçada dels catalans aquí i ara; no demà, no el 2030, no el 2035, aquí i ara. Creiem que la vida dels catalans podria ser descaradament millor. Creiem que l'única forma –l'única forma– de que es pugui salvar la democràcia és que aquesta sigui fins a les seves darreres conseqüències. Creiem que tota la resta l'únic que donarà és benzina.

Perquè ja hem vist que es pot fer. Hem vist que es pot cometre un genocidi. Com pot ser que no es pugui doblegar els oligarques d'aquí? Hem vist com es pot segrestar un president d'un estat. Com pot ser que no es pugui fer que els fons voltor compleixin una llei que ja hem aprovat en aquest Parlament? Ja no hi ha temps de dir que no es pot fer. Ara només hi ha temps per dir que aquí i ara la vida ha de ser millor i que tota la resta segueix donant benzina perquè creixin els extremismes.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Després del *coitus interruptus* dels pressupostos presentats al febrer, arriben fumarades d'un nou gran acord, del que la propaganda governamental ha batejat com a «transformació històrica», com els pressupostos que han de canviar l'esdevenir de

Catalunya. Fent els ulls grossos a les notes de premsa i endinsant-nos en el contingut dels pressupostos, però, l'èpica desapareix i el que trobem són els mateixos tristos, grisos i mediocres números de febrer. Aquells que Esquerra no podia aprovar de cap de les maneres per poc ambiciosos i que ara aprovarà tota cofoia i exultant perquè necessita evitar eleccions i mantenir cadires i mesades. L'ambició personal sempre per davant de la del país, oi?

En essència, aquests pressupostos són una rèplica dels anteriors, gairebé idèntics. No hem sabut veure per enlloc els 893 milions d'euros que el Govern va anunciar que s'incorporarien en cas d'arribar a un acord i que Esquerra i Comuns han fet servir com a justificació per signar aquest pacte de la vergonya. Ens han promès una ampliació extraordinària de despesa, però no l'hem dividit ni als annexos ni a les partides ni als projectes. Milions d'euros que no apareixen desplegats, territorialitzats ni identificats; 893 milions d'excuses que han servit per poder dilatar l'aprovació dels pressupostos catalans i fer passar per davant l'agenda andalusa.

Aquesta darrera setmana hem presenciat, estupefactes, un degoteig constant d'anuncis departamentals sobre partides pressupostàries. Cada conseller ha anunciat eufòric nous projectes i noves despeses: més metges, més mestres, més policies, més jutjats..., però cap d'ells ha encetat el més mínim debat sobre l'eficiència, la productivitat o els resultats de la despesa pública dins el seu àmbit. Cap ha qüestionat el model demogràfic que dispara les necessitats i dèficits del sistema. No hi ha cap mena d'interès per part del Govern Illa d'analitzar fredament les causes del col·lapse social o del creixement del deute de Catalunya.

A vostès, aquest model demogràfic basat en la substitució dels autòctons per immigrants pobres i poc qualificats, procedents de continents en vies de desenvolupament i en vies de civilització, els sembla perfecte. És idoni. Només cal cercar noves formes per finançar-lo adequadament, oi? I a fe de Déu que les han trobat, aquestes formes de finançament: 1.162 milions d'euros és el que han recaptat indecentment l'any 2025 en concepte d'impost de successions i donacions. Uns diners que han robat als catalans i transformat com per art de màgia en targetes sanitàries, rendes mínimes garantides o ajuts al lloguer per a immigrants acabats d'arribar que no respecten ni adopten la nostra cultura, que no s'impliquen en el nostre teixit social i productiu i que, a més a més, qüestionen les lleis civils i el marc de drets i llibertats pel que ens regim. Amb il·lusos com vostès, qui necessita Robin Hoods?

Els pressupostos de la Generalitat són la viva expressió de les prioritats polítiques del seu Govern. Indiquen de forma clara què és allò que consideren més important. El seu ordre de prioritats veiem que l'encapçala l'Administració. Cronificar i eixamplar la sobredimensió administrativa actual s'ha convertit en un objectiu clau per al Govern Illa. De fet, el trenta-sis per cent del pressupost global es destina a nòmimes: 306.000 funcionaris a sou directe de la Generalitat, una macroestructura farcida d'alts càrrecs i personal eventual col·locat a dit; 82 milions d'euros públics destinats a retribuir els 850 càrrecs que els assessoren i ajuden a vostès, dos-cents d'ells amb carnet d'Esquerra Republicana a la butxaca, perquè mantenir-los en nòmina era un punt irrenunciable de l'acord d'investidura. En acabat ja pot sortir en Rufián parlant de les 155 monedes de plata o exhibint bitllets de cinquanta euros del faristol estant.

I què me'n diuen, de l'exam de fundacions afins que alimenten amb diner públic i que anualment ens costen als catalans 950 milions d'euros, sense cap supervisió, fiscalització ni control? Amb episodis recurrents de malversació, d'adjudicació indeguda de contractes i d'atorgament immerescut d'ajuts a immigrants il·legals. O dels 395 milions d'euros que destinen a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, amb 2.500 treballadors entre televisió, plataformes digitals i serveis corporatius –445 d'aquests llocs de feina, per cert, càrrecs de lliure designació col·locats a dit per la direcció corporativa, controlada directament pel PSC, ERC i Junts. Uns mitjans de comunicació públics que paguem entre tots però on tenen quota de pantalla no-

més els qui combreguen amb el règim. Diners de tots invertits per consolidar i normalitzar les idees d'uns quants i prou.

El cost real per hora de programació de la televisió catalana supera el cost per hora de la televisió pública francesa o del de la italiana. Es veu que anem granats, quan del que es tracta és d'imposar un determinat relat polític i ideològic a les llars catalanes. I aquí és on fa irrupció al terreny de joc la publicitat institucional el Grup Godó: amb mitjans com *La Vanguardia* o RAC1, ingressa gairebé 5 milions i mig d'euros de les arques públiques; *El Periódico*, vora 2 milions i mig. En el transcurs de la darrera dècada, la despesa destinada a publicitat institucional –o, per dir-ho clar i català, la despesa destinada a publicitar el Govern i a comprar el favor dels Ustrells i cia– ha passat de 25 milions i mig d'euros als 52 milions d'euros actuals.

No han dedicat aquests milions a partides de sanitat, educació o seguretat. Han preferit doblar la partida que els proporciona titulars amables i editorials compassives, la partida que els fa guanyar eleccions sense necessitat d'acreditar mèrits propis. De fet, sembla que les eleccions les guanyen, a part de comprant la premsa, finançant campanyes brutes de desprestigi contra els opositors. Milions d'euros per difondre *fake news* contra altres formacions polítiques els dies previs als comicis. El que no poden guanyar amb arguments i astúcia ho abasten amb tripijocs. Se'ls hi ha de reconèixer cert progrés en l'art de combatre rivals i opositors: de la calç viva a les notícies falses. Evolucionen favorablement.

La consellera d'Igualtat i Feminisme i la seva conselleria s'enduen més de 110 milions d'euros del pressupost. D'ençà de la seva aparició, els delictes sexuals i la misogínia no han parat de disparar-se. Quan no existien ni el departament ni la despesa, Catalunya era un lloc més segur per a les nenes i per a les dones; no teníem calcetes reutilitzables de franc, certament, però ens podíem estalviar de dur l'espri antiviolació a la butxaca. Poden liquidar sense contemplacions aquesta guingueta i destinar els recursos que hi malversen al Departament d'Interior. Hi guanyarem tots –o totes, en aquest cas.

I què me'n diuen dels 85 milions d'euros de la conselleria de Política Lingüística? Poden traspasar cinc o deu mil euros cap a l'Ajuntament de Ripoll? Així podem pagar-li un professor de català al regidor uruguaià que el PSC ens ha col·locat a dins, dins la sala de plens, i que no diu ni «bon dia» en l'idioma que suposadament defensa el famós i vindicat pacte per la llengua que el PSC va subscriure i signar. Li faig avinent el compte corrent de la casa de la vila, senyor Vila, perquè pugui anar a fer-nos l'ingrés?

Hàbilment han incrementat la dotació del Departament d'Interior, conscients que el que ve no ho aturaran amb cursos de drets humans, com proposava Junts. Mentre traficants islamistes entren armes de guerra per la frontera, els nostres agents van amb armilles i pistoles Taser caducades. El dia a dia supera amb escreix qualsevol previsió. La disbauxa immigracionista actual fa que tot increment d'efectius a peu de carrer sigui insuficient. No planifiquen ni preveuen en base a la realitat, perquè el relat *woke* en el que viuen immersos els ho impedeix, i, en acabat, actuen reactivament, amb dispositius milionaris que l'únic que fan és deslocalitzar la delinqüència i deixar part del territori sense efectius.

Parlem del pla Kanpai, per exemple, que tantes portades ha acaparat els darrers mesos. Quantes denúncies administratives, dels centenars que han interposat, han acabat realment en sanció executada? Quantes expulsions efectives del país hi ha hagut? Quantes entrades a presó i per quants dies? Tots aquests individus que detenen i duen a comissaria, quines conseqüències han tingut, a part de menjar-se de franc l'entrepà de tonyina o truita que els hi ofereixen a dependències policials? Suposo que ara hauria de preguntar com és que els entrepens no són de fuet o llangonissa, però em temo que tots sabem la resposta. Poden augmentar tant com vulguin la despesa en seguretat, que, mentre continuï la política de portes obertes i renda garantida, no ens en sortirem.

Renda garantida: 360 milions d'euros cada any. L'altre dia vaig anar a l'oficina de seguretat social de Ripoll per tramitar una targeta sanitària europea per a un familiar, i mentre m'esperava vaig sentir la conversa d'uns que parlaven d'una senyora de Ripoll que acabava de morir. Trenta-vuit anys cotitzats, i l'havien obligat a anar a treballar els darrers mesos amb càncer. La indignació era palpable i flagrant entre els presents, i es va multiplicar substancialment quan va entrar una sud-americana amb un cotxet i, dirigint-se al taulell, va sol·licitar l'ingrés mínim vital. La treballadora li va indicar que no hi tenia dret perquè no podia acreditar un any de residència al país. Quin país, aquest, que obliga a treballar en situació precària qui ha cotitzat trenta-vuit anys mentre regala retribucions a qui acredita un any de residència i no té cap intenció d'incorporar-se al nostre mercat laboral.

Per si això no fos prou greu i vergonyós, arriba la Generalitat i afegeix a l'ingrés mínim vital la renda garantida, no fos cas que els immigrants fessin curt a l'hora d'encarregar uns natxos o comprar cuscús. La renda mínima hauria de limitar-se als nacionals, cap immigrant hauria de poder accedir-hi. Sempre ens han dit que hem de tolerar la immigració perquè venen aquí a guanyar-se la vida, però això no és guanyar-se la vida, això és enriure's dels catalans, i vostès no només ho permeten: ho fomenten.

Catalunya necessita recuperar la cultura de l'esforç, del treball, de l'estalvi i de la responsabilitat. No podem consolidar un model que genera efecte crida i que concedeix amb caràcter indefinit transferències públiques a qui arriba amb visat de turista i s'empadrona fraudulentament als nostres municipis. La millor política social no és la que reparteix subsidis a tort i a dret, sinó la que redueix la dependència vers l'Administració i crea individus lliures.

Si ens centrem en l'àmbit sanitari, veurem que el Govern continua traslladant obligacions de pagament a exercicis futurs per presentar comptes aparentment equilibrats, amagant així una part significativa de la despesa real i traslladant costos seus a governs futurs. Tot i saber que la despesa real en sanitat per a l'exercici 2025 va rondar els 16.000 milions d'euros, vostès preveuen que el 2026 la dotació no cal que superi els 14.000 milions d'euros. Saben que és una xifra del tot insuficient i una distorsió sistemàtica de la realitat comptable, i, tot i així, reincideixen en el falsejament.

La manca de professionals, la sobrecàrrega assistencial, les dificultats per cobrir places i les llistes inacabables d'espera estan servides mentre ens governi qui creu que els drets són universals i els deures, patrimoni exclusiu dels autòctons. Mentre Catalunya obri de bat a bat els consultoris i quiròfans a immigrants i turistes que no aporten res a les arques públiques però que xuclen recursos com llagastes, els catalans haurem de continuar esperant pacientment que ens toqui tanda. Alguns, els que s'ho puguin permetre, per desesperació i esgotament acabaran contractant mútues privades. Buscar-te la vida o arriscar-te a perdre-la, aquest és el dilema al que ens aboca el sistema sanitari capitanejat pel senyor Illa.

A on sí que sembla que no hi falten fons és a la partida dedicada als grups parlamentaris: 9 milions d'euros dels pressupostos de la Generalitat que s'ajunten als gairebé 4 que s'inclouen al pressupost del Parlament. O el milió d'euros que es destina a mantenir el despatx, el servei d'escorta o la retribució anual de més de noranta mil euros a alguns expresidents del PSC i de l'extinta Convergència i Unió, ara Junts. Ens surt car, el Mas *style*.

Per als polítics i per a les seves dèries ideològiques sempre hi ha calés, tu. Així ho corroboren els més de 85 milions d'euros que destinen a cooperació internacional, més del doble dels previstos en els comptes d'Esquerra Republicana de fa tres anys. Diners per als avis o per als joves catalans no, però per a finançar projectes estrambòtics a Bolívia, Colòmbia, Palestina, Kurdistan o el Sàhara Occidental, que no en faltin, tu. Per més que ho dissimulin sota l'eufemisme «solidaritat», el que hi ha

aquí és malversació ideològica de fons públics i finançament encobert d'organismes vinculats al terrorisme islàmic, una imprudència que tard o d'hora pagarem cara.

Si hem de batejar aquests pressupostos que ens presenten, sens dubte el títol més idoni i escaient és el de «pressupostos de la renúncia»: la renúncia del PSC a defensar Catalunya davant el maltractament sistemàtic i abús de l'Estat espanyol; la renúncia d'Esquerra als compromisos que fa cinc minuts qualificava d'irrenunciables –recapte de l'IRPF, finançament singular, traspàs de rodalies–; la renúncia dels Comuns a totes i cadascuna de les línies vermelles que fa anys i panys que havien traçat –aeroport del Prat, Quart Cinturó, Hard Rock.

Aquests comptes no són el resultat d'un projecte de país, són el preu que el senyor Salvador Illa accepta per mantenir-se al poder; un preu que, com sempre, pagarem bitllo-bitllo els catalans. El model intervencionista pactat amb Comuns –que penalitza la propietat privada–, la perpetuïtat en el sistema de subvencions milionàries a mitjans i fundacions afins, el compromís del tren orbital amb Esquerra –que el Govern del regne espanyol ja s'ha afanyat a aclarir que no finançarà–, són només alguns exemples de factures que pagarem els ciutadans per satisfer els capricis de qui ens governa.

La situació econòmica del país és greu: més de 20.000 milions d'euros anuals de saqueig fiscal acceptats sense crítica ni protesta pel Govern que ens atallaia; més de 90.000 milions d'euros acumulats d'endeutament, una hipoteca desorbitada que deixarem irresponsablement en herència a les noves generacions de catalans; 1.616 milions d'euros anuals en concepte d'interessos, un import que supera, i de molt, la dotació pressupostària de diverses conselleries de la Generalitat, 1.600 milions d'euros que desapareixen cada any del pressupost català sense generar cap servei ni infraestructura. És el preu que paguem per haver votat i investit governs que estiren més el braç que la màniga, com l'actual.

El pressupost que presenten no és equilibrat. L'han equilibrat vostès falsejant la despesa de sanitat i incorporant més endeutament: 1.408 milions d'euros més de deute. És l'import que no són capaços de cobrir amb ingressos ordinaris i que ens proposen sumar a la hipoteca ja vigent. Fa quinze anys la Generalitat emetia deute als mercats estrangers, això li permetia reduir la dependència financera vers Espanya. No érem cap estat, però tampoc estàvem tutelats financerament com ara. Amb la creació del Fons de Liquiditat Autònom l'any 2012, creació que va comptar amb el suport inestimable de Junts, PSC i Esquerra, Catalunya va perdre tota capacitat de negociar deute amb els mercats internacionals. Avui, el mateix estat que ens saqueja les arques sense vergonya ens fa préstecs i ens cobra interessos desorbitats. És surrealista; surrealista i indignant.

L'hora és greu, però no hem de patir, som en bones mans. El senyor Illa i els seus setze consellers excel·leixen en l'exercici de les seves funcions. A sant de què, si no, s'haurien apujat la nòmina deu mil euros l'any per barba? Pacten amb UGT i Comissions Obreres apujar cinquanta euros mensuals als mestres i vostès aconsegueixen una puja de deu mil euros l'any cadascun. Quin sindicat els porta, que hi anirem tots?

Esmena a la totalitat a aquest Govern totalitari.

El president

A continuació, tal com estableix l'article 132.2, lletra b, del Reglament, per al torn en contra té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Molt honorable president, honorables consellers, consellera, diputades, diputats... Un país avança quan converteix les seves prioritats en decisions; avança quan deixa de descriure els problemes i comença a dotar-los de resposta, quan té una visió optimista de si mateix, i no pessimista; avança quan el

pressupost deixa de ser una xifra i esdevé una expressió concreta de confiança, de govern i de futur.

Aquest és el sentit dels pressupostos que avui defensem. Un pressupost no és mai una simple suma de partides; és una manera d'ordenar el país, és una declaració de prioritats, però també una prova de solvència: diu què volem fer, amb quins recursos, dins de quins límits i amb quina idea de futur. I, per això, quan el món es torna més fràgil, més car i més volàtil, el pressupost deixa de ser un expedient administratiu i es converteix en una eina de govern.

Aquests pressupostos parlen de quatre coses molt simples i molt profundes: treball, protecció, futur i país. Treball, perquè sense habitatge, salaris, mobilitat i serveis no hi ha vida digna; protecció, perquè la gent necessita saber que no està sola quan la vida es complica; futur, perquè un pressupost ha de donar calendari i confiança, i país, perquè Catalunya només avança si avança sencera. No fem pressupostos per omplir papers; fem pressupostos per donar seguretat, obrir futur i fer país.

Catalunya necessita aquests pressupostos no per comoditat del Govern, no per interès de partit, sinó perquè el país té al davant necessitats concretes que demanen eines concretes: les famílies que pateixen el cost de la vida, els joves que volen emancipar-se, les persones grans que esperen una plaça residencial, els professionals que sostenen els serveis públics i els municipis que necessiten, en temps d'incertesa, inversió i certesa, esperança, que no viuen de debats abstractes. Necessitem decisions, calendaris i recursos. I quan el Parlament té l'oportunitat de convertir prioritats en acció, la responsabilitat és aprofitar-la.

Un país seriós sap que governar vol dir triar el moment oportú per actuar. No confon la prudència amb l'espera indefinida ni el dubte legítim amb la renúncia a decidir. Epicur deia en la carta a Meneceu que el principi i el bé més gran és la prudència. Però la prudència ben entesa no és l'art de quedar-se quiet: és discernir enmig de la incertesa què convé fer per preservar el bé comú; és decidir quan hi ha una eina preparada, una majoria possible i una necessitat evident, i fer-ho escoltant; és saber que governar no consisteix a esquivar totes les dificultats, sinó a escollir, amb veritable sentit de país, quines són les dificultats i com superar-les.

Aquesta també és una actitud que té molt d'estoica. No podem governar el vent del món, però sí la solidesa de la nau; no podem decidir si hi haurà tensions geopolítiques, guerres comercials, crisis energètiques o incertesa financera global, però sí que podem decidir si Catalunya afronta aquest context amb pressupostos o sense, amb inversió o amb inèrcia, amb serveis públics reforçats o amb una administració obligada a estirar els comptes pensats per a un altre moment. Davant la intempèrie, el país necessita institucions i no soroll; pressupost, no resignació; govern útil, i no gesticulació.

Aquests pressupostos responen precisament a aquesta necessitat. Són uns comptes de 49.162 milions d'euros, pràcticament un vint-i-tres per cent superior que els darrers pressupostos aprovats l'any 23, i un deu per cent $-10,3$ més que el pressupost prorrogat amb suplementos del 25. Però la xifra per si sola no explica el sentit polític del moment; el que importa és què hi ha darrere d'aquest volum de recursos, i és reforçar serveis públics, impulsar l'habitatge, accelerar la inversió, enfortir l'autogovern i donar estabilitat al país.

I ho fan, a més, amb una arquitectura financera responsable. No estem davant d'uns comptes frívols ni d'una expressió sense ordre. Estem davant d'un pressupost ambiciós, sí, però amb un dèficit previst del 0,1 per cent del PIB, amb un estalvi corrent de 2.475 milions d'euros, amb una inversió rècord del sector públic de 4.146 milions, amb un quaranta-cinc per cent més que el 2023 sense comptar l'efecte extraordinari dels fons Next Generation, amb una ràtio de deute sobre el PIB que continua baixant fins al 27,4 i que se situaria en el 22,2 amb la cancel·lació del FLA, i un període mitjà de pagament a proveïdors de vint-i-vuit dies. Pagar a temps

és confiança, és liquiditat per a les empreses, autònoms, entitats i proveïdors. És economia real. És la diferència entre una administració que tensiona el seu entorn i una administració que dona seguretat. També això és governar.

Cal dir-ho amb una fórmula senzilla: la solvència no és fer petit el pressupost, la solvència és fer gran la capacitat de país sense trencar els equilibris. La solvència és poder invertir, reforçar serveis, complir compromisos, pagar a temps i reduir les vulnerabilitats financeres. La solvència és que l'ambició no sigui una proclama, sinó una política executable. Aquests comptes combinen ambició social, responsabilitat financera i capacitat real de govern. No són uns pressupostos per aparentar, són uns pressupostos per fer, perquè volem ser, fer i volem saber on va el país.

Aquests comptes no parteixen del buit, s'han construït acords. I en política democràtica això no és una feblesa, és una virtut. La diferència entre el març i avui no és només una partida; ha canviat la garantia política, la majoria parlamentària, la prioritització pluriennal i l'arquitectura d'execució.

El pressupost incorpora acords per valor de 4.693 milions d'euros per al període 2026-2030, amb un impacte específic de 893 milions d'euros aquest 2026. I això no és una nota a peu de pàgina; és la prova que la negociació no ha estat una fotografia, sinó una manera de reforçar el pressupost. La base comptable pot ser semblant a la del projecte inicial, però el pressupost que avui arriba al debat de totalitat és políticament i executivament més fort perquè té majoria, perquè té acords, perquè té mecanismes i perquè té una direcció de legislatura.

Aquest no és un futur de postal, és un futur amb calendari: impacte al 2026, compromisos fins al 2030 i instruments que han de quedar al servei del país més enllà d'una legislatura. Aquesta és la diferència entre prometre i governar: donar forma, data i seguiment de les prioritats. Avui posem sobre la taula no una declaració d'intencions, sinó una arquitectura perquè les coses passin. La política útil no és la que només anuncia, és la que compleix.

Governar no és tenir la raó en solitari, governar és convertir una correlació parlamentària complexa en resultats útils. És fer que les diferències no bloquegin el país, sinó que millorin les polítiques. És escoltar i decidir. Perquè Catalunya no necessiti una política de trinxeres permanents, sinó una política capaç de fer avançar els grans assumptes: l'habitatge, la salut, l'educació, les cures, el català, la mobilitat, el finançament, la seguretat i la transformació econòmica necessària per al país.

Si passem de la xifra global a la vida concreta, el sentit del pressupost encara es veu millor. En salut, parlem de 13.840 milions d'euros, de reforçar l'atenció primària, de més professionals i de més inversions sanitàries. En educació i formació professional, parlem de 8.356 milions d'euros, de 4.162 nous mestres, de 253 milions per a menjador i transport escolar, de centres que necessiten posar-se al dia i de formació professional connectada amb el futur del país. En drets socials, parlem de 4.228 milions d'euros, de noves residències, de mil noves places residencials, de dependència, d'infància, d'inclusió i de dignificació del sector social.

Aquestes xifres només tenen sentit si es tradueixen en una cosa molt concreta: una visita que arriba abans, una aula amb més suport, una família que pot pagar el menjador escolar, una persona gran que no espera indefinidament una plaça, un jove que pot començar un projecte de vida. Això és el pressupost quan deixa de ser una taula d'excel i es converteix en el país real. No parlem només de milions, parlem de temps guanyat, de tranquil·litat recuperada, d'oportunitats obertes i de vides que poden respirar una mica millor.

I en habitatge, parlem d'un esforç que situa aquesta política al centre de l'atenció pública. Parlem de 1.900 milions d'euros més 600 milions de l'Institut Català de Finances i instruments per rehabilitar, construir, mobilitzar i ampliar el parc protegit. Perquè l'habitatge ja no pot ser tractat com una carpeta sectorial. És una qüestió social, econòmica, territorial i democràtica. No hi ha projecte de futur si una generació sencera viu amb l'horitzó bloquejat per l'accés a un habitatge. No hi ha prosperitat

compartida si el salari s'escola pel lloguer. No hi ha cohesió si viure en un municipi o en un barri determinat condemna a una desigualtat d'oportunitats.

I aquí cal dir les coses pel seu nom: el problema no és el petit propietari que lloga un pis per complementar una pensió o uns ingressos modestos; el problema són els acaparadors, els que converteixen habitatges, sòl i rendes en una màquina d'expulsar veïns i veïnes, bloquejar emancipacions i fer negoci amb una necessitat bàsica.

Aquí la política ha de ser clara: cal més oferta, sí; cal més parc públic, sí; cal rehabilitar, mobilitzar sòl, comprar estratègicament i activar habitatge protegit, però també cal actuar sobre la demanda especulativa i sobre els incentius que han fet massa sovint l'habitatge..., convertir-lo en un actiu financer abans que en una llar.

El mercat, ens diuen alguns, ho ha d'arreglar tot? Mirin, si vostès tenen una poma i la venen una i altra vegada, i cada vegada més cara, pot arribar a valer mil euros, si vostès volen, però al final haurem inflat fictíciament els balanços, haurem generat un valor fictici, però seguirem tenint una poma i la mateixa gana. I el mateix passa amb els habitatges: podem permetre que es venguin una i altra vegada els habitatges cada vegada més cars, inflant balanços ficticis, però al final seguirem tenint un habitatge, la mateixa necessitat d'habitatge, i no haurem resolt el problema. Si no augmenta el parc útil, si no es protegeix l'ús residencial, si no es regula l'especulació, podem tenir més valor comptable, però no més dret efectiu a viure dignament.

Per això aquests pressupostos tenen una tesi moral de fons: la cohesió no es proclama, es pressuposta. La igualtat no viu només en els discursos, viu en una escola amb mestres suficients, en un CAP que atén a temps, en una residència pública, en un ajut al lloguer, en un tren que arriba, en un municipi petit amb connectivitat, en una administració que paga a temps i en uns serveis públics que no abandonen ningú quan la vida es complica.

Aquests pressupostos són, sobretot, per a la majoria que sosté Catalunya. Per a qui treballa, per a qui cuida, per a qui aixeca la persiana, per a qui paga impostos, per a qui estudia, per a qui emprèn, per a qui agafa el tren cada matí, per a qui fa funcionar un CAP, una escola, una residència, una empresa o un ajuntament. Aquesta majoria no necessita sermons; necessita reconeixement, protecció i resultats. Aquesta és la dignitat que defensem: que qui sosté el país senti que el país també el sosté.

Pensem, per exemple, en una mare que surt de casa abans de les set, deixa els fills a l'escola, agafa un tren que necessita, treballa tot el dia i mira el preu del lloguer amb angoixa i al vespre ajuda els pares a gestionar una visita mèdica o una prestació per dependència. Per a ella, el pressupost no és una abstracció: és si el menjador arriba, si el CAP respon, si el transport és fiable, si hi ha habitatge assequible i si l'Administració no la deixa sola quan la vida se li acumula. Aquesta és la política que val la pena, la que baixa del faristol i entra a la vida real de la gent.

Però també aquests pressupostos són un pas endavant en l'autogovern material. I vull subratllar l'adjectiu «material», perquè l'autogovern no és només una declaració ni una bandera ni una discussió abstracta sobre qui té més raó en el diagnòstic. L'autogovern és capacitat efectiva per decidir i executar. És disposar d'instruments. És reforçar l'Agència Tributària de Catalunya, preparar-la per assumir noves competències, avançar en el nou model de finançament, treballar la delegació de competències en la recaptació de l'IRPF, encarrilar la condonació del FLA, impulsar instruments de seguiment i execució d'inversions, reforçar rodalies, repensar la governança d'actius estratègics com la Zona Franca, i defensar el català en l'educació, l'empresa, l'esport, la cultura i l'entorn digital. Aquest és el terreny on l'autogovern deixa de ser retòrica i es converteix en capacitat de país.

Les balances fiscals expressen un desequilibri que Catalunya té dret a corregir. Necessitem i mereixem més inversions per afrontar els reptes de futur, i les mancances del model de finançament exigeixen una resposta ambiciosa, estable i verificable. Però un país no supera aquests límits només repetint el diagnòstic, els supera

construint musculatura institucional. Això és el que fa aquest pressupost: reforça els serveis, però també reforça instruments.

Per això, la primera part del debat és sobretot una afirmació, una afirmació d'un govern que no s'ha quedat quiet. Afirmació d'una majoria progressista que ha sabut convertir diferències en acords. Afirmació d'un pressupost que combina ambició social, responsabilitat financera i autogovern efectiu. Afirmació d'un país que no vol administrar la resignació, sinó recuperar la confiança en la pròpia força, en favor del treball, la protecció, el futur i el país.

I precisament perquè defensem aquests comptes com una eina necessària, sòlida i útil, cal respondre amb claredat a les esmenes que pretenen aturar-los. Entrem en les esmenes, entrem-hi amb claredat. Una esmena a la totalitat hauria de ser alguna cosa més que una manera solemne de dir que no. Hauria d'explicar quin pressupost alternatiu es proposa, amb quins ingressos, amb quines prioritats, amb quines renúncies i amb quin model de país. La bona oposició fa millor el Govern quan critica amb rigor, quan proposa i quan obliga a contrastar models. Aquesta és la dialèctica política en el seu millor sentit: una tesi, una antítesi i la possibilitat d'una síntesi millor. Però perquè això passi cal alguna cosa més que un retret, cal una alternativa.

Després d'escoltar-los avui a les compareixences i de veure el fil argumental comú i transversal dels grups que han presentat esmenes a la totalitat, al nostre entendre el balanç és ben pobre. Seixanta-set diputats i diputades de l'oposició signen esmenes a la totalitat, i quin és el denominador comú? Que els pressupostos arriben tard, que hi ha una subordinació –per a alguns amb uns, per a als altres amb altres. Aquesta és la gran síntesi i aquesta és, pel que sembla, la columna vertebral del no. Però «arriben tard» pot ser un retret, no és un programa de govern, és un adverbi amb cara d'esmena.

En podem parlar, del calendari, però permetin-me una observació: si el problema principal és que els pressupostos arribaven tard, sorprèn que alguns grups necessitessin tan poc temps per decidir que els volien tombar. El Partit Popular i VOX, minuts després que el projecte entrés al registre del Parlament –minuts, no hores, no dies d'anàlisi profunda, no setmanes de lectura reposada–, ja anunciaven l'esmena a la totalitat. És una forma molt eficient d'anàlisi pressupostària: primer es decideix el «no» i després ja es busca l'argument per justificar-lo. La realitat és simplement que les esmenes responen a que el pressupost és un pressupost d'esquerres i progressista.

Junts, per la seva banda, va fer una primera valoració política el mateix 22 de maig. D'una banda, deia que encara faltava entrar en el detall dels pressupostos i, de l'altra, ja afirmaven que eren exactament els mateixos, que partida a partida no canviava res, que el Govern ens havia fet perdre tres mesos i que estudiarien si presentaven esmenes o anaven al Consell de Garanties Estatutàries.

Cap retret, per descomptat, a l'exercici de tots els drets dels diputats i diputades a demanar els informes que creguin convenients i que el reglament els hi permet, però també se'ns deu permetre assenyalar la paradoxa: alguns retreuen al Govern que els pressupostos arriben tard i, al mateix temps, semblen disposats a contribuir amb entusiasme a l'agilitat del tràmit.

Per això cal posar les coses al seu lloc. «Arriben tard» pot obrir un titular, però no obre un CAP, no construeix habitatge protegit, no reforça l'Agència Tributària de Catalunya, no paga a temps els proveïdors, no amplia places residencials, no contracta mestres i no dona certesa als ajuntaments. Avui hi ha uns comptes amb acords, amb majoria, amb mecanismes d'execució i amb compromisos pluriennals. Si després de setmanes de compareixences el principal argument de fons de les esmenes és el calendari, aleshores no estem davant de cinc alternatives de país, estem davant de cinc maneres diferents de justificar el bloqueig.

Començo per Junts, no perquè hagin presentat una alternativa més consistent, sinó perquè la seva queixa intenta vestir-se de retòrica nacional. Però el mecanisme és el mateix: molt diagnòstic, molta queixa, molta apel·lació al greuge i molt poca arquitectura pressupostària. Ens parlen d'habitatge, de rodalies, de docents, de fiscalitat, de llengua, de balances fiscals. El problema és que precisament aquests pressupostos parlen d'això: d'habitatge, de rodalies, d'educació, de llengua, de finançament, de l'Agència Tributària de Catalunya, d'inversió i de serveis públics. Celebrem que després de quinze anys sense pensar-hi ara vostès parlin d'infraestructures, de salut, d'educació, de drets socials... (*Aplaudiments*). Esperem no haver-ne d'esperar quinze més perquè passin de la queixa a la proposta. I no s'equivoquin: no és mirar el retrovisor, això que acabo de dir; és posar-los davant del mirall.

Respecte al finançament, Junts parteixen sovint d'un diagnòstic que podem compartir. Catalunya necessita una millora profunda del finançament. Les balances fiscals mostren un desequilibri que cal corregir. Catalunya ha patit una baixa execució de les inversions de l'Estat. Catalunya necessita més capacitat de decisió. Fins aquí, d'acord. El problema no és el diagnòstic, el problema és que fan vostès amb aquest diagnòstic.

Davant la baixa execució de les inversions de l'Estat hi ha quatre actituds possibles: la primera és quedar-se amb el diagnòstic, la segona és el diagnòstic i afegir-hi la queixa, la tercera és sumar-hi l'obstrucció –vostès han votat en contra del consorci al Congrés dels Diputats, i quan apareix una eina per intentar corregir-ho, com els deia, hi votem en contra– i la quarta és la que nosaltres defensem: tenim un problema, el reconeixem, el denunciem i construïm instruments per solucionar-ho.

El cas del consorci paritari d'inversions és molt expressiu. Quan es planteja un instrument perquè la Generalitat pugui dirigir, supervisar, controlar i fer seguiment de les inversions de l'Estat a Catalunya, vostès hi veuen una amenaça. Ho va dir literalment el senyor Vergés a la darrera sessió de control, no en aquest Ple, en l'anterior, respecte al consorci. Va dir que la Generalitat entraria en la teranyina de l'incompliment i que acabaríem no podent reclamar res perquè resulta que formaríem part de la culpa. Culpa? De debò?

Quan Catalunya assumeix capacitat d'execució, nosaltres no en diem «culpa», en diem «responsabilitat» (*alguns aplaudiments*), en diem «ambició de país», en diem «autogovern adult», en diem «deixar de preferir la comoditat de reclamar des de fora i començar a assumir la complexitat de solucionar des de dins». Aquest esquema ja l'hem vist abans. El vam veure quan Convergència, en el primer estatut, no va voler anar fins al final amb el concert fiscal perquè li feia vertigen assumir responsabilitats directes en la recaptació d'impostos. Una cosa és reclamar més diners, una altra és assumir el cost polític de recaptar-los i gestionar-los i respondre'n davant de la ciutadania. Ara tornen a repetir el patró: molta reclamació, molta queixa, molta denúncia, però quan toca assumir instruments, responsabilitat, governança i capacitat d'execució, apareix la por a formar part de la culpa.

Ja l'hi dic, nosaltres no en tenim cap, de por. Això val també per al discurs sobre el finançament. Catalunya necessita més recursos. Les balances fiscals assenyalen un problema real: el model vigent és insuficient. Però una cosa és defensar això amb rigor i una altra és convertir-ho en una calculadora màgica, quan es diu que amb una altre model tindríem..., avui ens han dit 70.000 milions, els 50.000 que tenim en el pressupost, 49.000, més 20.000. A les comissions ens han dit entre 67.000 i 77.000. Però una cosa és barrejar les balances fiscals, la capacitat tributària, la despesa no financera, l'estructura d'ingressos i el pressupost efectiu, com si tot fos el mateix, i no ho és.

Miri, només un exemple molt il·lustratiu. Si tinguéssim els 70.000 milions que vostè, senyora Sales, ens ha dit avui aquest matí, i féssim la ràtio del pressupost per habitant d'aquests 70.000 milions, ens donaria un pressupost *per capita* per als catalans i catalanes de 8.500 euros per habitant. Sap quin és el pressupost *per capita*

del pressupost base amb el concert econòmic que vostès defensen el 2026 en termes homologables? Sis mil vuit-cents euros. Vostès estan enganyant el país amb una fórmula màgica. La realitat del model de concert indica unes xifres més d'un vint-i-cinc per cent inferiors al que vostès estan venent. Estan venent una moto sense rodes, estan enganyant. És aritmètica de míting. I el país necessita més recursos, sí, però també necessita rigor a l'hora de formular les propostes.

A més, Junts reclama més recursos al mateix temps que rebaixes fiscals. Cal recordar-los que l'estructura fiscal que en aquests moments està vigent a Catalunya és la que vostès van aprovar, llevat, permetin-m'ho recordar, de la rebaixa fiscal, de l'ajust fiscal a les rendes inferiors a 33.000 euros, que ha beneficiat sis de cada deu catalans i que s'està aplicant en aquests moments. Però al Congrés han votat en contra de les eines que poden aportar recursos i capacitat, contra del consorci d'inversions, contra l'actualització de bestretes, contra els instruments que permetien corregir dèficits reals, i ara hauran de decidir què fan amb la reducció del deute del FLA, que pot significar treure més de 17.000 milions del deute de la Generalitat, i amb un nou model de finançament que pot aportar gairebé 5.000 milions anuals addicionals. Voler-ho tot i votar en contra dels passos que permeten avançar és una manera molt peculiar d'estimar el país, sense oblidar que la darrera legislatura vostès, quan tenien la capacitat d'incidir-hi, van abandonar el Govern. S'han de preguntar, com fem tots, en què són útils a la ciutadania i si volen sortir o no del racó de pensar.

El Partit Popular intenta una altra estratègia. Es presenta com la veu del sentit comú, de la prioritització, de la moderació fiscal i de la gestió, però quan es rasca una mica el que apareix és una contradicció coneguda: volen menys ingressos i més despesa, menys estructura pública i més capacitat de resposta, menys impostos i més seguretat, més sanitat, més educació, més dependència, més infraestructures, més serveis i més protecció. Això no és una política pressupostària, és una carta als Reis. O potser Junts s'ha deixat la calculadora màgica damunt de la taula i vostès l'han aprofitat per fer els seus càlculs.

Parlem de repartiment de poder. És una manera curiosa de descriure uns acords polítics que incorporen el pressupost amb disposicions addicionals, amb codis de seguiment i amb traçabilitat, les disposicions addicionals 24 i 25, i tenen una lògica pressupostària clara: 360 milions ja dotats i una previsió de 500 milions vinculada a majors ingressos amb seguiment específic, com va explicar perfectament la consellera a la Comissió d'Economia. Podem criticar-ho, naturalment, però no podem fer veure que no hi ha una arquitectura pressupostària.

I, per cert, no menteixin. El pressupost d'Agricultura en termes iguals, perquè no hi ha Acció Climàtica, que ha passat a Territori està a la ratlla dels 1.000 milions –1.000 milions–, un vint-i-u per cent més de recursos que els que hi havia per a competències idèntiques en el pressupost anterior. Per tant, diguem-ne, «currin-s'ho» una miqueta més a l'hora de fer les trampes amb els números, que aquesta és molt evident.

El PP també diu que això són estructures, estructures d'estat, com si fos una acusació, però Catalunya té competències, serveis, necessitats –sistema sanitari, sistema educatiu, policia–, administració tributària i instruments d'avaluació. Si això els escandalitza, el problema no és el pressupost, és la seva idea d'autogovern. Per nosaltres tenir instruments no és una anomalia, és fer que l'autogovern serveixi. I tampoc no es pot anar per tots els departaments reclamant més recursos i al mateix temps fer del discurs antiimpostos una religió de butxaca. No es pot voler un estat més petit quan es parla de recaptar i un estat omnipresent quan toca atendre demandes sectorials. Això no és moderació, és comptabilitat màgica.

Abans, el senyor Fernández ens ha dit alguna història de..., el que ens agrada reunir-nos amb els socialistes. És veritat, ens agrada reunir-nos, l'hi hem de confessar. Ens agrada el diàleg, ens agrada reunir-nos... Estaria bé saber, aquest militant

del PP, a quantes reunions socialistes havia estat, cosa curiosa de saber (*remor de veus*). Però també li he de dir que ens agrada tant reunir-nos que fins i tot fem congressos més sovint que cada vuit anys (*aplaudiments*), que és el que vostès fan. I, de fet, potser l'explicació la trobaríem en que en allò que més s'assembla, o en allò que s'assembla –*no se me venga arriba*– el senyor Fernández amb el senyor Pedro Sánchez és que cada vegada que el donen per mort ressuscita. Ara, si necessita vuit anys per fer el congrés per constatar això, malament anem, des d'una perspectiva democràtica.

A VOX, amb la pobresa de l'alternativa, encara és més evident. El seu problema no és una partida concreta ni una política mal dissenyada; el seu problema és el model de país que hi ha al darrere d'aquest pressupost. Allò que per a nosaltres són drets, cohesió, llengua, igualtat, cooperació, cultura, acció exterior o transició ecològica, per a vostès sempre és ideologia, malbaratament o un «xiringuito». El seu esquema és simple: convertir totes les fragilitats socials en una batalla identitària i tots els drets en una nosa pressupostària.

A VOX li molesta el català quan el pressupost el protegeix, li molesta la igualtat quan el pressupost la dota, li molesta l'acció exterior quan el país es projecta, li molesta l'Agència Tributària quan Catalunya guanya capacitat. Però la gent no viu de les seves guerres culturals. La gent necessita habitatge, escola, ambulatori, salari, seguretat, transport públic, dependència, protecció i futur. I a aquesta gent VOX li ofereix enemics contra els que projectar la seva ràbia. Nosaltres li oferim el pressupost, instruments, una eina per actuar precisament en aquests serveis públics que fan front i assumeixen tots aquests reptes.

I el desordre que representen no és en abstracte. Quan les polítiques de Trump, el seu mentor, tensionen el comerç mundial, encareixen importacions, introdueixen incertesa en l'energia i sacsegen els mercats, el resultat el pateix la gent, quan li costa més omplir el dipòsit, quan puja la cistella de la compra, quan el crèdit s'encareix o quan una empresa ajorna una inversió perquè no sap què passarà demà. Aquesta és la paradoxa: l'extrema dreta fabrica el desordre global i després intenta recollir electoralment la por que aquest desordre genera.

Vostès parlen molt d'inseguretat, però assenyalen sempre cap al lloc equivocat. La inseguretat real de moltes famílies és el lloguer que expulsa, la factura que puja, la visita mèdica que tarda, la plaça residencial que no arriba, el salari que no acompanya prou, la dificultat d'emancipar-se. Aquesta és la inseguretat material del nostre temps. I contra això no serveix agitar fantasmes, serveixen polítiques públiques. I avui el principal vector d'inseguretat al món i que també repercuteix a casa nostra són les polítiques d'extrema dreta, que accentuen i perjudiquen la realitat i la vida de la gent. I al servei de potències estrangeres com els Estats Units o Hongria no cal que li digui qui té el major avantatge en aquest hemicicle, que són clarament vostès.

Respecte a la Candidatura d'Unitat Popular, la CUP, se situa en un altre lloc, i no seria just confondre el seu registre amb el de la dreta i l'extrema dreta, però el problema en termes pressupostaris és semblant. Tampoc no hi ha una alternativa executable avui, hi ha una impugnació de model i una exigència social, ecològica i democràtica que mereix respecte intel·lectual. Però la transformació material no es fa sense pressupost; la pobresa no aixeca escoles, no reforça CAPs, no obre residències, no compra habitatge públic, no climatitza centres educatius, no paga professionals, no amplia transport públic i no rehabilita barris. Tampoc crec que ho fessin recolzant els pressupostos de Junts, de la dreta, del 2015, però, en tot cas..., a la seva consideració.

Es pot voler anar més lluny, és legítim, però tombar aquests comptes no acosta automàticament el país a aquell horitzó, el deixa amb menys eines per avançar. Quan parlem d'habitatge, de rehabilitació de barris i de nuclis històrics del programa Regenera per recuperar teixits urbans degradats, del pla de l'Agència de la Natu-

ra, de mobilitat sostenible, de serveis socials, de salut, d'educació o de cures, la pregunta no pot ser només si el pressupost ho resol tot –cap pressupost ho resol tot–; la pregunta és si fa avançar més el país que una pròrroga o la falta de pressupostos, i la resposta és clarament «sí».

Finalment, respecte a Aliança, aquí la qüestió és una altra: molta proclama i cap arquitectura de govern. A les compareixences, a més, molt poca presència. A la Comissió d'Economia es va dir, ho va dir el senyor Cid: zero de setze. Si hagués vingut, hauria trobat les disposicions 24 i 25, que es van explicar perfectament. Sobre la llei més important que aprova aquest Parlament..., vostès no apareixen. Després pot fer molt soroll, es poden fer molts vídeos, es poden agitar moltes consignes, però el pressupost es treballa aquí, en comissió, partida a partida i departament a departament.

Ja sabem que el seu recurs és dir que la immigració col·lapsa els serveis públics, que provoca inseguretat i que explica gairebé tots els problemes del país. Però Catalunya no es divideix entre els nascuts aquí i els nascuts a fora, Catalunya es construeix entre qui contribueix al país i qui vol trencar-ne la convivència. Qui viu aquí, treballa aquí, aprèn la llengua, respecta les normes i contribueix al sosteniment col·lectiu forma part de Catalunya. Per això cal ordre, planificació, català, convivència, seguretat i serveis públics forts.

Els serveis públics es tensen quan falten recursos, quan falta planificació, quan hi ha creixement demogràfic sense instruments, quan l'habitatge expulsa, quan el mercat laboral precaritzador abaixa salaris i quan l'Administració no té prou capacitat per fer front a aquestes realitats. La resposta no és assenyalar veïns, treballadors o infants segons el seu origen; la resposta és pressupostar millor, planificar millor, reforçar escoles, reforçar ambulatoris, ajuntaments, habitatge, llengua, mediació, seguretat i cohesió. La dreta extrema defineix la pertinença per origen; nosaltres la definim per contribució, drets, deures i respecte a la comunitat.

Una esmena a la totalitat no es pot substituir per una pancarta amb números. Un pressupost no es pot només dir a través de la paraula «sobirania», ni convertir qualsevol problema social en un relat identitari, ni reduir la complexitat del país a una causa única i còmoda. Governar exigeix explicar què fas amb la sanitat, amb l'escola, amb l'habitatge, amb la dependència, amb el món local o amb la inversió, amb el finançament, amb la seguretat, amb els proveïdors, i exigeix dir com es paga, com s'executa i amb quina majoria.

Per cert, ens ha parlat vostè dels grups parlamentaris. No em puc estar de dir-li: vostès venen a un dotze per cent de les comissions..., a les del pressupost, zero; a les comissions ordinàries, a un dotze per cent, venen a treballar un dia de cada deu. Vostè parla d'aixecar la persiana, dels que aixequen la persiana. Vostès, senyores d'Aliança Catalana, venen al Parlament a treballar un de cada deu dies, són el grup parlamentari més car de la cambra, el més car. I, a més a més, vostès en dos anys llargs han presentat noranta-tres iniciatives. Si fem la ràtio, surt a dues iniciatives per diputada per mes; no s'hi han cansat. I si fem el càlcul del que ha costat cada iniciativa –que pot ser una PR, un paperet–, és de divuit mil euros. Cada iniciativa, cada gran esforç d'Aliança Catalana, cada contribució en forma de proposta de l'extrema dreta catalana en aquest Parlament, els hi costa als catalans i catalanes més de divuit mil euros. *(Aplaudiments.)* Aquest és el seu esforç? Així ens donen exemple, vostès, de l'esforç dels catalans i catalanes? *(Aplaudiments.)* Ja està bé!

Per tant, mirem el conjunt. Junts ens diu que el pressupost és insuficient, però quan hi ha instruments per executar inversions de l'Estat hi vota en contra. El Partit Popular vol menys ingressos i més serveis, com si els pressupostos es financessin amb adjectius o amb calculadora màgica. VOX converteix drets en «xiringuitos», problemes globals en propaganda i fragilitats socials en enemics. La CUP vol una transformació que sense pressupost tindria menys eines per produir-se. I Aliança Catalana substitueix arquitectura de govern per proclama.

Aquesta és la realitat de les esmenes: poca o nul·la alternativa, molts retrets i poca síntesi, molta impugnació i poca construcció. Aquestes esmenes no milloren el pressupost: l'aturen, bloquegen una eina. No obren un debat millor, tanquen la possibilitat de continuar-lo.

I ara, després de respondre a les esmenes, convé tornar al lloc on hauria d'haver estat sempre el debat pressupostari: el país. Perquè aquest debat va de si Catalunya disposa o no d'una eina per avançar. Va de si aquest Parlament és capaç de transformar una aritmètica complexa en una decisió útil. Va de si les diferències polítiques serveixen per bloquejar o serveixen per construir. Aquests pressupostos són possibles perquè hi ha hagut acord, i l'acord en un parlament plural no és cap feblesa, és la forma adulta de la democràcia. Governar no és imposar, governar no és esperar una majoria perfecta que no existeix; governar és escoltar, negociar, cedir, incorporar i donar forma comuna a prioritats diferents.

Amb Esquerra Republicana no hem signat una adhesió, hem construït un acord. I els acords seriosos no eliminen les diferències, les converteixen en resultats. Hi ha diferències entre el PSC i Esquerra, naturalment que sí, però també hi ha un espai de responsabilitat compartida: reforçar l'autogovern, millorar el finançament, avançar en la capacitat tributària de Catalunya, donar més eines a l'Agència Tributària, abordar rodelles, defensar el català i posar recursos al servei de la cohesió territorial.

Crec que aquí hi ha una idea que transcendeix aquest pressupost. En un parlament fragmentat on les majories absolutes ja formen part del passat, la política útil és la que sap convertir les diferències en avenços concrets. En una legislatura sense majoria independentista, hi ha qui ha decidit instal·lar-se en la frustració i hi ha qui ha decidit avançar en allò que és possible: més governança, més capacitat fiscal, més eines per gestionar infraestructures, més serveis públics i més recursos per al país.

Nosaltres no som independentistes, però som..., i estem profundament compromesos amb l'autogovern de Catalunya. Quan hi ha espai per fer créixer aquest autogovern per fer-lo més útil, més material i més capaç, nosaltres no ens hi posem de perfil, no ens fa por, hi treballem. Això té una transcendència democràtica que no hauríem de menystenir. Quan els partits democràtics no donen resposta, quan la política només administra bloqueig, retret i impotència, els extrems aprofiten la ràbia i el desordre. Per això aquests acords importen: no només pels milions que mobilitzen ni només pels projectes que incorporen, sinó perquè demostren que encara és possible fer política des de la responsabilitat, des del reconeixement de la pluralitat i des de la voluntat de construir.

Aquest acord demostra una cosa molt important: que l'autogovern no és només una paraula per pronunciar en dies solemnes. L'autogovern es fa amb pressupost, amb personal, amb tecnologia, amb administració, amb capacitat d'execució i amb instruments fiscals, i amb voluntat de complir. L'autogovern no es queda al marge de preservar intacta la queixa. L'autogovern és entrar en la complexitat i assumir amb responsabilitat, i això és el que en aquests pressupostos comencem a fer.

També vull reconèixer l'acord amb el Grup Parlamentari dels Comuns. Tampoc aquí hi ha una adhesió ni identitat plena de plantejaments, però hi ha hagut acord en qüestions centrals per a la vida de la gent: habitatge, barris, pobresa energètica, mobilitat quotidiana, drets socials, igualtat i transició ecològica. Amb els Comuns, aquests pressupostos arrelen encara més en el principal problema del país, que és l'habitatge.

I això no és menor, perquè l'habitatge és avui una frontera democràtica. És la línia que separa l'autonomia de la dependència, el projecte de vida de l'espera indefinida, la llibertat concreta de la precarietat estructural. Un jove que no pot marxar de casa no viu només un problema immobiliari, viu una limitació de futur. Una família que destina massa part del salari al lloguer no pateix només un desequilibri de mer-

cat, pateix una erosió de la seva llibertat quotidiana. Un barri que expulsa els seus veïns no perd només població, perd memòria, vincles i cohesió.

Aquests comptes són necessaris, són útils i són millors que no tenir pressupostos. Posen Catalunya en moviment, permeten reforçar serveis públics, impulsen inversions, aborden l'habitatge, avancen en l'autogovern i en l'autogovern material i donen estabilitat al país. Això en aquest moment és una decisió política de primer ordre. Perquè el món no espera, les famílies no esperen, els serveis públics no esperen, les inversions no esperen, els municipis no esperen, les empreses que necessiten certesa no esperen, els joves que volen emancipar-se, tampoc; les persones grans que necessiten una plaça residencial... El país no pot quedar-se en pausa mentre alguns busquen sempre una raó per dir que no. Catalunya necessita avançar, i aquest pressupost és l'eina per fer-ho.

Hi ha una idea que m'agradaria deixar escrita en aquest debat: els pressupostos són la forma més concreta de la paraula «pública». En política les paraules importen, però importen de debò quan deixen de ser només una declaració i es converteixen en decisió, en recurs, en calendari, en convocatòria, en obra, en servei o en contracte; en un dret efectiu. Emili Lledó ha recordat sovint que la paraula «pública» només és digna d'aquest nom quan construeix comunitat, i no només soroll. Aquesta és la responsabilitat d'aquest Parlament: ordenar la discrepància, transformar-la en deliberació i, quan és possible, en decisió.

Rebutjar les esmenes no vol dir afirmar que el pressupost ja no es pot millorar. Vol dir que Catalunya no pot permetre's que el debat mori abans de començar. Vol dir que hi haurà esmenes parcials, negociació, seguiment, exigència i control parlamentari. Vol dir que la democràcia pressupostària continua, que el que no es pot fer és deixar-la sepultada sota una esmena a la totalitat que no ofereix alternativa.

Aquests pressupostos són una eina que Catalunya necessita. Necessita estabilitat útil, necessita ambició responsable, necessita serveis públics forts, necessita habitatge, necessita inversió, necessita autogovern que assumeixi responsabilitats i una política que no tingui por de governar. Perquè aquest «país» no és només una paraula gran: «país» és qui lleva la persiana al matí, qui cuida una mare gran, qui porta un autobús, qui treballa en una fàbrica, qui estudia en un institut, qui aprèn català per formar part plena de la comunitat i qui paga impostos perquè tot això funcioni.

«País» és una Catalunya plural, oberta i exigent. Oberta perquè no pregunta d'on vens abans de conèixer què aportes. Exigent perquè demana normes compartides, llengua compartida i responsabilitat compartida. Aquest és el país que defensem. Aquest és el país que aquests pressupostos volen fer avançar.

Avui no votem si aquests pressupostos són l'última paraula. No ho són. Avui votem si Catalunya vol continuar parlant, millorant i avançant. Votem si el país té pressupost o torna a la interinitat. Votem si convertim les diferències en bloqueig o en camí. Nosaltres triem camí, triem responsabilitat, triem govern i triem Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, pregunto si cap dels grups parlamentaris que hi han presentat esmenes volen utilitzar el seu torn de rèplica. *(Pausa.)* El volen utilitzar tots? El Grup de Junts? *(Pausa.)* El Grup del Partit Popular el vol utilitzar? *(Pausa.)* Sí. El Grup de VOX? *(Pausa.)* El Grup de la CUP? *(Pausa.)* I el Grup Mixt? *(Pausa.)* Perfecte.

Doncs té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz. Per un temps de cinc minuts cadascú.

Mònica Sales i de la Cruz

Gràcies, president. Miri, senyor Riba, sap què passa? Que vostè ha sortit al faristol amb cinc esmenes a la totalitat, però mentre parlava se li n'ha afegit una altra. Sap quina? La dels mestres, que han decidit de manera contundent dir-los que no.

(Aplaudiments.) Que així no. Que això no va de sous. Que això va de dignitat, que això va de model educatiu, que això va de país. Els han sumat una altra esmena a la totalitat, perquè ells, amb dignitat, lluiten cada dia per aixecar aquest país des de les escoles amb els nostres fills, intentant educar-los. Els han dit que no. *(Aplaudiments.)*

La pregunta és si Comuns i Esquerra donaran validesa a aquests pressupostos després d'aquest resultat que han fet els mestres a través d'aquesta votació, amb més d'un seixanta per cent. Pensen-se bé si han de fer alguna modificació abans d'aprovar aquests pressupostos. *(Aplaudiments.)* Potser al racó de pensar hi han d'anar vostès, després del que els ha passat avui.

I miri, senyor Riba, una mica de respecte pels procediments dels grups parlamentaris, almenys pel que fa al grup que jo presideixo, perquè vostès es van empassar una retirada de pressupostos sense obrir la boca. I durant aquella setmana, mentre fèiem les compareixences, ens van dir a tort i a dret que vindrien les set plagues si no els aprovàvem, i després els van haver de retirar i van callar. Per tant, a nosaltres no ens diga quins procediments hem de fer servir i quins no, perquè lícitament els utilitzem emparats pel Reglament del Parlament. *(Aplaudiments.)*

Aquests pressupostos són millors? Són iguals; no són millors, són iguals. Fins i tot el que diuen que han acordat amb els altres partits és el que han condicionat vostès, perquè en finançament no és el que demanava Esquerra, en gestió tributària no és el que demanava Esquerra, en trens no és el que demanava Esquerra, és el que vostès els han concedit. I, per tant, no diga que són millors perquè són exactament iguals. Són els pressupostos de les renunciacions, de les seues, de les d'Esquerra i de les dels Comuns, perquè la incidència dels socis no hi és. Han posat la catifa roja perquè vostès tinguen oxigen per acabar la legislatura.

Jo voldria fer una pregunta a la consellera, perquè aquests prop de 900 milions d'euros que diuen que tenen a les disposicions addicionals, a mi m'agradaria, consellera, que ens pugua respondre amb un sí o no si els pressupostos cobreixen íntegrament aquestes partides pressupostàries, la totalitat, perquè han estat la partida que ha permès que Esquerra i els Comuns els diguen que sí. Vostès poden posar grans titulars dient que són els pressupostos més expansius de la Generalitat de Catalunya, però deixe'm dir-li que són els més regressius per als catalans. I l'hi tornaré a dir: les butxaques de la Generalitat, molt plenes, però les butxaques dels catalans, cada dia més buides. *(Aplaudiments.)*

I m'agradaria sentir-los, al senyor Riba i a la senyora Romero, defensar, amb la mateixa vehemència que defensen el consorci d'infraestructures..., defensen així el dèficit fiscal. La pregunta és: per a què cal un consorci d'inversions? Només cal aprovar la disposició addicional tercera de l'Estatut i prou. O és que Madrid té aquest consorci d'inversions? Madrid no el té, i Madrid té aquests diners que li diuen i tota la resta que li arriben de més. Per tant, defensen amb contundència el que cal als catalans, què és aquest retorn del dèficit fiscal. *(Aplaudiments.)*

Avui ens interpellen. Avui, el dia del debat a l'esmena a la totalitat, ens diuen: «Interpel·lem Junts.» Consellera, vostè ha interpellat Junts. I la pregunta és: interpellar a què? A dir que sí a uns pressupostos amb els ulls tancats, a dir que sí a unes renunciacions que han fet uns i altres i els de més enllà, perquè no haver-nos citat durant tot el tràmit de negociacions i avui apellar-nos, interpellar-nos, és una mica contradictori, i vostè ho sap.

Parlen de l'espill cada dia, el retrovisor. Però, en lloc d'utilitzar el retrovisor, posen-se l'espill al davant, perquè hi veuran inestabilitat, resignació, mala gestió, subordinació, projecte de partit i no projecte de país. Perquè, quan posen el retrovisor, ho diuen per mi? Ho diuen pel conseller Espadaler? Ho diuen pel conseller Sàmper? Quan posen el retrovisor per parlar de Convergència i Unió? *(Aplaudiments.)* Ara ja tenen oxigen. Ja tenen les seues concessions. Catalunya té mal govern. Catalunya té mals pressupostos.

I acabo, president. Miri, vostè ha citat Montserrat Roig. Ha dit «la cultura és l'opció política més revolucionària a llarg termini». I, sap què passa, consellera? Que Montserrat Roig avui també estaria al carrer criticant contundentment la desnacionalització permanent a què estan sotmetent aquest país. *(Aplaudiments.)* Això faria l'enyorada Montserrat Roig. Ella, que precisament escrivia en català perquè li donava la gana. Deixe'm citar-li una altra frase de Montserrat Roig. Diu: «Crec en l'esperança, perquè només ella construeix futur.» Sí, l'esperança, l'esperança que defensa Junts per Catalunya. Esperança i alternativa, perquè hi ha país i el volem lliure.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, president. De manera molt telegràfica, perquè ja va passar ahir amb el president de la Generalitat de Catalunya, el senyor Salvador Illa, i avui amb el senyor Riba, que quan han de respondre a una intervenció del Partit Popular només fan referència –els hi agraeixo moltíssim la publicitat– al congrés del partit que celebrarem el proper dia 28. I com que els veig tan interessats i és l'únic que els interessa –es veu que els impostos, que el dinamisme econòmic de Catalunya, la seguretat ciutadana no els interessien massa–, els hi volia convidar a tots formalment, sobretot a la ponència política. La necessiten, els hi asseguro.

Allà, efectivament, totes les mancances que tenen quedaran resoltes. Aprendran com creix una economia, com es donen oportunitats als emprenedors, com es garanteix la lluita contra l'ocupació il·legal, com es garanteix la seguretat ciutadana, com es fa un sistema educatiu competitiu al servei de l'alumne i no de les seves obsessions progres. En definitiva, com les grans idees que han fet avançar Europa, des dels pares fundadors, s'haurien d'aplicar aquí a Catalunya, però, malauradament, vostès n'apliquen unes altres d'inspiració més aviat soviètica.

Per tant, vinguin, que, a més, els tractarem molt bé, els hi puc assegurar. Som gent educada, «carinyosa», d'això no poden tenir cap tipus de por. I, sobretot, com deia fa un moment, aprendran, que és el que els hi cal.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gràcies, senyor president. Bueno, ante todo, dar las gracias a los catalanes, y pedir perdón, porque, a pesar de la extorsión fiscal y expolio fiscal que ustedes..., que se han llevado, que pagan sus impuestos con sacrificio y con mucho rigor, ustedes son incapaces de llegar a un acuerdo para una cuestión tan fundamental como son los profesores en Cataluña. Qué vergüenza de gobierno, qué vergüenza consejera y qué vergüenza el señor Illa, que no está ni en este Parlamento para debatir estas cuestiones. *(Alguns aplaudiments.)*

Pero es que no es solo que no son capaces ustedes de llegar a un acuerdo para pagar a los profesores lo que se merecen, sino que es que van ustedes ahora a aumentar las listas de espera. Veintinueve hospitales de Cataluña han decidido que no harán actividad extraordinaria y, por tanto, se van a disparar las listas de espera. Ese es el resultado de la mafia socialista, es el resultado del Gobierno socialista. *(Alguns aplaudiments.)*

Porque mire, cuando la señora Romero dice que los agentes sociales apoyan este presupuesto, lo entendemos, solo faltaría: 12 millones de euros a sindicatos para que puedan seguir con su política, su ideología y su matraca ideológica. Menuda ver-

güenza. (*Alguns aplaudiments.*) Con VOX lo tenemos claro: ese dinero, para los españoles. Donde gobernamos, los hemos retirado o los hemos reducido, que es lo que tenemos que hacer.

Pero mire, el señor Riba, que ha venido aquí para decir que..., «no somos independentistas», solo le ha faltado decir «no, somos separatistas». Porque ustedes son el brazo político de Junqueras, ustedes son el brazo político del separatismo. Ustedes, de la mano de Sánchez, lo que están haciendo es crear estructuras de estado, aquello que ustedes dicen «autogovern», pero ese *autogovern* no significa que mejore la vida de los catalanes.

Su PIB *per capita*. No, ustedes lo que hacen es lo siguiente: sacan pecho de los datos macroeconómicos. ¿Cómo? Pues, evidentemente, si ustedes aumentan el gasto público porque abren *l'aixeta* de esa manera, de la maquinaria, que a ustedes les encanta, pues, evidente: aumenta el gasto público, pues aumentará el PIB.

Pero la realidad es que el PIB *per capita* se reduce. ¿Por qué? Porque las empresas están cerrando, se están deslocalizando. Empresas que están en expediente de regulación de empleo de manera permanente. Cada semana, anuncios de personas que se van a la calle. ¿Y usted viene aquí, hoy, a sacar pecho de eso, señor Riba? Ustedes no tienen vergüenza. (*Alguns aplaudiments.*) Y no tienen vergüenza porque su política es la del partido, su política es la del PSC, su política es la de seguir sangrando a los catalanes para seguir alimentando a su macroestructura.

Y una prueba muy clara de prioridades. Ideología política, fanatismo climático, 4.176 millones. Y lo que debería ser lo que ustedes bautizaron como la «legislatura de la vivienda»..., solo van a destinar 1.900 millones. Esa es su prioridad y esa es su cartera.

Mire, solo les diré una cosa, señor Riba y consejera Romero, en cuanto a las prioridades que ustedes aplican. Cada vez que tiene la oportunidad, habla de Hungría. Señor Riba, atienda, que le interesará, y a lo mejor ya así no hace falta que venga con la matraca. The One, el capo de la mafia, ya se encargó de hacer las llamadas pertinentes para que a VOX no le financiara ni un solo banco español. Y, evidentemente, cumpliendo la ley, se tuvo que financiar..., por cierto, a un interés comercial. Por lo tanto, no sé de qué usted está hablando.

De lo que debería hablar es de lo siguiente, es de que ustedes están desfilando de manera permanente por la Audiencia Nacional y por muchos tribunales porque tienen encausados a la mujer del presidente, al hermano del presidente y espero que pronto al propio presidente. (*Aplaudiments.*)

Y, por último, me gustaría hacer una pregunta directa a los Comunes, al señor Cid, al ideólogo de estos presupuestos, y a la «vicepresidenta», que se ha bautizado por aquí con acierto, a la señora Albiach. ¿Son ustedes concededores o tienen conocimiento de algún acto o presunto acto corrupto por parte del señor Zapatero para comisionar referente al Hard Rock y por eso ustedes tumbaron los presupuestos del año 2024? Vengan aquí y den explicaciones. ¿Sí o no? (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

Y, para acabar, hay dos modelos. Los modelos de la cartera socialista, en que los principios..., siempre es lucrarse a favor del erario público, el modelo de la extorsión fiscal, el modelo de la ruina económica, el modelo de seguir machacando a la clase trabajadora, el modelo de seguir subiendo los impuestos. Ese modelo que..., levanta el puño el señor Albert, pero la realidad es que los catalanes..., la clase trabajadora que más paga impuestos está en Cataluña, de las peores en comunidades autónomas.

O el modelo de la esperanza, el modelo de la libertad. Ese modelo..., que queremos darle la vuelta absolutamente a todo, ese modelo que estamos aplicando en todos y cada uno de los gobiernos que estamos condicionado y gobernando, ese modelo que llevará a darle la vuelta a España y la vuelta absolutamente a esta región.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega per fer la rèplica.

Laura Fernández Vega

Ha sigut curiós escoltar el seu discurs bastant pagat de si mateix mentre vèiem els resultats de la consulta dels docents, de veritat. Sap una cosa, diputat Riba? Ha representat perfectament com hem viscut la CUP i com viuen moltíssims catalans aquest Govern, que pensa que governa amb majoria absoluta i que no la té. Ho ha representat perfectament, perquè he escoltat el seu discurs i no he escoltat pràcticament cap resposta a les –sí– propostes que va portant la CUP aquí i a totes les comissions.

Ha representat perfectament el seu Govern, perquè lo que he escoltat ha sigut un contestador automàtic. Un contestador automàtic que em diu que si vol que li diguem que aquesta és la legislatura de l'habitatge mentre, com li estic dient, en aquesta ciutat on està col·locat aquest Parlament no hi ha pràcticament habitatge que no sigui de temporada, cosa que està incomplint una llei –que, per cert, vam treballar també la CUP–, puc prémer l'u.

També em pot dir la importància de l'escola pública, mentre no hi ha una aposta real. I ho han demostrat els docents dient que aquest salari no arriba per a l'escola pública catalana, que no s'abaixen les ràtios, que la canalla no estarà millor, i, en canvi, sí que hi ha diners per segregat, sí que hi ha diners per a les concertades, sí que hi ha diners per a altres coses. Llavors, si vol, puc prémer el dos.

O el tres. Si vull un discurs inflammat sobre la sanitat pública mentre la seva consellera ha fet xantatge a metges, ha fet xantatge a infermeres i ha fet xantatge a treballadors, llavors polso el tres.

Jo no estaria tan pagat de mi mateix si fos el Govern o si fos vostè, sobretot perquè cap contestador automàtic aturarà mai l'extrema dreta, però sobretot perquè cap contestador automàtic millora la vida dels catalans. De puresa, cap –de puresa, cap.

El meu partit, quan s'ha hagut d'arribar fins al fons de qualsevol qüestió, ho ha fet. Ho ha fet. No ens importa si és per l'habitatge, perquè és un dret fonamental, com si és pel dret a decidir del poble català, que també considerem que és un dret. Ho hem fet. N'estem molt orgullosos.

Ara, jo aniria més tranquil·la, si vol veure on estàvem cadascú. Jo estava a la CUP quan vam decidir amb aquests pressupostos, també estava a la CUP quan vam decidir que Artur Mas no podia representar aquell moment polític, i no està molt content. Vostè, en canvi, on estava? Perquè ara els veig molt contents amb la línia del seu partit, però vostè va entrar al seu partit el 96. Jo tenia cinc anys. Va començar a ser regidor quan jo en tenia vuit. Qui era llavors...? Era un altre president del Govern, era una altra persona, el PSOE, que, precisament, no estava especialment d'acord amb moltes de les coses que ara es defensen.

Felipe González a mi no em semblaria el gran exemple. De fet, hi ha una connexió divertida, que estaria bé que estudiessin i que hi pensessin, entre la decisió de la CUP de donar suport a uns pressupostos per fer un referèndum i que Zapatero sí que estigui sent investigat, i que, en canvi, Felipe González no. Jo crec que els hi estaria bé revisar una miqueta això, perquè no és perquè els hi tinguin més mania, si no parlaríem, a vegades, de terrorisme d'estat. Així que calma.

Dit això, deien que no teníem propostes, que tot eren proclames. No hi estic d'acord. Els hi hem parlat de la distribuïdora pública, els hi hem parlat de la possibilitat de que donin suport a la pagesia, que donin suport als ramaders, de que acabin amb el monocultiu que hi ha cada vegada més entorn del porc i que va acabant amb les petites granges. I que això serveixi precisament per aprofitar estructures públiques com són ja els mercats, que cada vegada s'assemblen més a un parc temàtic que no a un mercat on realment podem fer la compra; que serveixin també per al petit

comerç; que serveixin per a tot d'estructures que ja hi són ara. Que tampoc seria socialisme, que simplement seria una *bona* política pública.

Els hi hem parlat moltes vegades d'apujar impostos, sí, i d'abaixar-los als treballadors, també. Això seria també una bona política. Però no apujar impostos per apujar salaris d'alts càrrecs; apujar impostos per millorar les prestacions que hi ha, perquè no estaria gaire orgullosa si veiés els números de la renda garantida ciutadana i de l'ingrés mínim vital, que s'ha demostrat una volta i una altra que no estan funcionant. Jo no estaria tan contenta. I tenen una oficina de la renda bàsica universal que sabem que treballa, però no precisament per a això: segon any de legislatura, no hem vist el pla pilot. Cadascú deu saber els acords als que arriba.

Volen parlar de treball? Perfecte. Mira, ho podem ajuntar amb corrupció. En aquest país no s'haurien de donar licitacions públiques ni contractacions públiques a empreses que una vegada i una altra han vulnerat els drets dels treballadors, i a empreses que una vegada i una altra han incorregut en corrupció amb el seu partit i amb l'altre partit que ha estat majoritari a l'Estat.

I si volen parlar d'habitatge, tenim propostes, i quan hem pogut les hem posat sobre la taula. Ara, s'ha de seguir avançant. I el que no pot ser és que aquí s'aprovin lleis però que al carrer no s'apliquin. Això és el que està passant en aquest país, i és una vergonya.

Jo crec que haurien de calmar-se una mica quan parlen amb nosaltres, perquè precisament hem vingut amb propostes. I sí, dic una esmena a la totalitat –que, per cert, nosaltres no la vam presentar en minuts, la vam presentar un cop havíem mirat els pressupostos, ja sé que no ho ha dit– és també una eina parlamentària, i les eines parlamentàries són importants. Són importants perquè, un cop es va perdre la democràcia grega, es va tornar a la democràcia quan una sèrie de romans van dir que no pensaven deixar que els patricis, que eren les oligarquies de llavors, fossin els únics que decidien les coses. I miri, com els professors, van decidir fer una vaga. Van decidir que no tornaven a fer la seva feina fins que no poguessin decidir les lleis, a l'Aventino.

Per tant, em sembla que avui hi ha una gran lliçó que han donat els professors, i és que no es pot tractar un govern que només és un contestador automàtic. Escoltin la gent, escoltin els professors. Comencin a escoltar altres partits polítics, perquè, al cap i a la fi, no els hi va de tant, la majoria, i llavors podrem parlar d'alguna cosa.

Gràcies.

El president

I, finalment, per fer aquest torn de rèplica té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Diputat Riba, cops que ha intervingut vostè en aquesta legislatura pel que fa a comissions i seu parlamentària: 254. Cops que ha intervingut qui li parla, i a qui vostè ha retret poca activitat: 473, gairebé el doble que vostè. Potser ve molt per aquí, però deu ser per passejar-se pels passadissos o per anar a fer l'entrepà al bar (*remor de veus*), perquè d'activitat parlamentària, la justeta, eh? –la justeta.

I quan diu que som el grup parlamentari més car d'aquesta cambra menteix. El PSC acumula subvencions públiques per valor de 2.200.000 euros. Aliança ha cobrat 120.000 euros, divuit vegades menys que vostès. Sí que ens surten cars. Sí que ens surt car, el Govern socialista, sí. I no parlo només de les subvencions públiques.

Les dades traeixen el relat que intenten vendre a l'opinió pública. Ho ha reconegut la pròpia consellera d'Economia: 2,7 per cent de creixement del PIB del país, 1,6 per cent de creixement del PIB per habitant. Saben què vol dir això, traduït a llenguatge planer? Que cada cop som més repartint-nos la mateixa riquesa. El seu model econòmic aboca a la pobresa els catalans. Perquè perquè vostès puguin continuar presumint de la universalitat dels serveis públics, de la prosperitat compartida o de

la solidaritat fora mida de la societat catalana, els catalans cada cop hem de pagar més impostos; pagar més impostos o renunciar a la seguretat i a l'excel·lència i qualitat dels serveis públics.

El seu model econòmic no genera riquesa, el que fomenta és la pobresa, la dependència i la substitució cultural i demogràfica del nostre poble. Diuen que dedicaran milions d'euros al reforç d'universitats i centres de coneixement. «Hem de generar talent», deia la consellera. Entre el 2009 i el 2018 van fugir cap a Europa a la cerca d'oportunitats més de quaranta-un mil joves catalans. Només el seixanta-quatre per cent dels graduats universitaris treballa a Catalunya l'any posterior, i el vuitanta-quatre per cent dels universitaris actuals catalans valora anar-se'n a treballar a l'estranger un cop finalitzats els seus estudis. Ja en generem, de talent, ja, senyora Romero; el problema és que, en acabat de generar-lo, el regalem a Europa. Mentre ens governi qui exporta talent i importa tercer món no hi haurà partida pressupostària capaç de frenar el desastre.

«Desequilibris», així bategen els socialistes el saqueig fiscal que patim. No, senyora Romero. Això que ens fa Espanya no són desequilibris, és un robatori a mà armada. Demana ajuda a d'altres partits polítics d'aquesta cambra per a poder aprovar al Congrés un nou model de finançament i poder millorar els recursos per a Catalunya. Coi, ajudi'ns vostè a proclamar la independència al Parlament de Catalunya, fem en sec l'espoli fiscal que patim i la inexecució pressupostària de la que es queixava. No ens caldrà el consorci d'inversions que ens reclamava suara. O necessita el consorci d'inversions per col·locar-hi algun amigueta o parent que s'ha quedat sense feina? Vostès no volen la independència perquè han sabut rendibilitzar, i de quina manera, l'esclavitud de Catalunya.

«Seguretat és una política d'esquerres»; ens ho etzibava la consellera. De quines esquerres, senyora Romero? De les que, via afers interns i a còpia d'expedientar i deixar sense sou i feina els agents, han aconseguit que no gosin ni treure la Taser davant de delinqüents que empunyen ganivets? De les esquerres que han renunciat a la seguretat ciutadana per imposar aquesta narrativa *woke* de la proximitat? De les que volen convertir els mossos en mers agents cívics? De les que puntuen el coneixement de l'amazic o l'àrab en el procés de selecció d'agents per garantir els drets lingüístics dels delinqüents?

Seguretat no és una política d'esquerres, senyora Romero; seguretat és el que recuperarem els catalans el dia que governi Aliança Catalana.

El president

A continuació, per posicionar-se, tenen la paraula els grups parlamentaris que no han presentat esmenes a la totalitat. En primer terme, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Gràcies, president. President, conselleres, consellers, diputades, diputats, senyores i senyors... Catalunya fa massa anys que encadena crisis: crisis econòmiques, socials, energètiques, habitacionals, climàtiques i també institucionals. I totes aquestes crisis deixen empremta: deixen empremta a les famílies, als serveis públics i a la cohesió del país.

Perquè Catalunya és veritat que ha crescut –ha crescut en població, en activitat econòmica, en complexitat social–, però aquest creixement no ha anat mai acompanyat de les inversions que calen, de les infraestructures, de les eines que el país necessitava. I, quan això ens passa, el que es posa en risc és la cohesió social i l'equilibri territorial: el risc d'una Catalunya on hi ha territoris que tenen dificultats per retenir població, per generar oportunitats econòmiques, per disposar d'infraestructures adequades o per garantir serveis i connectivitat en igualtat de condicions, i una

Catalunya també on es concentra la població, l'activitat econòmica, i la pressió urbana creix cada vegada més.

I, al mateix temps, hi ha una realitat social que travessa el conjunt del país. Ho veiem en l'emergència habitacional, en joves que no poden marxar de casa dels pares, en famílies que destinen una part desproporcionada del seu sou al lloguer, en persones que no poden accedir a un habitatge digne allà on han construït el seu projecte de vida. I ho veiem també en la crisi ferroviària, un sistema de rodalies que no funciona, que fa perdre hores de vida cada dia a milers de ciutadans del país, que debilita la competitivitat del país i que és conseqüència directa d'anys i panys de dèficit inversor i de manca de capacitat de decisió.

I ho veiem també en una altra emergència nacional, la lingüística. Perquè la llengua catalana no és només patrimoni cultural, és la principal eina de cohesió social que tenim en aquest país.

I, davant d'aquesta realitat, hi havia una pregunta molt senzilla de fer: què havia de fer Esquerra Republicana de Catalunya? Quedar-se al marge mentre el país continua bloquejat? Acceptar pròrrogues pressupostàries de forma permanent? Renunciar a fer avançar el país amb eines, amb sobirania, amb inversió, perquè no tenim encara tot allò que voldríem i que ens mereixem? O havíem de donar l'esquena al conjunt dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país? Nosaltres, Esquerra Republicana, creiem que no.

Perquè Esquerra Republicana no estem aquí per administrar bloquejos ni per practicar la resignació. Hi som per fer avançar Catalunya, per guanyar sobirania, per defensar el país. També quan les decisions són difícils. Per construir eines nacionals, per reforçar i enfortir l'estat del benestar, els serveis públics, i garantir una Catalunya cohesionada territorialment i socialment.

Per això hem assolit un acord per aprovar aquests pressupostos. Un acord amb quatre grans eixos: més sobirania, equilibri territorial i garantia del dret a l'habitatge, el reforç de l'estat del benestar –i, per tant, dels serveis públics–, la defensa del català com a eina de cohesió nacional.

Per Esquerra Republicana és fonamental que Catalunya guanyi sobirania. Volem construir les eines perquè el país depengui menys de les decisions que es prenen fora de Catalunya i tingui també més capacitat per poder decidir-ho tot, el seu futur. Catalunya pateix un problema estructural molt profund: es decideix lluny del país sobre els nostres recursos, sobre les nostres infraestructures, sobre les inversions i les competències que afecten directament la vida de la nostra gent, de les catalanes i els catalans.

I ho veiem amb el dèficit fiscal. Ho veiem amb l'incompliment sistemàtic de les inversions de l'Estat. Ho veiem amb rodalies. Ho veiem amb infraestructures estratègiques, com són els aeroports, que es governen des de fora de Catalunya. I, davant d'això, Esquerra Republicana no ens limitem a denunciar-ho –ho farem les vegades que calgui i quan convingui, com sempre hem fet–; el que fem nosaltres és impulsar tots aquells instruments que li calen al país per canviar la realitat que no ens agrada.

Per això hem incorporat avenços importants en sobirania política, fiscal, econòmica i de governança. En primer lloc, l'acord fixa el compromís per a un nou model de finançament perquè pugui entrar en vigor l'any 2027 i manté el treball viu per avançar en la delegació de competències sobre la recaptació de l'IRPF. I ho deixo ben clar aquí, i ho deixa clar Esquerra Republicana cada vegada que té oportunitat per fer-ho: Esquerra Republicana no renuncia a res. I no renunciem a la recaptació de l'IRPF. No ho fem i no ho farem. Per nosaltres la sobirania fiscal continua sent l'eix vertebrador i central, i per això mentrestant avancem cap a reforçar l'Agència Tributària de Catalunya amb un contracte programa estable, modernització tecnològica, millora de processos, capacitat organitzativa, i per això més de 527 milions d'euros per reforçar l'Agència Tributària.

En segon lloc, l'acord afronta el dèficit inversor de l'Estat a Catalunya. Sí, amb un consorci paritari d'inversions entre l'Estat i la Generalitat, un instrument perquè la Generalitat pugui participar en la planificació, el seguiment, la fiscalització i l'execució de les inversions de l'Estat a Catalunya. I mentre aquest consorci no es materialitza, però també després, doncs..., una societat mercantil d'inversions a Catalunya destinada a redactar projectes, fer els estudis i garantir que les inversions s'executin. Això també és guanyar sobirania i corresponsabilitat, perquè volem *totes* les responsabilitats.

També fem un pas molt important en la governança econòmica i industrial: la reformulació del Consorci de la Zona Franca, un espai estratègic per a la projecció industrial, logística i econòmica del nostre país que fins ara funcionava sota el control estricte i ferri de l'Estat. Guanyem pes: el cinquanta-cinc per cent en mans del país, del Govern del país i de la capital del país.

I avancem també en altres àmbits estratègics amb la creació de l'autoritat aeroportuària catalana i d'un òrgan bilateral de coordinació sobre la governança aeroportuària.

I seguim amb el traspàs integral de rodalies, i avancem, i hi avancem amb la incorporació de la Generalitat a la governança de l'escola de maquinistes. També en el desplegament del traspàs de les competències sobre secretaris i interventors municipals, en la culminació del traspàs de les competències de seguretat ciutadana als ports i aeroports catalans.

I tot això respon a una mateixa idea: Catalunya necessita més eines, més eines pròpies, més capacitat de decidir, més sobirania, més governança per poder-ho governar absolutament tot.

Un segon eix que travessa aquest acord i que impacta de ple en els pressupostos és el reequilibri territorial i el dret a l'habitatge. Perquè avui Catalunya viu una emergència habitacional que és profunda, molt profunda, i alhora tenim municipis que perden població perquè no poden oferir habitatge assequible ni oportunitats.

Avui, el setanta-cinc per cent de la població es concentra entre l'AP-7 i la costa, mentre que al vuitanta per cent del territori només hi viu el nou per cent de la població. I això genera una doble fractura: d'una banda, territoris que perden població, serveis i activitat econòmica i oportunitats, i, d'altra banda, zones urbanes amb una pressió habitacional cada vegada més insostenible.

Per això hem situat el reequilibri territorial al centre de la negociació pressupostària. I aquí hi ha tres grans apostes de país: la línia orbital ferroviària, el pla de pobles i el programa Regenera. La línia orbital ferroviària –per cert, pacte del Tinell i assumpció per tots els firmants d'allò que Esquerra Republicana posava sobre la taula–: parlem d'una infraestructura absolutament transformadora, que no és només una línia ferroviària, que és canviar la manera com s'estructura la mobilitat del nostre país. És construir una xarxa menys radial i més cohesionada que permet connexions que no acaben i comencen sempre a la capital del país. Una infraestructura que ha de donar servei a més de 3 milions i mig d'habitants.

La segona gran aposta, el pla de pobles: 400 milions d'euros per als municipis de menys de cinc mil habitants per rehabilitar espais públics, per recuperar patrimoni i per garantir el dret a l'habitatge, per impulsar activitat econòmica, per adaptar els municipis al canvi climàtic, per garantir serveis públics. Perquè nosaltres no acceptem que hi hagi pobles condemnats a perdre el seu futur.

I el tercer gran element és probablement una de les apostes innovadores i que, per tant, per nosaltres és també la joia de la corona: el programa Regenera. Perquè, davant de l'emergència habitacional, nosaltres no volem limitar-nos només a construir més; volem recuperar, rehabilitar i transformar. I això és exactament el que farem amb el programa Regenera: 160 milions d'euros anuals més una línia addicional de l'Institut Català de Finances per recuperar habitatges, rehabilitar barris, transformar entorns degradats; per mobilitzar habitatges buits, per recuperar edificis infrautilit-

zats, per rehabilitar nuclis històrics, per intervenir als barris amb més vulnerabilitat i per fer emergir habitatge allà on avui hi ha degradació urbana.

En tercer lloc, reforç dels serveis públics, aposta per reforçar els serveis públics. Perquè Catalunya arrossega massa anys de tensió acumulada als serveis públics: professionals exhausts, centres tensionats, llistes d'espera, dificultats per atendre la salut mental, necessitats educatives creixents i massa gent amb la sensació que el sector públic no hi és.

Començo amb la sanitat. Fons extraordinari: 250 milions d'euros per començar a reduir el dèficit històric de finançament del sistema de salut públic català. No és una partida simbòlica, és assumir que el sistema necessita reforç estructural. Afrontem un dels grans reptes que tenim al davant: la manca de professionals sanitaris, perquè no podem continuar normalitzant la precarització, la sobrecàrrega o la fuga de talent. I per això es crea un equip de treball per buscar la manera d'incrementar professionals, revisar la formació i retenir talent al sistema públic de salut català. Incrementem fins a 25 milions d'euros els recursos destinats a salut mental infantojuvenil amb més xarxa, amb més professionals i més atenció comunitària arreu del territori.

I parlem d'educació. Aquí ens hi hem de conjurar absolutament tota la cambra parlamentària. És una idea de país molt clara: l'escola pública és la principal eina d'igualtat d'oportunitats que té una societat, conjurant-nos el conjunt de les forces polítiques d'aquest Parlament. I el Govern ha de fer un nou esforç en la negociació per arribar a un acord amb tota la comunitat docent.

No tenim excuses. Esquerra ha fet els deures, la negociació dels pressupostos, que ha garantit un pla d'inversió en polítiques educatives que ha d'arribar als 400 milions d'euros anuals l'any 2030. Amb 100 milions d'euros per climatitzar les escoles i garantir condicions dignes per estudiar i per treballar. Amb 50 milions d'euros per als vals escolars, el reforç a les biblioteques escolars, els centres d'educació especial, les aules d'acollida, 250 noves aules d'acollida. Amb més professionals i més eines per garantir la cohesió lingüística i social. Ens hem de conjurar el conjunt de la cambra per salvar l'educació. Salvar l'educació és salvar el futur del nostre país.

Hi ha un altre element important, que és la seguretat, perquè la seguretat també és un dret. I Esquerra Republicana no deixarà *mai* aquest debat en mans de qui només sap alimentar els discursos de la por, de l'assenyalament, de l'estigmatització i de la confrontació. Avancem cap a 25.000 mossos d'esquadra l'any 2030 i culminem el traspàs de competències en matèria de seguretat ciutadana als ports i els aeroports.

Parlem de llengua: a Catalunya, en català. Finalment, Esquerra Republicana no entenem Catalunya sense el català. I no parlem només d'una llengua; parlem de cohesió social, d'igualtat d'oportunitats, de construcció nacional i de la capacitat de ser un sol poble. Avui el català viu una situació d'emergència lingüística. Retrocedeix en els usos socials entre els joves, en molts espais digitals i audiovisuals, mentre pateix, al mateix temps, una ofensiva política i ideològica constant de la dreta i de l'extrema dreta arreu dels Països Catalans.

Davant d'això, Esquerra no es resigna. Volem una llengua plenament viva, útil i compartida en tots els àmbits de la vida i de la societat. Per això hem acordat una aposta sense precedents per la llengua catalana en l'àmbit digital: 50 milions d'euros anuals durant tres anys per reforçar la presència a les xarxes socials i als entorns digitals. El futur d'una llengua també es juga a l'Instagram, al TikTok, als Tweets, al YouTube, als videojocs, a les plataformes digitals. I també hem d'afrontar els reptes de la intel·ligència artificial, perquè sabem que si el català no és present en els nous entorns tecnològics corre el risc de quedar relegat.

Reforcem igualment l'ús social del català a l'esport: 10 milions d'euros destinats a aquest àmbit. Reforcem el Departament de Política Lingüística amb 35 milions

d'euros per ampliar places de català, reforç del Consorci per a la Normalització Lingüística, potenciar la llengua a l'audiovisual, als videojocs, a l'àmbit tecnològic, a l'empresa, als serveis públics. Perquè defensar el català és actuar a les escoles, a la feina, a les xarxes, a la cultura, a l'espai públic, però també és augmentar-ne el nombre de parlants. Per això reforcem els cursos de català per a nouvinguts, però també les aules d'acollida. Una llengua que incorpori nous parlants, que generi oportunitats i continuï sent una llengua de futur.

Vaig acabant, president. President, diputades i diputats, Esquerra Republicana dona suport a aquests pressupostos perquè doten Catalunya de més eines per afrontar els reptes de present i per preparar-se per al futur, més capacitat de decisió, més cohesió territorial, més serveis públics, més habitatge, més ambició lingüística, més sobirania.

Sabem que queda camí per recórrer, que el país necessita avançar, que no és tot el que Esquerra Republicana voldria, perquè nosaltres ho volem absolutament tot, ho volem governar tot, però és veritat que per avançar calen acords i cal que aquests acords siguin útils, cal que transformem les reivindicacions en instruments al servei dels ciutadans i ciutadanes del nostre país.

Aquests pressupostos són una eina de transformació per reforçar la cohesió social i territorial, la llengua, els serveis públics, la capacitat de Catalunya de decidir el seu futur. Per això Esquerra Republicana hi dona suport. Perquè el futur de Catalunya no són les molles, el futur de Catalunya és el pa sencer.

Gràcies.

El president

I en darrer terme, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. I bon dia a totes i a tots. Avui ens trobem en el debat de l'esmena a la totalitat dels pressupostos. Uns pressupostos que nosaltres sí que hem pactat amb el Govern de la Generalitat. I ho hem fet, primer, perquè volem que Catalunya tinga tots els recursos possibles al seu abast i, segon, perquè, evidentment, sí, alguns ho heu dit, volem marcar l'orientació política d'aquest Govern, com a mínim en matèria d'habitatge. I per això cada vegada que se'ns presenta l'ocasió, cada vegada que en tenim l'oportunitat, doncs, posem a treballar els nostres vots a favor de les polítiques d'esquerres i perquè els catalans i les catalanes puguem viure millor.

Perquè, a més, el dilema és clar: o marquem nosaltres l'orientació política del Govern o ho fan la patronal i el Cercle d'Economia. Només cal escoltar com ens estima Sánchez Llibre i com li agraden els acords que nosaltres signem amb el Govern en matèria d'habitatge. Perquè el que aquí n'hi ha és clarament una disputa: o marquen uns o marquen altres.

I nosaltres, de moment, el que hem fet ha sigut, humilment, aconseguir com a mínim 2.500 milions d'euros per a polítiques d'habitatge i la prohibició de les compres especulatives en una llei que esperem que estiga a punt abans de l'agost. I ho hem posat al centre d'aquest acord i ho hem aconseguit malgrat les resistències i malgrat les pressions de la patronal. Nosaltres ja vam dir que els nostres vots tenien un preu, i aquest era habitatge, habitatge i habitatge.

Però també vull ser molt transparent, consellera. Calen pressupostos, i més quan la pobresa i la precarietat del nostre país no deixen de créixer, però també jo crec que hem de ser totes conscients del que està passant: si la pobresa i la precarietat no paren de créixer no és perquè no n'hi haja riquesa al nostre país, és perquè cada vegada està concentrada en més poques mans. El que estem vivint no és una crisi per escassetat, és una crisi per acaparament, com expliquen des de l'Institut de Recerca Urbana de Barcelona.

I per això no n'hi ha pressupost que compense la cobdícia gegantina que tenen alguns. Si el mercat continua desbocat i si les regles del joc continuen jugant al seu favor, no n'hi ha pressupostos que puguin alcançar aquesta cobdícia, com dic, i que puguin servir com a mesura compensatòria per fer front a totes les desigualtats que el sistema està generant.

I jo no vull treure importància als pressupostos, crec que són importants, crec que calen, tota ajuda és bona, però també hem de dir les coses pel seu nom: no són suficients, han d'anar acompanyats de contundència, de mà de ferro amb aquells que acaparen el que hauria de ser accessible a totes, principalment en matèria d'habitatge, que s'ha convertit en la primera causa de desigualtat i de pobresa al nostre país. Perquè ara mateixa el que tenim és una lluita de David contra Goliat, ara mateixa el que tenim és la lluita per la supervivència de la ciutadania davant dels fons voltor.

Mirin, el mercat immobiliari sempre ha estat intervingut a favor dels especuladors, sempre. I sobretot a partir de la crisi del 2008, que ahí ja va ser el remat, quan es va posar la catifa vermella perquè aterressin a Catalunya i a l'Estat els fons d'inversió. Va ser tota una operació política per facilitar l'entrada de capital estranger a través dels fons d'inversió i així rescatar els nostres bancs. I així va començar la història de com alguns van començar a repartir-se el nostre país com si fora un pastís, a trossos. I així van convertir l'habitatge en l'actiu financer més rendible.

I ja que estem, també, acabem d'explicar com funcionen. El negoci consisteix en: primer, compren grans paquets de pisos als bancs a preu de saldo –pisos, per cert, que eren de famílies que hi va haver un moment que ja no podien pagar les hipoteques–, els posen de lloguer, un lloguer cada vegada més alt, els treuen el màxim benefici en el menor temps possible i després els tornen a vendre per tres, quatre o cinc vegades el preu al que els van comprar.

I, d'aquesta manera, així és com Blackstone es va convertir en el propietari privat d'habitatge més gran de tot l'Estat –més gran de tot l'Estat–, i així és com Blackstone, com Cerberus i com Lone Star van passar a controlar 450.000 pisos del nostre país. Aquesta és la realitat.

I contra ells, contra aquests monstres, que, a més, se les saben totes i que juguen amb l'enginyeria econòmica, és contra els que estan barallant-se i lluitant els catalans i les catalanes per poder accedir a un pis. I, clar, després aquí parlem de prosperitat i parlem de cohesió social i parlem de salut mental, però és que amb aquestes operacions que estan realitzant és impossible, president, és absolutament impossible. I per això, primer, se'ls ha de sancionar de manera contundent i, segon, és més urgent que mai prohibir les compres especulatives. (*Alguns aplaudiments.*)

Mirin, dades del Banc d'Espanya: rendibilitat dels bons, 1,2 per cent; rendibilitat de l'IBEX, 6,8 per cent; rendibilitat de comprar un pis per llogar, 10,8 per cent. I, per tant, aquí no n'hi ha volta de full: o acabem d'una vegada amb aquests depredadors, perquè no poden tindre un altre nom, o no n'hi ha pressupostos ni ajudes al lloguer que puguin fer-hi front i que puguin compensar la desigualtat i la pobresa que generen. Així que..., l'habitatge com a element central del nostre acord de pressupostos.

Però també n'hi ha més: hi hem posat també diners als serveis públics. Són el patrimoni de la gent treballadora del nostre país: diners per a reduir les llistes d'espera, per a climatitzar les escoles, per a més personal d'inclusiva o un pla de xoc per a la comprensió lectora.

També és un acord que no s'oblida de qui som i d'on venim com a país, i per això doblem el pressupost en memòria democràtica, I, a més, també situem cap a on volem anar, quins són els reptes que tenim. I, per això, partides importants per a drets sexuals i reproductius, energies renovables o un altre dels nostres grans temes, com és la millora del transport públic assequible.

Però algunes pinzellades més. Parlem de duplicar els ajuts al lloguer fins a arribar al vint-i-cinc per cent de les famílies llogateres. Parlem també d'una llei per con-

vertir en habitatges aquelles oficines, aquells locals comercials que estan buits. Una direcció general de disciplina en habitatge, a veure si d'una vegada per totes ja tenim algú al Govern que s'atreveixi a pegar-li un pal fort i sancionar com cal als fons voltor. I també parlem de 1.200 milions d'euros per rehabilitar, per dignificar cent vint barris de Catalunya.

I, per cert, senyora Sales, sap quin és l'impacte de les polítiques d'habitatge que nosaltres defensem? Això que vostès li diuen «model Colau»? Doncs mire, en primer lloc, Barcelona i Tarragona són les úniques capitals de l'Estat on cauen els preus del lloguer. *(Alguns aplaudiments.)* Segon, la compravenda d'edificis sencers ha baixat un trenta-u per cent, compravenda que acostumen a fer els fons voltor. I tercer, el 2025 el nombre total de contractes de lloguer a Catalunya s'ha incrementat –s'ha incrementat– en 8.895 contractes més. Per tant, estem en el camí. No és suficient, però estem en el camí. Així que jo els demanaria que deixen de desinformar i que donen suport en el Congrés a la pròrroga automàtica dels lloguers. *(Alguns aplaudiments.)*

Un altre pilar per a nosaltres irrenunciable en aquest acord de pressupostos, el foment del transport públic. Aquí hem acordat diverses coses, però jo sí que en vull recordar dues. La primera és el manteniment de la rebaixa del cinquanta per cent del preu del transport públic, en concret de la T-jove i la T-usual, també per al 2027 i per al 2028, i la reconversió de l'R-Aeroport per al 2030, perquè no té sentit que tingam un tren exclusiu per a turistes mentre rodalies és un camp de mines.

I un tercer paquet que també aquí vull destacar, la lluita contra les desigualtats. I podem parlar de cent mil noves beques menjador, d'un pla de xoc de resposta al sensellarisme amb 65 milions d'euros, fer que el pressupost de L'Energètica pública arribi a 186 milions, 100 milions per a l'Agència de la Natura, 40 milions per a cooperació i la reducció del cinquanta per cent de les taxes universitàries per a les famílies monomarentals, equiparant-les amb les famílies nombroses.

Per tant, com veieu, un acord ambiciós, un acord que té l'empremta dels Comuns i un acord sobretot pensat perquè aquestos pressupostos es notin, els noti la gent treballadora en el seu dia a dia. Aquesta era la nostra màxima.

Però també vull ser clara, és un acord de pressupostos. Un acord de pressupostos, ni més ni menys. Nosaltres votarem que sí a aquestos pressupostos perquè hem aconseguit situar al centre l'habitatge, el transport públic i la lluita contra les desigualtats. Però també un missatge molt clar al Govern de la Generalitat: això no és de cap de les maneres un xec en blanc. El Govern, cada vegada que a partir d'ara vulga aprovar alguna cosa, si vol fer-ho amb nosaltres, haurà de negociar mesura a mesura i llei a llei.

I, miren, a la pregunta de si estem disposades a negociar uns nous pressupostos per al 2027, perquè hem escoltat a la consellera en algunes intervencions a mitjans de comunicació dir que no descartava, doncs, treballar en uns pressupostos per al 2027, jo els he de dir que depèn, i depèn bàsicament de dues coses. La primera és que depèn de si el Govern compleix el que ha pactat amb nosaltres, perquè, a més, tindrem una taula de seguiment que es reunirà cada dos mesos on fiscalitzarem si s'estan complint els nostres acords.

I, segon, també depèn de si el Govern es deixa d'ocurrències i de girs de guió cap a la dreta, perquè porten una legislatura que déu-n'hi-do. Podem començar recordant la infiltració de mossos en una assemblea de docents, també quan llançaven gas pebre sobre manifestants pacífics que estaven denunciant un genocidi, van reaccionar tard i malament a la gestió de rodalies i, a més, també volien retallar la durada de les baixes laborals fent xantatge als professionals sanitaris. Així que tot depèn de com evolucione aquest Govern.

De totes maneres, ens coneixen, saben qui som, saben com actuem. I, a més, també vull dir-ho d'una manera molt gràfica. Mirin, any 2020, encara en temps de pandèmia, Quim Torra, president de la Generalitat..., Quim Torra, de Junts per Ca-

talunya, no l'havíem investit i, en canvi, vam aprovar els pressupostos, teníem molt clar que en un moment difícil Catalunya necessitava tots els recursos al seu abast. Què vam aconseguir en la negociació? Doncs que Catalunya fos una mica més justa. Com? Amb una reforma fiscal, una reforma fiscal perquè qui més guanya i més té més paga. Així que, senyora Sales, no es facin els suecs, perquè la fiscalitat d'aquest país l'hem pactat Junts per Catalunya i els Comuns. *(Alguns aplaudiments.)*

Anys 2022 i 2023. Pere Aragonès, d'Esquerra Republicana, president de la Generalitat, tampoc el vam investir, però sí que vam aprovar pressupostos. Vam acordar, entre altres coses, el desplegament del dentista públic, destinar el vint-i-cinc per cent del pressupost de Salut a l'atenció primària i treure les bonificacions de l'impost als habitatges buits.

Any 2024. Pere Aragonès seguia com a president de la Generalitat, i ens vam negar a convertir el nostre país en el casino d'Europa, així que no vam aprovar els pressupostos. I els he de dir que, llegint les notícies que darrerament hem vist als mitjans de comunicació, on sembla que alguns volien cobrar un tres per cent de comissions del Hard Rock, ens reafirmem –ens reafirmem– en la nostra decisió. Perquè, senyor de VOX, és que no calia ser un mitjà per saber que lo del Hard Rock era un *pelotazo* dels de tota la vida *(aplaudiments)*, d'aquells que fan vergonya. I nosaltres, evidentment, no sabíem res, però ho intuïem tot, perquè una vegada més era un d'aquells *pelotazos* que hem conegut al nostre país, malauradament.

Anys 2025 i 2026, ara ja amb Salvador Illa, del PSC, com a president. Hem aprovat suplementos de crèdit i hem aprovat..., també aprovarem pressupostos. Havíem dit que aquesta havia de ser la legislatura de l'habitatge i aquí anem, treballant, pressionant, empenyent. I costa molt, clar que costa. Va més lent del que ens agradaria? Per descomptat, però també vos he de dir que a cada resistència, nosaltres, amb més força i amb més convenciment, perquè estem aquí perquè la gent visca millor.

Ara, també, quan nosaltres negociem –i això jo crec que també és públic–, presentem tres condicions. La primera: amb nosaltres es compleix, i no complir té conseqüències. Som gent de paraula i pensem que mereixem el mateix. La segona: han de ser polítiques progressistes, feministes, antiracistes, per fer front al canvi climàtic, per redistribuir la riquesa. I la tercera: només negociem i pactem amb forces democràtiques –amb forces democràtiques; amb les forces antidemocràtiques no ens donem ni els bons dies. Perquè en este país, companys i companyes, no sobra gent honesta, no sobra gent honrada, vinga d'on vingui; en aquest país el que sobren són els racistes, són els especuladors, són els defraudadors i són els que no volen donar papers a les nostres veïnes per seguir explotant-les. *(Alguns aplaudiments.)*

I en aquest minut que me queda sí que volia fer referència al resultat de la consulta als docents per valorar l'acord al que havia arribat el Govern de la Generalitat amb els sindicats, on dos de cada tres han votat en contra. I jo aquí diria dues coses. La primera, crec que és important saber interpretar aquest «no» dels docents. Jo crec que això demostra que no anava només de retribucions, que no anava només de posar més recursos per a la inclusiva, sinó que això va de model i que, a més, també transmet un malestar, perquè l'escola està començant a fer-se càrrec de tots els problemes i de tota la desigualtat social que tenim en el nostre país, uns problemes que cada dia acaben entrant per la porta de l'aula.

I lo segon, han de tornar a començar –han de tornar a començar. Així que facin el favor de convocar-nos, de convocar els grups parlamentaris, de convocar els sindicats, de convocar les famílies, i donem entre totes un cop de timó. Perquè això va de posar diners, sí, però també va de a quina escola li posem diners, amb quins valors, amb quin currículum, què passa amb el zero-tres, que ja sabem que és cabdal per a l'èxit educatiu posterior, amb quina avaluació i amb quina metodologia. I també important, pobresa infantil. El que no pot ser és que l'escola acabe fent-se càrrec de tots els malestres i de tots els problemes que tenim com a país.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que, d'acord amb l'article 132.2, lletra e, del Reglament, s'han de sotmetre a votació conjuntament totes les esmenes a la totalitat presentades. Si el Ple acorda el retorn del projecte de llei, aquest és té per rebutjat. Altrament, es tenen per fixades les previsions d'ingressos i la despesa global màxima que resulti del projecte presentat i la distribució d'aquestes per seccions.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedim, doncs, a la votació de les esmenes a la totalitat.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 68 vots en contra, 67 vots a favor i cap abstenció.

Atès que les esmenes a la totalitat de retorn han estat rebutjades, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a tres quarts de quatre de la tarda.

(Aplaudiments.)

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a tres quarts de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2026 (debat de totalitat)

200-00027/15

El tercer punt de l'ordre del dia (*remor de veus*) –silenci, si us plau– és el debat i votació de les esmenes a la totalitat presentades al projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2026.

D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, presenta la iniciativa la consellera d'Economia i Finances, l'honorable senyora Alícia Romero Llano. Té la paraula.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Moltes gràcies, president. Honorable president Illa, consellers i conselleres, diputats i diputades, equip d'Economia que també ens acompanya aquesta tarda, amb el secretari general i el director general de Serveis Jurídics, i a tots aquells que ens poden escoltar a través d'altres mitjans, molt bona tarda.

Aquesta segona part del debat d'avui és per presentar la llei d'acompanyament dels pressupostos, la que es coneix com la llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic. Una llei que acompanya els pressupostos i que intenta també, doncs, avançar de manera transversal i necessària per adaptar l'acció del Govern als reptes que té en aquest any 2026 i que no només afecten, òbviament, partides pressupostàries, assumptes pressupostaris, sinó també lleis que ens han de

facilitar tirar endavant mesures en diferents àmbits, com hem parlat aquest matí: habitatge, drets socials, infraestructures o la pròpia política fiscal.

Doncs bé, aquesta no és una norma accessòria; és una llei útil, l'actualització institucional, administrativa i financera, amb un text ampli que està dividit en quatre parts, cent disset articles, dotze títols i modificacions de prop de vuitanta-cinc normes. És a dir, modifiquem vuitanta-cinc normes en aquesta llei de mesures fiscals, financeres i administratives.

Amb la finalitat de racionalitzar el règim vigent, es modifiquen setanta taxes, se'n deroguen vint-i-dos i se'n creen tres, amb l'objectiu de fer alguns ajustos tècnics i també de reduir càrregues administratives i fiscals als ciutadans.

Pel que fa a les mesures fiscals, el que fem és un exercici de racionalitat i de coherència: ordenem millor el sistema tributari i eliminem algunes figures residuals. No es tracta moltes vegades d'acumular més càrregues, sinó de racionalitzar. I en aquest sentit, com deia, eliminem vint-i-dues taxes i en creem tres de noves. Aquestes vint-i-dues que suprimim tenien una recaptació molt petita, no arribava a cinc mil euros, la qual cosa demostra que segurament, doncs, no tenien cap impacte i, en canvi, sí que generaven càrrega administrativa als ciutadans. I, per tant, ens ha semblat adequat, amb una anàlisi prèvia i un estudi previ, eliminar-les.

Després se'n creen tres de noves. Aquestes sí que tenen una recaptació més important, de prop de mig milió d'euros, que, en aquest sentit, doncs, sí que amb l'anàlisi s'ha vist que era interessant poder-les generar.

És important: suprimim moltes taxes de rendiment ínfim i en creem molt poques, però ben orientades. Això és el que hem de fer, una política fiscal més ordenada, més selectiva i molt més eficient des del punt de vista administratiu.

També actualitzem el cànon de l'aigua. És un dels elements que apareix en aquesta llei, perquè volem donar a l'Agència Catalana de l'Aigua un marc econòmic més estable i més capacitat d'inversió. Per tant, des del punt de vista fiscal, poques modificacions.

L'any 24-25 ja vam fer algunes modificacions a l'ITP, també a l'IRPF en els trams més baixos, fins a 33.000 euros, que afavorien el seixanta-tres per cent dels contribuents catalans, que ho han vist i ho veuran en l'aplicació de la renda del 2025, que estan fent avui tots els contribuents fins al 30 de juny. I, per tant, algunes modificacions petites, perquè el gran gruix de la política fiscal –s'ha dit aquest matí– s'havia aprovat l'any 2022. I, per tant, el que hem fet són alguns ajustos en ITP, alguns ajustos en IRPF i ara aquesta eliminació de vint-i-dues taxes que ens semblaven supèrflues i que milloren, racionalitzen i faciliten la vida molt sovint dels ciutadans en la relació amb l'Administració.

Hi ha tot un seguit de mesures també en l'àmbit de la simplificació i l'agilització administratives. Saben que aquest és un dels nostres objectius: reformar l'Administració, simplificar-la, fer-la més propera al ciutadà. Doncs, en aquest sentit, veiem alguns elements interessants.

En l'àmbit de les finances públiques, modernitzem i flexibilitzem la funció interventora de la Intervenció General. Molt important. Permetem la fiscalització en fase de resolució, cosa que fa molt més àgil reduir terminis i guanyar eficiència, que a l'Administració, que és molt garantista i que té moltes càrregues, és important també, en la mesura que mantinguem la qualitat, mantinguem les garanties, poder reduir aquestes actuacions. I, per tant, ho fem en la Intervenció General.

També s'actualitzen els procediments de comprovació material i els aspectes objecte de control, i es simplifica la normativa de control intern de les entitats del sector públic.

Hem d'anar revisant les normes, hem d'anar racionalitzant i simplificant, sempre en benefici del ciutadà i de la millor gestió, que al final acaba repercutint en els ciutadans. Sempre té un impacte en el ciutadà. I, per tant, per nosaltres és important.

També s'actualitzen les competències comptables de la Intervenció General i la integració de sistemes corporatius. Reforcem la qualitat de la informació i la preparació del compte general. És una obsessió per a aquest Govern donar la millor informació possible, tenir-ho tot publicat a les nostres xarxes. Veuran que des de la setmana passada, doncs, ja poden trobar tota la informació del pressupost de l'any 26, però també dels pressupostos anteriors: informes d'execució mensuals, trimestrals... Realment hi ha moltíssima informació, perquè el que volem és ser el màxim de transparents possible, perquè també les dades ens permetin prendre decisions, els hi permetin també, a vostès, prendre decisions i fer anàlisis completes de la situació de les finances i de l'economia de la Generalitat.

També, pel que fa a entitats del sector públic, introduïm membres independents en els seus òrgans de govern. També un objectiu –el conseller Dalmau ho va presentar ja fa molts mesos–: introduir coneixement de persones independents dins els nostres òrgans. Doncs ho fem també en algunes entitats. I reforcem funcions en organismes com l'Agència de Ciberseguretat o l'Aguas, dues agències importants, on ampliem capacitats i, a més a més, millorem els seus recursos. Una millora per a la governança i també per a una menor dispersió de l'Administració.

En el procés administratiu, també impulsem l'intercanvi d'informació entre administració –molt important– i entre el sector públic. Per poder prendre les millors decisions, necessitem compartir dades; necessitem que sigui fàcil compartir dades entre departaments, entre administracions, entre l'Administració i el sector públic. I, per tant, fem un avenç en això i reconeixem el dret dels particulars a accedir a aquestes dades mitjançant un espai personal, privat i segur.

I, a més, un compromís temporal molt concret: la transformació digital en el termini màxim de dos anys, sobretot en procediments i activitats econòmiques, d'urbanisme, medi ambient i intervenció en l'edificació per a la construcció. Necessitem accelerar també el ritme de la construcció.

També hi ha un paquet de mesures en l'àmbit de l'habitatge. En habitatge es crea un mecanisme estable, voluntari i segur de finançament col·lectiu per a rehabilitació. També per permetre a comunitats de propietaris de les àrees de conservació, millora i rehabilitació, accedir a finançament privat sense crear nous tributs ni recàrrecs nous sobre l'IBI. Per tant, també elements interessants en l'àmbit de l'habitatge.

Altres mesures rellevants que destaco. El projecte incorpora altres mesures sectorials de gran interès orientades a adaptar millor la regulació a les necessitats del país. Per exemple, en turisme, es fixa en quatre persones el nombre màxim d'ocupants d'un pis turístic; una mesura concreta amb impacte en l'ordenació de l'activitat i de la convivència del nostre país.

En biodiversitat i patrimoni natural, actualitzem diferents marcs normatius sobre espais naturals, paisatge i protecció ambiental. També incloem ajustos en matèria forestal, contaminació acústica i protecció dels animals.

En règim local, introduïm millores relatives al lliurament de fons, subvencions i determinats aspectes de personal. És un bloc menys visible, però molt important per a la realitat quotidiana del món local i dels nostres ajuntaments.

Igualment, també trobem mesures sectorials en àmbits com la salut, serveis socials, educació o dependències.

Tot això reforça la idea que és una llei transversal, que és una llei que millora la governança, que és una llei que intenta posar al dia múltiples instruments públics que han de facilitar la vida dels ciutadans.

En definitiva, aquesta no és una llei de grans titulars, és veritat. Normalment la llei de polítiques fiscals i financeres, si no hi ha grans modificacions fiscals, no és una llei que generi titulars, però és una llei de reforma concreta, de simplificació útil i de millora efectiva del funcionament públic, molt important també per tirar endavant les polítiques públiques.

En l'àmbit de la fiscalitat –ja acabant–, ho recordo: vint-i-dues taxes suprimim i tres que en creem de noves. Aquesta dada resumeix molt bé l'esperit de la norma: menys dispersió, més coherència i millor orientació als instruments públics.

Ho és també en l'àmbit administratiu, perquè reforça el control, la digitalització i la governança, la bona governança.

I ho és en habitatge, perquè dota l'Administració de més eines de transparència, d'inspecció i d'intervenció efectiva. Són mesures per governar millor, per simplificar més i millor i per servir millor la ciutadania, que és, al cap i a la fi, pel que nosaltres som aquí.

Moltes gràcies i bona tarda.

El president

A continuació, intervindran els grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat, de major a menor, d'acord amb els precedents d'anteriors legislatures. I, en primer terme, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé; gràcies, president. Bona tarda, conselleres i consellers, diputades i diputats. Nosaltres, Junts per Catalunya, hem presentat esmena a la totalitat als pressupostos, com magníficament ha justificat aquest matí la nostra presidenta de grup, la Mònica Sales. Presentem també esmena a la totalitat a la llei de mesures, perquè, de fet, el que estem fent és presentar una esmena a la totalitat a aquest Govern, aquest Govern que van arribar amb la superioritat moral d'«és que nosaltres venim a gestionar, ara toca la gestió». Toca la gestió i resulta que vostès el que tenen és tothom absolutament en peu de guerra.

Amb gairebé dos anys tenim en aquests moments un país que no funciona i que resulta que ens tocarà reconstruir quan vostès –esperem que més d'hora que no pas tard– hagin passat d'aquí. Ni saben gestionar el present ni saben dibuixar el futur, perquè vostès no tenen cap mena de model nacional de país, més enllà del model regional espanyol. I això queda palès, absolutament es demostra, en aquesta llei de mesures, que no deixa de ser un simple recull d'ajustos normatius, de tecnicismes, però que no té cap mena d'ànima, no té cap mena d'ambició nacional, no té cap mena de projecte.

I, mirin, els catalans patim una doble sobrepressió fiscal: la deguda, òbviament, a l'espòli espanyol i la deguda al pacte extremista que vostès van fer amb el tripartit –amb els Comuns i amb Esquerra Republicana. I aquesta llei de mesures no preveu absolutament cap rebaixa d'impostos. Des del 2023 s'ha incrementat la recaptació de l'IRPF en un trenta-set per cent. La meitat d'aquesta recaptació, que són 4.700 milions d'euros, no tenen cap mena de justificació; no són ni per increment de sous, no són per increment d'ocupació, sinó que són per la inflació. Per tant, rebaixar aquest IRPF no és una qüestió de dretes o una qüestió d'esquerres; és una qüestió de justícia. I fixin-se fins a quin punt és així que hi ha moltíssims països europeus que això ho fan automàticament, rebaixar l'IRPF en funció de la inflació.

A més a més, aquesta és una mesura que es nota des de la primera nòmina i que qui la nota, a més a més, són especialment les classes mitjanes i treballadores. Però és que resulta que vostès no han ni tingut la bonança de tocar l'IRPF, de fer la bonificació de l'IRPF per als afectats de la talidomida, aquest terrible fàrmac dels anys seixanta, de manera que poguessin beneficiar-se'n immediatament, sinó que el que hauran de fer és beneficiar-se'n gràcies a la proposició de llei que el nostre company diputat, en Jordi Fàbrega, ha entrat en aquest Parlament.

Més impostos: successions i donacions. Tampoc han tocat ni el més mínim –ni el més mínim–, i això afecta el relleu d'empreses familiars; això afecta la transmissió d'habitatges de pares a fills, que, per cert, aquest 2025 ha assolit un màxim his-

tòric, perquè els pares han d'ajudar els fills, davant la crisi de l'habitatge, a poder tenir un pis.

Impost de transmissions patrimonials: zero, tampoc han tocat res. I, en canvi, nosaltres portem tota la legislatura fent-los propostes per poder rebaixar, bonificar els impostos. Però vostès, res de res. Al contrari, el que sí que han fet és apujar el cànon de l'aigua, que ara resulta que no hi és, en aquesta llei de mesures, però no perquè l'hagin eliminat, no: perquè resulta que entre la llei de mesures del febrer i la d'ara, de maig-juny, el que han fet és apujar el cànon de l'aigua a través d'un decret llei.

Mentrestant, què està passant a l'altre costat, a Madrid? Doncs que vostès també, perquè és el PSOE, el que ens fan és l'espoli fiscal de 21.000 milions d'euros, calculats l'any 2022. De fet, eren un 8,2 per cent del PIB; per tant, si ho traslладem ara, a 2026, estem parlant ja d'uns 28.000 milions d'euros. Estem parlant també d'un dèficit històric d'inversions de 50.000 milions d'euros. I això ho diu Foment del Treball, que precisament, com saben, no és independentista. I, per tant, estem xuclats a impostos pel PSOE d'aquí; xuclats a espoli pel PSOE d'allà.

I amb aquest panorama arribem al pressupost de la Generalitat, que són 49.000 milions d'euros de despesa –49.000 milions d'euros–, i resulta que la recaptació fiscal total en són 74.000. Això és absolutament inassumible. Amb aquest pressupost no anem enlloc. Haver de patir any a any aquest dèficit entre el que es recapta en total i el que tenim de pressupost de despesa a la Generalitat és absolutament impossible –haver de patir el que marxa i no torna. I això vostès no ho defensen ni ho defensaran mai.

Nosaltres el que hem fet, amb la coordinació del diputat Canadell, és calcular departament a departament quin seria el pressupost mínim que faria falta, el pressupost mínim que necessitaria Catalunya i que es mereix Catalunya, per poder sostenir el seu progrés i el seu benestar. Però no amb dades de part, no, sinó basant-nos en barems europeus, en dades d'experts, en informes i estudis del propi sector.

I resulta que això el que ens dona... I ho tenim perfectament detallat; jo els hi faré simplement un resum. Tenen aquí el detall de tots els àmbits, necessitats, etcètera, etcètera; ho tenim ben estudiat. Resulta que, per exemple, en Educació, la LEC, la pròpia llei d'educació de Catalunya, marca que hauríem de tenir un sis per cent del PIB. Això vol dir que hauríem de tenir 7.000 milions d'euros més respecte al pressupost que vostès avui estan presentant. En Salut –ho va dir la consellera Pané, però ho van dir també els consellers Argimon i Balcells; ho diu tot-hom– hauríem de tenir 3.200 milions d'euros més. En Territori –ho diu Foment del Treball, ho diu també l'ordre de magnitud de les cambres de comerç– hauríem de tenir 2.650 milions d'euros més. En Recerca, hauríem de tenir un u per cent públic de recerca respecte al PIB segons la llei de la ciència; això serien 1.400 milions d'euros més respecte al que vostès estan pressupostant. Cultura hauria de tenir un dos per cent del pressupost de la Generalitat –això és el consens del sector–; això voldria dir 434 milions d'euros més. En Esports –aprovat aquesta legislatura–, hauríem de tenir un u per cent del pressupost de la Generalitat –s'ha aprovat en aquest Parlament aquesta legislatura–; això serien 347 milions d'euros més. També aprovat en aquesta legislatura, Justícia hauria de tenir el tres per cent del pressupost de la Generalitat, conseller Espadaler; això serien 83 milions d'euros més.

Vostès, si això ho sumen, tot plegat –i me'n deixo unes quantes, de partides, per no fer-me llarg–, veuran que suma 17.882 milions d'euros; arrodonit, són 18.000 milions d'euros. Nosaltres proposem, evidentment que sí, una rebaixa fiscal, que són diners que no es perden, eh?, són diners que no van a les arques públiques, sinó que es queden a les butxaques dels ciutadans. Això representaria una recaptació de menys de 2.000 milions d'euros. Per tant, 18.000 milions d'euros de més despesa més 2.000 milions d'euros que deixaríem de recaptar són 20.000 milions d'euros que necessitaríem de més en el pressupost de la Generalitat respecte al que vos-

tès avui estan presentant. Vint mil milions d'euros, els hi sona d'alguna cosa? Vint mil milions d'euros. (*Pausa.*) L'espòli fiscal –sí, ja els ajudo. És l'espòli fiscal, eh? (*Alguns aplaudiments.*) I això fent un pressupost absolutament de mínims –de mínims–, per tenir un país que pugui anar endavant.

És per això que nosaltres reclamem el concert, com tenen els bascos, com tenen els navarresos, ni més ni menys; poder recaptar tots els nostres impostos i poder-los gestionar. El nostre objectiu –ho saben– és la independència. Però, mentrestant, resulta que hi ha algú aquí que s'ha esborrat d'aquest objectiu. Home, almenys que ens ajudin a defensar tot allò que ens acosti a la independència. És allò que el president Puigdemont va dir, el «mentrestant, independència». Què vol dir? Defensar, lluitar per les porcions senceres d'aquest pastís que és la independència, no pas per les engrunes. Perquè quan tu tanques en fals una carpeta tan important com pot ser el concert, evidentment, però també el català oficial a la Unió Europea, les competències integrals d'immigració, un traspàs real de rodalies, què passa? Doncs passa que ja no el pots tornar a negociar fins d'aquí a molts i molts anys.

I per això a Esquerra Republicana nosaltres sempre els hi hem estès la mà, i els hi seguim estenent la mà, per fer un front unitari independentista a Madrid, i no pas que vagin amb la claudicació i amb la submissió. Perquè, quan vostès defensen –tots vostès– els 4.700 milions d'euros, la pregunta lícita és: a què renunciem? O sigui, de tots aquests números, que jo els hi he intentat una mica resumir, que els tenim ben detallats aquí, que jo crec que podrien estar d'acord que són necessaris per al país, vostès a què renunciem? A tenir una bona educació per als nostres fills? A tenir una bona salut per als nostres pares? A poder viure amb seguretat? A tenir un model econòmic amb sous com Déu mana i amb uns sous ben remunerats i amb unes feines ben qualificades? Vostès, de tot això, de tot això que es mereix el nostre país, a què renunciem?

I la següent pregunta és: un cop han decidit que hi renunciem, per què hi renunciem? Per què vostès volen ser –tots vostès– còmplices de l'Estat espanyol? És per algun motiu potser inconfessable? Jo crec sincerament que no cal ser independentista per defensar aquests números que els hi estem dient. Simplement cal ser català, simplement cal voler revertir aquestes dades tan alarmants que tenim de que resulta que una de cada quatre llars a Catalunya està per sota de l'índex de pobresa i exclusió social, de que tenim una variació interanual del cinquanta-tres per cent en els expedients de regulació d'ocupació, que tenim ja un atur del 10,1 per cent, que tenim uns preus dels habitatges disparats, que tenim uns trens que no funcionen, que tenim uns resultats pèssims, absolutament, d'educació, que tenim unes llistes d'espera inassumibles a salut. A què volen renunciar, vostès? Només cal voler servir la nostra gent.

I, mirin, tenen un rècord en la seva legislatura. Vostès porten en aquest moment vint-i-dos mesos de govern. I resulta que m'he entretingut a buscar quants col·lectius diferents han sortit a manifestar-se o han dit que volien fer vaga. Saben quants n'hi ha en vint-i-dos mesos? N'hi ha onze. Això és el trist rècord que tenen vostès en la seva legislatura, en el que va de govern. Un col·lectiu diferent que es manifesta o que vol fer vaga cada dos mesos.

I jo avui els hi vull fer una descripció gràfica del que és la seva legislatura en honor a tota aquesta gent. Els hi ensenyaré els cartells de convocatòria de vaga de tots aquests col·lectius. (*L'orador mostra uns fulls.*) Mirin: pescadors, pagesos, usuaris de rodalies, gent que estima la llengua, llars d'infants, tècnics sanitaris, agents rurals, mestres i professors –avui mateix–, metges, bibliotecaris, treballadors socials, i els que deuen faltar. No els hi fa vergonya aquesta incompetència absoluta (*alguns aplaudiments*) d'aquest Govern? Vostès creuen que això és normal? Són un govern absolutament sotmès, submís i somort; vostès, que van arribar dient aquí que eren els de la gestió, els de la bona gestió. I, a més a més, ara sota l'ombra de la presumpta corrupció. I, a més a més, amb l'encobriment dels Comuns i d'Esquerra Republi-

cana, que han fet que vostè, president Illa, no hagi, de moment, de comparèixer aquí al Parlament.

Què més veiem nosaltres en aquesta llei de mesures? Home, doncs, que han eliminat els articles sobre la normativa experimental i espais de proves controlats. Què pretenien, que fóssim conillots d'índies, els catalans? Que els experiments, per exemple, amb habitatge de la Colau..., estendre'ls a tot el país? Jo crec que realment era tan surrealista que fins i tot vostès mateixos han acabat suprimint aquests articles.

I, en canvi, el que sí que no han eliminat és la modificació interessada de la llei d'incompatibilitats dels alts càrrecs de la Generalitat perquè la consellera Montserrat –consellera Montserrat– pugui seguir fent recerca. I el meu company diputat Antoni Castellà, que des d'aquí li desitjo una ràpida recuperació, la va alertar, a vostè, que havia d'aclarir tota una sèrie d'informacions molt concretes i molt preocupants sobre l'ús de mitjans i recursos públics per beneficiar, particularment, la seva carrera professional, i que no podia ser que la llei de mesures del febrer contingés uns articles que el que fessin fos blanquejar o encobrir aquestes actuacions seves. I això ho vam sotmetre a votació en la moció subsegüent a aquella interpel·lació, i es va votar que sí, va sortir aprovat, fins i tot amb els vots a favor dels Comuns i d'Esquerra Republicana. Però resulta que vostès, en la llei de mesures que avui estem aquí debatent, segueixen mantenint aquests articles perquè vostè se'n pugui beneficiar. Per tant, ja no n'és només vostè la culpable; ho és tot el Govern, ho és el president Illa. Perquè nosaltres, Junts per Catalunya, els ho hem explicat; avui els ho torno a explicar jo. I, per tant, el que estan fent és encobrir aquesta actuació, que això té un nom.

I vostè, l'altre dia, en la seva compareixença, va respondre al nostre company diputat, l'Isaac Padrós, que aquest canvi només beneficia els alts càrrecs i que una consellera no és un alt càrrec. Doncs, miri, escolti'm, lleigeixo literalment. La llei 13/2005, del règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs, el que diu en l'article 2 és que «tenen la consideració d'alts càrrecs al servei de la Generalitat el president i els altres membres del Govern». Consellera, vostè és un alt càrrec. (*Alguns aplaudiments.*) Per tant, a vostè la beneficia el que estan escrivint avui aquí en aquesta llei de mesures. I això, com li he dit, té un nom, i és un nom molt lleig.

De totes maneres, consellera, tinc bones notícies, tinc bones notícies per a vostè. No cal que es preocupi, perquè resulta que a aquest Govern aquí no dimiteix ningú, aquí no plega ningú, aquí no es cessa ningú, absolutament, encara que s'hagi votat i aprovat en aquest Parlament. Només cal veure la consellera Niubó, la consellera Panneque, la consellera Parlon, el director general Trapero. És igual, aquí tothom agafat a la cadira, encara que el país sencer s'enfonsi amb vostès.

Catalunya es mereix absolutament una altra cosa. I, afortunadament, hi ha país –hi ha país–, malgrat aquest mal Govern. El poble català segueix sempre ferm i determinat a tirar endavant, a pesar de que hi hagi les circumstàncies que siguin, a pesar de que hi hagi aquest Govern. Nosaltres som l'alternativa a aquest mal Govern, que volem acompanyar i que volem ajudar el poble de Catalunya. I no tindrem de cap manera l'arrogància de dir que nosaltres, Junts per Catalunya, som la solució –afortunadament, la solució és el poble de Catalunya–, però sí que direm, molt fermes i molt convençuts, que nosaltres volem i podem ser part d'aquesta solució.

Gràcies. I visca Catalunya pròspera i lliure.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Bona tarda, president, consellers, conselleres, vicepresidenta Albiach... (*Rialles.*) Primer de tot, m'agradaria fer un reconeixement, un reconeixement

ment al Grup Socialistes, perquè tant la consellera com els seus representants han estat avui molts minuts en aquest faristol. I la veritat és que s'ha de reconèixer parlar tant sense dir res, s'ha de reconèixer el mèrit del treball de distracció que han fet vostès. Però jo crec que, després de la seva actitud superba, després de la seva actitud un pèl prepotent, ja no enganyen a ningú –ja no enganyen a ningú–, perquè els mestres demà estaran al carrer, els metges estan també al carrer, els maquinistes estan també al carrer, els bibliotecaris, també al carrer. Centenars de col·lectius estan protestant per la situació de Catalunya. I, per molt que vostès facin focs d'artifici, per molt que vostès vulguin amagar la situació de Catalunya, jo crec que la societat a Catalunya comença a despertar, i això és una bona notícia.

Vull fer també un reconeixement als Comuns. Prenguin-s'ho com vulguin, no?, però la veritat..., i jo els hi faig la pregunta: no els fa a vostès vergonya que fa uns anys portaven samarretes grogues aquí al Parlament i ara estiguin donant suport a un pressupost que ofega els mestres? No els fa vergonya, a vostès? (*Alguns aplaudiments.*)

I, entrant en matèria, sovint ens volen vendre la llei d'acompanyament com una norma menor, un tràmit tècnic, un instrument burocràtic gris i sense importància, que simplement complementa els pressupostos de la Generalitat. Però la realitat és que és un cop de porta a la cara de qualsevol esperança de canvi a Catalunya. Els pressupostos ens indiquen quant gasta un govern, però la llei d'acompanyament ens ensenya com pensa un govern.

Hi ha lleis que serveixen per transformar la realitat, i n'hi ha d'altres que serveixen per blindar un model caduc. El text que avui debatem pertany indubtablement a aquesta segona categoria. Més enllà de la lletra petita, aquesta llei té un significat polític devastador. Certifica que el Govern de Salvador Illa s'ha plegat absolutament a la inèrcia. S'aferren a la mateixa recepta fracassada que es va fixar a Catalunya, incapaç de trencar amb el passat.

Que ningú s'enganyi: no som davant d'una llei neutra, no som davant d'un simple instrument administratiu. El Govern, amb aquesta llei, confessa obertament que la seva prioritat no és servir Catalunya, sinó recaptar més i controlar més la vida dels ciutadans. Aquesta llei és la declaració oficial que per vostès el problema de Catalunya no és l'excés d'impostos, sinó que encara no ens buiden prou les butxaques a tots. És la declaració que el problema de les nostres empreses no és la manca de competitivitat, sinó que encara tenen massa marge per decidir per elles mateixes. És la declaració de guerra a unes famílies que arriben ofegades a final de mes, acusant-les de conservar masses diners abans de que l'Administració passi a recollir el botí.

I precisament per això el Grup Parlamentari Popular votarà en contra d'aquesta llei, perquè representa un model que combatem, una manera de governar que ha fracassat i una visió que gira l'esquena a la Catalunya real.

Què està fallant a Catalunya? Perquè el problema no és la capacitat dels catalans. No falla el talent de les nostres empreses ni l'empenta dels nostres treballadors, ni el sacrifici dels nostres autònoms. El problema és un model polític que fa anys que castiga per sistema aquells que generen prosperitat. Catalunya s'ha convertit en un infern fiscal, i aquesta llei ho confirma. I no ho diu el Partit Popular; ho diuen les dades i ho pateixen els catalans cada dia: tenim el tram autonòmic de l'IRPF més alt d'Espanya; mantenim un impost de successions i donacions que és un impost a la mort i que penalitza l'esforç de tota una vida; blindem l'impost sobre el patrimoni, un espantall per a les inversions que la resta d'Europa ja ha llençat a la paperera de la història, i mantenim quinze impostos propis –quinze–, una autèntica anomalia confiscatòria a tot Espanya.

El més preocupant és que el Govern ha normalitzat aquesta asfíxia. Ja és normal, aquesta asfíxia. Aquesta llei no introdueix cap canvi de rumb; respira continuïtat i resignació. Aquests dos primers anys del Govern de Salvador Illa han estat exacta-

ment iguals que els últims dos anys de Pere Aragonès amb Esquerra Republicana. És la continuïtat d'un model que considera que la societat ha de ser permanentment tutelada per buròcrates. Si haguéssim de resumir el seu model en una sola frase, seria aquesta: Catalunya no està empobrida perquè li faltin recursos; Catalunya està empobrida perquè el seu Govern ha convertit la fiscalitat en una arma de càstig massiu contra l'esforç, la iniciativa i la prosperitat.

I la víctima principal d'aquest càstig és la classe mitjana catalana, aquella que treballa, estalvia i s'aixeca cada dia per pagar l'estat del benestar. I la paradoxa és extraordinària: mai la Generalitat havia recaptat tant i mai les famílies havíem tingut la sensació de rebre tan poc. A Catalunya es paga quan es treballa, es paga quan es consumeix, es paga quan s'estalvia i, fins i tot, quan s'hereta. El resum d'aquesta llei és sagnant: la classe mitjana ha deixat de ser la prioritat del Govern per passar a ser el seu caixer automàtic. Aquesta és la gran estafa i el gran frau de la prosperitat compartida de Salvador Illa.

Sota el cinisme de dir que és pel seu bé, trituren fiscalment la classe mitjana, i el socialisme ho fa sent plenament conscient que, quan desapareix la classe mitjana, no guanya la igualtat, guanya la dependència, i un ciutadà dependent és un ciutadà suposo que més obedient. La fiscalitat socialista no arruïna Catalunya en un dia. L'empobreix una mica cada dia, fins que arriba un punt que la pregunta és obligada: quant més? Quant més ha de pagar una família catalana perquè aquest Govern en tingui prou? Quant més ha d'aportar un treballador perquè l'Administració deixi de veure'l com una font permanent de finançament? Quant més ha de suportar un autònom per fer entendre a la conselleria de torn que la prosperitat no es decreta, sinó que es guanya cada dia aixecant la persiana?

Cada any recaptin més, cada any prometen més i cada any els catalans arriben més escanyats a final de mes. Aquesta és la realitat. I el socialisme fiscal mai considera que el problema sigui la despesa. Sempre considera que el problema és que encara queden contribuents per acabar d'escanyar.

Davant d'aquest deliri fiscal, l'única alternativa real és el Partit Popular. Vostès fa anys que intenten vendre aquest mantra que el Partit Popular és el partit dels rics. Ho repeteixen aquí a l'esquerra. Però, s'ho creuen de veritat? –s'ho creuen de veritat? Es pensen que els més de 8 milions d'espanyols que ens van donar la seva confiança a les últimes eleccions generals o els gairebé 350.000 catalans que ens van donar la seva confiança fa dos anys són rics? Són multimilionaris? No, senyors diputats, són treballadors, són autònoms, són botiguers i són famílies corrents, que s'aixequen a les sis del matí per tirar endavant Catalunya.

Per això, som el partit de la classe mitjana, perquè defensem que es poden tenir menys impostos i alhora uns serveis públics de qualitat. I sí, sí, *se puede*; sí, es pot fer, perquè ja es fa. Es fa a les comunitats autònomes on governa el Partit Popular, allà on l'esquerra radical no dirigeix la política econòmica; allà són residuals, perquè la gent ja no es creu els seus contes de fades. A vostès els molesta escoltar-ho perquè voldrien que el monopoli del discurs social sigui sempre seu. Però els fets són tossuts. Després d'anys de receptes d'esquerres a Catalunya, els catalans paguen més que ningú i viuen pitjor que ningú. Menys burocràcia i més llibertat és el que li fa falta a Catalunya.

La nostra alternativa no és només abaixar impostos. La nostra proposta és un canvi cultural i polític profund. Exigim girar la truita. No a més regulació, no a més intervencionisme, no a més estructures mastodòntiques. Volem una administració petita allà on sobra i forta allà on es necessita; més recursos per a la sanitat, per a l'educació, per a la seguretat i per a la dependència. Defensem fer gran Catalunya una altra vegada. No defensem un govern més gran, defensem una Catalunya més gran. Perquè la millor política social és aquella que aconsegueix que una família no necessiti cap ajuda pública per arribar a final de mes.

La prosperitat no neix als despatxos oficials ni neix a la suposada generositat de Salvador Illa i la seva prosperitat compartida. Neix als tallers, neix a les fàbriques, als comerços i a les llars. Governar bé consisteix a gastar els diners dels altres de forma excel·lent en els serveis públics. Consisteix a gestionar-los millor. Nosaltres creiem que els diners estan millor a la butxaca de qui els guanya. Creiem que una família sap millor que l'Administració què necessita i que un emprenedor sap millor que un buròcrata del politburó socialista on han d'invertir els seus recursos.

Catalunya pot tornar a liderar Espanya si abandona d'una vegada per totes aquesta cultura d'esprémer el contribuent fins a l'últim ofec, perquè Catalunya no és pobre, està empobrida a impostos. Catalunya no té falta de talent; té excés de traves. Catalunya no necessita més controls; necessita més llibertat. No necessitem una llei que acompanyi el Govern en la seva obsessió intervencionista; necessitem un govern que acompanyi els catalans en la seva voluntat de prosperar.

Per tot això, senyors i senyores diputats, votarem «no» a aquesta llei d'acompanyament. I ho farem dempeus, defensant la llibertat, el teixit productiu i el futur de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña per defensar la seva esmena a la totalitat. Té la paraula el diputat senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Buenas tardes, señor presidente. Señor *president* de la Generalitat, señores *consellers*, diputados... Bueno, hoy no hablaremos de las habituales vías o rotondas; hoy hablaremos de presupuestos. El hecho de que hoy, 4 de junio de 2026, el Gobierno de la Generalitat nos presente su proyecto de presupuestos para 2026 y su ley de acompañamiento es el signo más evidente de su situación de debilidad y de desgobierno a la que nos han traído los socialistas. Recordemos que estamos hablando de unos presupuestos que debían haberse aprobado en 2025 para que entrasen en vigor el 1 de enero de este año, y a 4 de junio comenzamos los debates de esta ley.

También hemos de recordar que este Gobierno ya hizo, en el mes de marzo, un anterior intento de presentar los presupuestos de este año y que hubo de retirar. ¿El motivo? Pues que los separatistas de Esquerra Republicana aún no habían humillado y extorsionado lo suficiente al débil y sumiso Gobierno de Salvador Illa. (*Alguns aplaudiments.*) Y ahora, tres meses después, parece que los separatistas ya están satisfechos con las nuevas humillaciones que han impuesto a los socialistas y han permitido que vuelvan a presentar unos presupuestos muy similares –por no decir que son casi idénticos– a los anteriores.

Bien, centrándonos en el contenido de esta ley de acompañamiento de los presupuestos, lo primero que hay que decir es que es una ley como el Gobierno que la presenta. Es una ley gris, triste, sin proyectos ilusionantes, de final de una etapa. Es una ley propia de un gobierno que no lidera, que no ilusiona, sin iniciativa, casi de trámite y que se limita a la mera administración de los asuntos públicos.

Pero, paradójicamente, esto es una buena noticia para VOX, porque los socialistas nos han acostumbrado a que cada vez que toman alguna iniciativa es para perjudicar a los ciudadanos catalanes. Así, al menos por esta vez, no vuelven a subirnos fuertemente los impuestos o crean nuevos chiringuitos ideológicos. Algo es algo. (*Alguns aplaudiments.*)

El proyecto de ley que hoy debatimos supone la modificación de, si hemos contado bien, ochenta y tres leyes en vigor –ochenta y tres–, casi ninguna de las cuales tiene relación con la ley de presupuestos. Modifican leyes que regulan las incompatibilidades de los altos cargos, las policías locales, el Cuerpo de Agentes Rurales, el Patronato de la Montaña de Montserrat, el Jurado de Expropiación de Cataluña, la

protección de los animales o la vitivinicultura. Y así hasta ochenta y tres leyes, con ochenta y tres objetos distintos.

Que otros gobiernos –es verdad– hayan aprovechado también la ley de acompañamiento de los presupuestos para regular asuntos que no guardan relación con estos no supone que nos resignemos. Desde VOX, queremos alzar, una vez más, nuestra protesta por esta acción irregular. Nos encontramos, de nuevo –no es novedad–, ante un caso de desprecio por parte del Gobierno de la Generalitat de la labor legislativa que debe realizar este Parlamento. Cada una de estas ochenta y tres leyes, salvo las pocas –son pocas– que tienen relación con los presupuestos, debería tramitarse ante este Parlamento siguiendo el procedimiento establecido, permitiendo así su estudio y debate parlamentario individualizado.

Como todos sabemos, la situación en Cataluña podemos resumirla con: cada vez más impuestos, cada vez más gasto público político innecesario e improductivo, cada vez más servicios públicos deteriorados, motivados fundamentalmente por su incapacidad para gobernar y –hay que decirlo, aunque no les guste– por la inmigración descontrolada, que colapsa los servicios públicos. Y, ya que cada vez pagamos más impuestos, al menos –al menos–, los servicios públicos podrían funcionar mejor. Pero no, los servicios públicos cada vez funcionan peor.

Y a esto hay que sumarle la sombra eterna de la sospecha que siempre acompaña a las siglas del Partido Socialista: mientras nos entretienen con su burocracia, asistimos, ya poco sorprendidos, a las investigaciones sobre el posible desvío de fondos en sus campañas y a esas presuntas y oscuras comisiones de la época de Zapatero, que vuelven a salir a la luz. (*Alguns aplaudiments.*)

Ante esta grave situación que sufren los ciudadanos de Cataluña, ustedes siguen priorizando su agenda ideológica, que, de verdad, parece que les nubla la sensatez. Pongamos un ejemplo. Un ejemplo vale más que mil palabras. Artículo 57, modificación de la Ley 9, de 1991, del Institut Català de l'Energia. Modifican la composición de su consejo de administración. Como se puede comprobar, ninguna relación con los presupuestos de la Generalitat, variar la composición del consejo de administración de este Institut Català de l'Energia. Se establece que su consejo de administración ha de contar, como mínimo, con una persona conocedora de la perspectiva de género interseccional. Al leer el nombre del instituto, Institut Català de l'Energia, uno piensa que su consejo de administración debe estar compuesto por ingenieros industriales de reconocido prestigio y experiencia profesional o profesores de universidad expertos en materia energética. Pero no, no, no, los socialistas..., para ellos lo importante no es que sea un experto en generación de energía nuclear, hidráulica o eólica, o experto en redes de distribución, sino que conozca la perspectiva de género interseccional. Sinceramente, cuesta tomarlos en serio (*alguns aplaudiments*) –sinceramente.

Lo mismo ocurre con el consejo de dirección de la Agencia Catalana de Turismo, modificado por el artículo 62 de esta ley. El consejo de dirección tiene que contar, como mínimo, con una persona que sea conocedora de la integración de la perspectiva de género interseccional. Aquí han incluido la palabra «integración»; debe ser todavía más experto. (*Rialles.*) Alguien podrá decir, y con razón, que esto es anecdótico; puede ser –puede ser. Pero, sinceramente, es muy revelador de cuáles son las prioridades de este Gobierno, ¿eh?

Así pues, al igual que el genial director de cine Luis García Berlanga hablaba en todas sus películas del imperio austrohúngaro (*alguns aplaudiments*), pues no hay acción en la que los socialistas dejen de hablar de la perspectiva de género, aunque no venga a cuento.

En cambio, en VOX nos hubiera gustado que el Gobierno de la Generalitat hubiese aprovechado la oportunidad para bajar los impuestos que sufrimos los ciudadanos, las empresas y los autónomos catalanes. La presión fiscal es insoportable, pero el Gobierno socialista ha preferido mantener la situación de asfixia fiscal para

continuar con su elevada recaudación y poder gastarse *nuestro* dinero en mantener sus chiringuitos y su gasto político.

Tendría, además, muchísimos tributos donde elegir. Recordemos que Cataluña tiene el triste récord de ser la región española con más impuestos propios. Pues, un año más, han desaprovechado la oportunidad para suprimir un buen puñado de ellos, o podrían haber aprovechado para rebajar hasta hacerlo irrelevante el impuesto de sucesiones y donaciones, que grava, otra vez, la riqueza generada por las personas fallecidas y por la que ya pagaron impuestos. Una vez más, el Gobierno socialista ha desaprovechado la oportunidad.

También nos hubiese gustado que el Gobierno de la Generalitat tomase medidas para evitar el derroche de dinero público: reducir el tamaño del Gobierno, suprimir chiringuitos o eliminar gasto público político ineficiente. En VOX defendemos que muchos de esos chiringuitos deberían cerrarse mañana mismo por su nula utilidad más allá de convertirse en agencias de colocación de políticos en retirada. Como imaginábamos, en esta ley no hay mención a cierres, por lo que su número sigue siendo tan disparatado como los años anteriores, y también aquí, nuevamente, han desaprovechado los socialistas la oportunidad.

En VOX también nos preocupa la ausencia de medidas para reducir la burocracia, simplificando y agilizando los trámites administrativos innecesarios. De hacerlo, se ayudaría a empresas y autónomos a invertir y a generar riqueza, y también –también– a hacer más sencilla la relación de los ciudadanos con la Administración, poniéndola a su servicio, y no al revés, y simplificando los trámites. Pues una vez más el Gobierno socialista ha desaprovechado la oportunidad.

Para finalizar, desde el Grupo Parlamentario de VOX hemos presentado esta enmienda a la totalidad de la ley de acompañamiento en coherencia con la que presentamos sobre la ley de presupuestos. Estos no son los presupuestos que Cataluña necesita. El Gobierno de la Generalitat y sus socios comunistas y separatistas que le apoyan han vuelto a perder otra oportunidad de dar un giro radical a sus políticas y aplicar el sentido común. Ya sé que esto es mucho pedir, pero bueno. No se hace, como hemos comentado, ningún esfuerzo en disminuir el gasto público ineficiente y especialmente el político; más bien al contrario, se incide en aumentarlo. Tampoco se hace ningún esfuerzo para disminuir la presión fiscal que sufren los ciudadanos, las empresas y los autónomos catalanes y que ayudaría a crear riqueza y empleo.

Por todo lo anterior, desde VOX presentamos esta enmienda a la totalidad de la ley de acompañamiento de los presupuestos de la Generalitat de Cataluña para 2026, que también lo es a su Gobierno en su conjunto.

Muchas gracias.

El president

Per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Molt bé; moltes gràcies. No tenim davant una llei senzilla d'acompanyament. Amb l'excusa de facilitar l'execució dels pressupostos, en realitat tenim una regla que modifica una seixantena de lleis, de decrets, en matèries molt diverses, i tot això amb un únic procediment. No és una necessitat tècnica, sinó que és una decisió política, fer-ho d'aquesta manera, concentrar reformes, i d'aquesta manera reduïm debat, la fiscalització i el control parlamentari. I és una manera de legislar que no només acompanya aquests pressupostos, sinó que expressa una manera de governar que es basa en decidir des dels despatxos i demanar després que el Parlament ho avaluï.

I així ho veiem també amb aquests pressupostos que hem tingut davant, perquè, entre aquests primers pressupostos, amb el primer projecte pressupostari –la llei de

pressupostos i d'acompanyament—, i aquest segon, hi ha hagut realment molt pocs canvis. El país, en canvi, sí que ha canviat. Llavors, per a què han servit aquests dos mesos? Perquè durant aquests mesos el que ha passat no és qualsevol cosa. Ha esclatat un conflicte educatiu que és segurament el principal conflicte social que ha viscut el país en aquest període. La comunitat educativa ha posat sobre la taula un malestar profund, acumulat durant anys, que afecta les condicions laborals del personal educatiu, el finançament de l'escola pública, la inclusiva, el zero-tres, el personal d'atenció educativa, les ràtios, la sobrecàrrega i, en definitiva, el model d'escola catalana.

Avui hem tingut un exercici exemplar de democràcia impulsat pels sindicats de l'educació. Han estat els docents qui han decidit, i el missatge que han enviat al Govern és inequívoc: el que han dit és que no n'hi ha prou. El professorat d'aquest país acaba de dir al Govern que no està a l'alçada de l'emergència educativa. I el que planteja no és un conflicte menor ni corporatiu; és una impugnació de fons a la manera com s'està sostenint el sistema educatiu. I, sobretot, és un recordatori molt clar: que l'escola pública no pot aguantar indefinidament només amb la vocació dels seus professionals.

El Govern s'ha vist obligat a moure's perquè hi havia mobilització, perquè hi havia vagues, perquè hi havia sindicats, claustres, direccions, famílies..., tot el col·lectiu educatiu dient que així no es pot continuar. Allò que ha obligat el Govern a asseure's no ha estat la seva voluntat de diàleg, sinó la força d'un conflicte social organitzat. Però, quan aquest conflicte arriba al pressupost, gairebé desapareix. Els comptes tornen pràcticament iguals, no situen la pública al centre del sistema, no alteren les prioritats que han generat el conflicte i no incorporen una resposta a l'altura del que aquests mesos ha expressat la comunitat educativa.

Això és devastador per al PSC, però també per a Esquerra i per als Comuns, perquè se'ns havia dit que calia temps, que calia negociar, que calia condicionar el PSC, que calia arrencar millores. Però la prova del cotó és aquesta. Si entre el primer pressupost i el segon esclata el conflicte educatiu, el segon pressupost havia de demostrar que el Govern havia escoltat el país, i no ho demostra.

La comunitat educativa ha demostrat que la mobilització serveix; Esquerra i Comuns han demostrat que la seva negociació pressupostària no serveix. Sense Esquerra i Comuns no hi havia pressupostos. Ara amb Esquerra i Comuns hi ha els mateixos pressupostos que abans, i el principal conflicte social del país no ha estat tingut en compte. En el moment decisiu, Esquerra i Comuns han acabat avalant uns comptes que mantenen intactes les prioritats del Govern, i això és el que importa. Perquè la pregunta no és quantes mesures s'han incorporat a l'acord; la pregunta és si han aconseguit canviar el rumb d'aquest Govern, i la resposta és que no, no n'han canviat el rumb.

Però per nosaltres és evident que cal fer-ho, perquè el PSC no governa a batzegades ni es limita a gestionar el dia a dia. El que fa és presentar com a sentit comú una opció política molt concreta: garantir l'estabilitat als sectors que acumulen poder econòmic, introduir correccions socials limitades i evitar que els conflictes de fons posin en qüestió el model. Aquesta és la funció del seu progressisme: no transformar les estructures que generen desigualtat, sinó administrar les conseqüències; no confrontar amb els interessos que condicionen el país, sinó pactar-hi; no posar l'economia al servei de la majoria, sinó fer compatible el creixement dels de sempre amb mesures que permetin sostenir el relat social.

El Govern ens continua parlant de prosperitat compartida, d'inversions, de bones xifres macroeconòmiques. Però la qüestió no és si Catalunya genera riquesa; ja ho sabem, que Catalunya en genera, i molta. La qüestió és qui se la queda. Perquè no vivim en una crisi d'escassetat, sinó en una crisi d'acaparament. Cada vegada hi ha més gent que treballa, que cuida, que educa i que sosté aquest país mentre una

part cada cop més petita concentra una part cada vegada més gran de la riquesa que es produeix.

I això es veu en els salaris. Tenim sectors sencers que funcionen gràcies a sous tan baixos que la gent va de la feina a les cues de Càritas. Tenim el model econòmic, quan la precarietat, la temporalitat i la mà d'obra barata continuen sent una condició necessària perquè determinades activitats siguin rendibles. Es veu en l'habitatge, quan comprar pisos és més rendible que produir béns o serveis útils, i quan l'especulació continua determinant l'accés a un dret fonamental. I es veu també en el model territorial i ambiental, quan hi ha sectors que acumulen beneficis perquè no assumeixen ni els costos laborals, ni els costos ecològics, ni els impactes que generen sobre el territori. Aquest és el país real que s'amaga darrere aquest relat de prosperitat compartida.

I davant d'això, què és el que fa el PSC? Quan es tracta de l'ampliació de l'aeroport, aquí hi és. Quan es tracta de consolidar el model turístic que expulsa veïns i veïnes dels seus barris, aquí també hi és. Quan es tracta de posar la Generalitat al servei d'una reindustrialització vinculada a la indústria militar, hi és. Quan es tracta de sostenir la col·laboració públicoprivada com a dogma o de preservar privilegis acumulats durant dècades en educació –també en educació– o en cures o en serveis, també hi és. Però, quan es tracta de confrontar aquests interessos, desapareix. Aquest és el paper que el PSC compleix aquesta legislatura.

Van arribar promentent una nova etapa: la normalitat, el temps de la gestió i la superació dels conflictes. Però, dos anys després, els conflictes continuen aquí. El conflicte educatiu continua obert; el conflicte lingüístic continua obert; la crisi de rodalies continua condicionant la vida quotidiana de milers de persones; el cost de la vida continua pressionant les famílies; el conflicte nacional continua existint, perquè les grans decisions continuen condicionades per estructures de poder alienes a la voluntat democràtica d'aquest país.

La diferència és que aquests conflictes ja no es presenten com a conflictes polítics. Vostès els presenten com si fossin un problema de gestió. Si el conflicte educatiu és només una qüestió de negociació, doncs ja no cal discutir el model d'escola. Si el conflicte lingüístic és només una qüestió de promoció del català, ja no cal discutir la subordinació nacional. Si el conflicte social és només una qüestió pressupostària, ja no cal que parlem de qui concentra la riquesa. I si el conflicte nacional és una pantalla que ja hem superat, no cal que parlem d'autodeterminació. Aquesta és la seva normalitat.

Ja ho sabem: el PSC no ha vingut aquí a resoldre cap d'aquests conflictes. Ha vingut a impedir que aquests conflictes alterin l'ordre existent. I és precisament per això que, malgrat els seus discursos sobre la prosperitat, la normalitat i el progrés, els conflictes continuen aquí, perquè les seves causes continuen intactes.

Si el problema és que la riquesa es concentra, que el poder econòmic condiciona les polítiques públiques i que les grans decisions es prenen lluny de la majoria social, llavors, la qüestió nacional és material; no és simbòlica ni és emocional. És una qüestió de poder.

Quan no podem decidir plenament sobre el nostre model productiu, sobre les nostres infraestructures, sobre els nostres recursos, sobre la nostra fiscalitat, sobre les condicions que fan possible viure en català, sobre les lleis aprovades democràticament per aquest Parlament, el problema no és només d'autogovern; el problema és de democràcia material.

Perquè la sobirania no és només una paraula bonica. És la capacitat real de posar límits als que avui no en tenen; és la capacitat d'intervenir sobre l'habitatge com un dret, i no com un actiu financer; és la capacitat de planificar una economia que no depengui de sectors que viuen de salaris baixos, de depredació del territori i de precarietat; és la capacitat de blindar serveis públics i de garantir drets sense que cada

un dels avenços acabi encallat en un tribunal, o en un ministeri o en una negociació amb l'Estat.

I per això l'alliberament nacional i l'alliberament social són inseparables. No, evidentment, perquè tota persona independentista sigui automàticament d'esquerres; no, evidentment, perquè la independència resolgui per si sola les desigualtats; no perquè canviant l'Estat canviï automàticament el poder econòmic, evidentment, sinó perquè, sense sobirania real, les eines per transformar el país estan limitades, i perquè, sense un projecte de transformació social, la sobirania pot acabar sent només una nova administració de les mateixes injustícies.

I aquesta és la diferència de fons entre la CUP i el PSC i aquells que el mantenen al Govern. El PSC vol gestionar Catalunya dintre dels límits del règim del 78. Vol una Catalunya ordenada, integrada, útil als grans consensos econòmics de l'Estat, i sense capacitat de desbordar-los. Vol una autonomia estable; no vol un país lliure. Vol una societat pacificada; no una classe treballadora organitzada. Vol una llengua protegida retòricament, però no una nació disposada a exercir el poder.

I la CUP batellem per una altra cosa. Defensem que aquest país només podrà viure millor si la majoria de la gent que el sosté cada dia es converteix en subjecte polític: la gent que treballa; la gent que cuida; la gent que educa, que produeix; la gent que manté oberts els serveis públics, que fa funcionar els pobles i les ciutats.

Al final, la classe treballadora dels Països Catalans, aquest és el subjecte que pot disputar el futur del país. No les elits que acumulen la riquesa; no els consells d'administració que condicionen governs; no els qui venen estabilitat mentre acumulen beneficis, sinó la majoria treballadora.

Per això, una esmena a la totalitat a aquesta llei no és només una esmena a un instrument normatiu. És una esmena a una manera de governar, a uns pressupostos que no escolten el país i a un projecte polític que vol administrar els conflictes perquè res essencial no canviï. La CUP presentem aquesta esmena perquè volem situar un altre marge de possibilitat, el de fer política des de les necessitats de la majoria, i no des dels límits que imposen els de sempre.

I sí, vostès avui tindran els seus pressupostos, tindran els seus vots, tindran l'acord, tindran l'estabilitat parlamentària que perseguien. Però no confonguin això amb un èxit polític, perquè el PSC ha fracassat en allò que deia que venia a fer. Van arribar promentent una nova etapa: la normalitat, el temps de la gestió i la fi dels conflictes. Van arribar amb aquell manual de bon gestor, elaborat entre els despatxos de l'àrea metropolitana i de Madrid, convençuts que els problemes d'aquest país es podien administrar des de dalt, i la realitat els ha anat desmentint una darrere l'altra.

Els ha esclatat el conflicte educatiu, la crisi ferroviària, el deteriorament dels serveis públics, les desigualtats que travessen el país. Han aplicat la seva recepta de sempre: gestionar, administrar, pacificar. Però gestionar no és resoldre.

I avui tenen els seus pressupostos, sí, però continuen sense tenir resposta per als conflictes que deien que venien a solucionar. Potser han descobert que no n'hi ha prou amb la gestió. No sabem si tenen la voluntat de canviar. Lo que sí que sabem és que fins ara no han demostrat tenir la capacitat de fer-ho.

Senyor Illa, a vostè el veig molt concentrat llegint el seu mòbil. Només li volia recordar que vostè no és Maragall, i així ens va. I així ens anirà mentre els seus socis continuïn sense adonar-se'n, d'aquesta diferència.

Gràcies.

El president

I, en darrer terme, per defensar l'esmena presentada pel Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Després d'escoltar la seva intervenció, consellera, queda clar que vostès estan molt satisfets amb aquests pressupostos. I, francament, ho entenc, perquè, quan un govern gestiona més de 49.000 milions d'euros, és molt fàcil estar satisfet. El que no és tan fàcil és explicar als ciutadans per què vostès confonen una cosa tan simple com saber gastar més no és saber governar millor.

Consellera, si amb els 49.000 milions d'euros del pressupost, el país continua, d'aquí un temps, amb els mateixos problemes, li farem una pregunta. (*Remor de veus.*) Perquè el problema no serà la falta de diners...

El president

Silenci, si us plau.

Rosa Maria Soberana i Bonet

...serà que sobren males intencions –gràcies, president. Hi ha lleis que resolen problemes, hi ha lleis que intenten millorar el funcionament d'un país, i després hi ha lleis com aquesta, que és més despesa, més burocràcia i més ideologia. I tot això, per descomptat, pagat amb els diners dels ciutadans.

Els catalans paguem cada vegada més impostos, les famílies tenen dificultats per arribar a final de mes, i moltes empreses pateixen la seva burocràcia. El Govern ens presenta uns pressupostos rècords, i una llei d'acompanyament que serveix, sobretot, per continuar ampliant la maquinària administrativa. Una maquinària que creix sense parar, una maquinària que cada any costa més, una maquinària que sembla existir més per justificar-se a si mateixa que no per resoldre els problemes del país.

Comencem per una qüestió que ja s'ha convertit en una tradició parlamentària, la famosa llei d'acompanyament, que no deixa de ser la llei òmnibus permanent, una d'aquestes lleis que ho modifiquen tot alhora, una llei que toca articles d'una llei, modifica un reglament d'una altra, altera les competències d'una tercera i introdueix canvis administratius en una quarta. És una tècnica legislativa molt curiosa, perquè té un avantatge enorme per al Govern: permet fer moltes reformes sense haver de debatre-les a fons. Es posen totes dins el mateix sac, es tramiten juntes i es presenten com una simple peça tècnica dels pressupostos.

Mai en la història d'aquesta Administració s'havia gestionat tanta despesa pública. I, davant aquesta xifra espectacular, els preguntem: amb aquest volum de recursos, el país funcionarà millor?, les empreses tindran menys obstacles?, els ciutadans pagarem menys impostos?, els serveis públics funcionaran de manera exemplar?

Aquesta llei deixa molt clara la seva fe cega en la burocràcia, una fe gairebé religiosa, gairebé malaltissa. I si hi ha un problema, cal crear una estructura administrativa, ja sigui un nou observatori, una nova agència, una nova oficina o un nou comissionat, i així successivament, convertint-la en una mena de matrioixca burocràtica –saben aquelles nines russes?–, que, cada vegada que obres una estructura administrativa, dins en trobes una altra, després una altra i després una altra, i així successivament, i totes, evidentment, amb el seu pressupost, el seu organigrama i la seva justificació institucional.

Catalunya té un problema. Quan alguna cosa no funciona, en lloc de solucionar-ho, creen un organisme per estudiar-ho, i així, almenys, el problema queda perfectament administrat, però no resolt.

Són com una indústria de polítiques ideològiques, que és una altra de les característiques que defineix aquests pressupostos. Són uns pressupostos on una part molt important de la despesa pública es destina a polítiques que no tenen res a veure amb les necessitats del nostre país. I un exemple molt clar en són les anomenades «polítiques feministes», amb centenars de milions d'euros, plans estratègics, observatoris, campanyes, oficines, programes. La igualtat davant la llei ja existeix. Aquí encara existeix. Les dones tenim els mateixos drets que els homes, els mateixos drets civils i polítics, i també laborals; els mateixos que els hòmens. Facin complir-la.

Quants milions més cal destinar a aquesta indústria institucional abans que algú decideixi que potser ja n'hi ha prou? Han convertit la Generalitat en una ONG internacional. Un altre capítol fascinant d'aquests pressupostos és la cooperació internacional. Catalunya destina grans quantitats de diners públics a projectes de cooperació al desenvolupament, en projectes repartits per tot el món. Projectes que, segons ens diuen, serveixen per transformar el planeta. Tot molt noble, tot molt solidari, tot molt idealista, però aquí, aquí mateix, al nostre país, hi ha municipis amb manca de recursos que no poden fer front a les seves despeses ni a donar els serveis als seus veïns.

Hi ha barris amb problemes de convivència, ciutadans que veuen com el cost de la vida no para de pujar, empreses que tanquen perquè no poden suportar més la pressió fiscal, i el Govern decideix que la Generalitat ha de continuar actuant com una mena d'ONG global. Francament, és difícil no veure-hi una certa desconexió amb la realitat del país. La Generalitat sembla que vol salvar el món, però s'oblida de salvar Catalunya.

Molts ciutadans tenim la sensació que el nostre propi país no és la primera de les seves prioritats. I aquest projecte de llei remarca i assenjala un govern que desconfia de l'empresa i de l'economia productiva, precisament en un país com és Catalunya, un país de petites i mitjanes empreses, d'emprenedors, un país de prosperitat històrica gràcies a la iniciativa privada.

Llegint aquesta llei, l'empresa continua sent vista amb una certa sospita. Més regulació, més control, més intervenció administrativa, com si la solució a tots els problemes econòmics fos la mateixa: més administració.

Les empreses catalanes competeixen en un món global cada vegada més exigent. Quan els altres països redueixen la burocràcia, aquí la continuem ampliant. En el fons, el problema d'aquesta llei reflecteix un govern que ha perdut el sentit de les prioritats. Som el país de les prioritats invertides. Governem més preocupats de satisfer agendes ideològiques que per resoldre els problemes del nostre país. El que necessitem, el que necessita Catalunya és que les institucions siguin properes al poble i deixin de posar traves.

Aquest projecte de llei és exactament el que ens esperàvem del seu Govern. Volem fer veure que hi ha simplificació i modernització, però continua l'espoli fiscal contra els catalans que treballen i produeixen.

Es venen com el gran avanç, perquè eliminen vint-i-dos taxes –ja ho va dir la consellera, «quasi que no ho notarem»; m'ho crec–, la majoria de les quals no les trobaran a faltar. En modifiquen setanta, però en creen tres de noves. Simplificar per amagar millor l'ofec fiscal, continuar mantenint i, en alguns casos, augmentar discretament la pressió fiscal. A Madrid continuen fent el gran saqueig de més de 20.000 milions anuals d'euros que ens espolien via dèficit fiscal econòmic.

Mirat amb una mica de perspectiva, el Govern ens explica que aquesta llei acompanya uns pressupostos valents i ambiciosos. Ambiciosos, sí, en despesa partidista, en subvencions a entitats afins, en una Generalitat sobredimensionada, augmentant els sous del Govern en gairebé 10 milions d'euros anuals.

Però, valents? Valents ho serien si haguessin rebaixat l'impost de successions; l'impost de donacions, que castiga a qui amb el seu esforç vol deixar en herència als fills o familiars el que han aconseguit en tota una vida d'esforç i treball, o si haguessin rebaixat els trams catalans de l'IRPF per a les rendes mitjanes i baixes, o eliminat l'impost de CO₂, que penalitza especialment el vehicle privat, que necessiten tants treballadors per poder desplaçar-se.

En lloc d'això, ens ofereixen deduccions per la participació comunitària en la conservació de la natura, tres-cents euros per fer el bon jan ecològic, i perpetuen un model intervencionista que blindava la propietat privada, fomenta la dependència de les subvencions i manté la xarxa d'afavoriments mutus.

Tot plegat, una transformació digital dels procediments que sona molt moderna fins que t'adones que l'únic que es digitalitza és la manera com et controlen millor i et multen més ràpid. Aquesta llei no és una eina per al progrés de Catalunya; és un instrument per perpetuar el model fallit del tripartit etern, ara amb cara de PSC, que ens ha portat a una sanitat que no arriba als 16.000 milions, malgrat els comptes inflats; a una educació on l'ascensor social s'ha espatllat, i a un estat del benestar que col·lapsa sota el pes d'una immigració descontrolada i d'un deute que ens escanya.

Aliança Catalana no donarà ni un sol vot a aquest frau fiscal embolicat en paper de regal administratiu. Votarem en contra d'aquest projecte de llei perquè representa tot el que rebutgem: més impostos indirectes, més dependència de Madrid i menys sobirania per als catalans.

Tant els pressupostos com aquesta llei d'acompanyament no deixen de ser continuistes i rendicionistes. La llei i els comptes perpetuen el malbaratament, prioritzant subvencions a entitats afins a la immigració, propaganda als mitjans de comunicació, més augment de la despesa de personal i de partides ideològiques, i una falta de catalanitat que fa feredat; no prioritzant els catalans autòctons en l'habitatge, ajuts i oportunitats, i continuant sense abordar l'espòli fiscal ni la gestió pròpia. Amb Aliança Catalana l'espòli s'acaba i punt.

Aquesta llei és en realitat un contracte entre vostès, Esquerra i els Comuns per a un repartiment de subvencions, acords per poder mantenir el poder, poltrones i endollats varis. Quina sort han tingut vostès amb Esquerra i els Comuns! No els ha calgut negociar, s'han rendit abans de començar. Els han sortit una ganga. Mai la submissió havia estat tan barata.

Visca Catalunya lliure i sobirana!

Bona tarda.

El president

A continuació, poden fixar llur posició els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. En primer terme, per fer-ho té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

President, consellers, conselleres, diputats, diputades... Avui és un dia important. Fa tres anys –tres anys– que no tenim pressupostos, i és un dia important perquè es reparteixen, es decideixen, decidim políticament sobre on posem, on prioritzem els recursos dels catalans i les catalanes, aquells que paguen els ciutadans i ciutadanes, els que es queden aquí, perquè molts no s'hi queden, malauradament.

Nosaltres volem explicar el nostre vot –el nostre vot. El que no farem és reinterpretar les posicions dels altres per després criticar-les; no, la nostra posició. Crec que no és un mal exercici polític.

La nostra posició neix de les nostres idees, de la nostra mirada, de com veiem les coses avui. Tres anys sense pressupost. Una percepció que nosaltres tenim de que es reclama per part dels ciutadans i ciutadanes una certa estabilitat, i això ho percebem. Un tensionament notable dels serveis públics. El resultat del referèndum avui d'educació expressa una manca de confiança, no? Una pressió, per tant, i una tensió en els ciutadans respecte als serveis públics i també dels professionals. Una incertesa econòmica derivada de moltes coses, algunes externes –la situació mundial, la crisi energètica, les guerres, que provoquen, doncs, la guerra aranzelària també–, que pot generar un impacte. De fet, el genera en la nostra economia i, de fet, el pot generar també en elements com els tipus d'interès o, per exemple, l'IPC, que pot generar moltes conseqüències en la nostra economia.

Tampoc podem obviar, perquè no ho volem obviar, com viu avui la nostra societat. Una societat que pateix precarietat en molts àmbits –en l'habitatge, en el treball–, i que això alimenta la desesperança. Jo crec que aquest diagnòstic el podem

compartir tots; el que no compartim segur són les causes ni, per descomptat, les receptes.

Nosaltres som crítics amb el Govern. Van proposar gestió, i creiem que no han estat a l'alçada en la gestió ni tampoc en l'ambició. Avui tenen pressupost. El Govern pot gestionar un pressupost i, per tant, en aquest sentit no hi han excuses. Aquest és el context en el que creiem que que no hi hagi pressupost no ajuda a res de tot plegat.

I alhora, com a formació política d'esquerres, independentista i que vol ser útil, volem influir en els pressupostos. Volem que els vots dels nostres ciutadans, aquells que nosaltres representem, es vegin reflectits en les polítiques que fem. Per exemple, s'ha fet referència a la talidomida. Doncs sí, farem una esmena en aquest sentit, clar, perquè és una necessitat. Influir és això, és arremangar-se i és influir.

I, en aquest sentit, ho fem en tres prioritats, des del nostre punt de vista, essencials. Una de model del país. Quan governava Esquerra Republicana se'ns proposaven carreteres i ciment, nosaltres proposem trens; se'ns proposaven ampliacions d'aeroport al servei d'AENA, i nosaltres proposem transició energètica; se'ns proposaven projectes que no compartíem, com el del Hard Rock, i nosaltres proposem un pacte nacional per a la indústria, donar més recolzament al pacte nacional per a la indústria i més recursos. Un model diferent. Sostenibilitat, mobilitat responsable i una Catalunya sencera amb tots els mitjans per a tots els ciutadans que hi viuen, visquin on visquin, visquin a Llavorsí, Pepe, o visquin a Barcelona, a la ciutat de Barcelona.

Hi ha un segon vector rellevant, que és el reforçament dels serveis públics, un increment dels recursos en salut, també en l'àmbit de l'educació, per recuperar la confiança que necessitem que es recuperi en l'àmbit de l'educació, perquè és un termòmetre essencial per al benestar del nostre país, sobretot per al futur del nostre país; més mitjans, més recursos, més condicions laborals. També en l'àmbit de drets socials, més residents, més places de residència, l'equiparació, increment de tarifes que vagin en la línia de l'equiparació.

El manteniment d'una estructura fiscal que vam construir en els governs anteriors de Junts i Esquerra, que bàsicament és la mateixa que tenim avui, que ha permès consolidar ingressos per sobreviure tants anys, malauradament, sense pressupost, amb dèficits –quan governava Esquerra, raonables–, per reduir impostos en el cas dels que cobren menys de 33.000 euros a l'any, o que ha permès també prendre mesures en l'àmbit de la taxa turística i altres àmbits que creiem que, des del nostre punt de vista, són rellevants.

També hem volgut influir en aquesta llei en altres àmbits que són rellevants i que regula la llei d'acompanyament. Algunes qüestions vinculades a seguretat i als costos de seguretat i emergències.

En l'àmbit de l'habitatge, que sí, nosaltres defensem que l'habitatge s'ha de regular, perquè és un dret i s'ha de garantir aquest dret que està en risc, que, de fet, és una de les causes fonamentals de la tensió que viu la nostra societat i de la precarietat en la que viu tanta i tanta gent del nostre país, gent gran, molt particularment, i gent jove.

En l'àmbit de la simplificació administrativa o de la funció pública o la mesura del pla estadístic. Ens sembla molt bé aquesta mesura, mirin, perquè, si mai –imagini-s'ho, eh?– hi hagués una oposició tan irresponsable que el volgués votar en contra, no es pogués fer, perquè són coses que no han de passar. (*Alguns aplaudiments.*) I també en l'àmbit de més sobirania –de més sobirania.

I el Consorci de la Zona Franca, que representa el quatre per cent del producte interior brut del nostre país, garantir que tingui una governança catalana, perquè és un motor econòmic. I quan parlem de pacte nacional per a la indústria i quan parlem de que la indústria incrementi el seu percentatge respecte del producte interior brut del país, perquè creiem que així hi ha més llocs de treball, de més qualitat, amb més ingressos, amb més sou per als treballadors i treballadores... Per això creiem que un

motor econòmic com és el Consorci de la Zona Franca ha de tenir una governança catalana, perquè la seva prioritat sigui Catalunya, i no l'estratègia, segurament legítima però no la que necessita Catalunya, d'un ministeri de torn. Per tant, un avenç essencial des de la nostra mirada.

Un acord de finançament, sí. És que fa quaranta-sis anys, eh? –quaranta-sis anys–, des del 80. Com a mínim –com a mínim mínim mínim–, els qui hi estem en contra i denunciem l'existència d'un dèficit fiscal inacceptable hauríem de fer allò que se'n diu «la revisió de vida», no?, mirar una mica enrere d'un mateix i veure què és allò que ha fet perquè aquesta realitat que no ens agrada, que és inacceptable, segueixi avui tan viva després de tants i tants anys.

Per tant, un acord de finançament que és el possible, des del nostre punt de vista, amb les majories que té avui el nostre Parlament i també el Congrés dels Diputats. I un bon acord de finançament, que redueix de forma important el dèficit fiscal que pateix el nostre país. Política útil, perquè les coses vagin millor i no pitjor.

I també el FLA, que la seva reducció també anirà molt bé per a les finances del nostre país. O avançar en sobirania a l'Agència Tributària catalana, dotant-la de més recursos, de més mitjans, de més fortalesa per poder assumir les competències, que les volem totes, com a formació que som, que reclamem la independència i també reclamem, en el mentrestant, totes les competències possibles, tota la sobirania possible.

I també en l'àmbit de les infraestructures, perquè aquest escàndol que pateix el nostre país de propostes i de promeses de recursos en els pressupostos generals de l'Estat que després no es concreten..., també esdevinguin una realitat i no pas..., que tinguem *incidència* i *governança* des de Catalunya per garantir que això no passi.

I també competències en l'àmbit dels Mossos, en aeroports, en ports i en d'altres àmbits.

Nosaltres presentarem esmenes. Naturalment, votarem en contra de l'esmena a la totalitat per tots aquests arguments que he dit. Presentarem esmenes –presentarem esmenes– en diferents àmbits, en sectors i amb gent amb la qual hem anat parlant en l'àmbit de micropobles, en àmbits importants des del punt de vista de projectes locals rellevants, de polítiques socials i d'altres.

Creiem que aquest pressupost, òbviament, no és el pressupost que hauria fet un govern amb majoria absoluta d'Esquerra Republicana. És el millor pressupost en el context de les majories parlamentàries que hi han avui.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Deia fa uns dies el nostre fan més gran, el fan més gran dels Comuns, el senyor Sánchez Llibre, president de Foment, que els Comuns volem socialitzar la propietat privada. Tant de bo –tant de bo–, perquè el que vivim avui a Catalunya és una partida de Monopoly. El que tenim és un procés d'acumulació de l'habitatge que impedeix que les classes mitjanes i les classes treballadores puguin accedir precisament a la propietat privada. No podem competir amb tots aquells que entenen que el pis o una casa és un actiu de mercat. El seixanta per cent de les compres avui a Catalunya es fan al comptat. I, mirin, les classes mitjanes d'aquest país no tenen 300.000, 400.000 o 500.000 euros per pagar un pis al comptat.

Socialitzar la misèria. Això és el que volen Foment i el tripartit de la patronal. Perquè, senyors de Junts, de tripartits n'hi ha molts, i hi ha un tripartit de la patronal, que són PP, VOX i Junts per Catalunya, que heu defensat *sempre* que un habitatge pot ser un pis turístic, que hi pot haver lloguer de temporada o que, evidentment, es pot viure de *coliving* i que ara, evidentment, un habitatge és simplement un actiu

per poder fer negoci com si fos una acció de borsa, per sobre de la vida de la gent. I, mirin, els hi vull dir una cosa, sincerament. Nosaltres el que volem és socialitzar el dret a l'habitatge. Ras i curt. Nosaltres..., el que volem els Comuns és que l'habitatge sigui un dret i no un negoci, no una acció de borsa. Sí, socialitzar l'alegria i socialitzar l'esperança. No socialitzar la misèria ni socialitzar la por, que és el que vol l'extrema dreta. *(Alguns aplaudiments.)*

I els hi dic sincerament una cosa. Mirin, si mai la nostra presidenta és la vicepresidenta del Govern, ja ho notaran. I ho notaran els catalans per a bé, però encara no ha arribat; no es posin tan nerviosos. I, mirin, el que volem amb aquesta llei precisament és, sí, reforçar el dret a l'habitatge, amb mesures concretes que s'han d'incorporar encara fruit de l'acord que tenim amb el Govern. Bonificacions del cent per cent de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats per a les cooperatives. Definir exactament, sí, què és un gran tenidor, qui competeix directament amb els joves del nostre país, que no es poden comprar un pis o llogar-lo. O, finalment, garantir un accés just a l'habitatge protegit, a l'HPO, també per a aquells que fan promoció privada.

I, mirin, són mesures que funcionen. Poden dir el que vulguin. Massa a poc a poc –massa a poc a poc. Però la meua pregunta és: que caiguin un trenta-u per cent les compres d'edificis sencers a Barcelona és una mala política? És dolent per al país? Això és extremista? Que baixi el preu del lloguer a Barcelona o a Tarragona, això és una mala notícia per a vostès? Això és extremista? I, mirin, sí, la llei s'ha de complir. Vostès, la dreta, són duríssims amb qui se salta la llei. Si tenen pasta, una mica menys. Amb Shakira, una mica menys. Però vostès són duríssims. Sempre. Penes més altes, multes més altes. Ara, amb qui se salta la llei del dret a l'habitatge, res de res.

Sempre volen més policia –més policia. Tot s'arregla amb més policia. Ara, nosaltres posem en marxa cent inspectors per fer complir la llei del dret a l'habitatge i s'acaba el món –s'acaba el món. Com deia l'altre dia...? No? I ho deia també el nostre company Andrés Garcia Berrio. Estem davant d'un govern que és massa tímid, massa poruc i massa fort, evidentment, amb els dèbils. Perquè, acabarem veient abans una multa de 900.000 euros a un grafiter que a un fons voltor a Catalunya? Això pot passar? Pot passar, consellera? I, mirin, per això, sí, volem una direcció general de disciplina en habitatge, que sigui valenta i que li digui a Cerberus, a Blackstone, a New Amsterdam Developers, que Catalunya no està en venda i que no és un tauler de Monopoly.

I deia l'altre dia, en aquest cas, el portaveu del PP que són mesures –com era?– «de naturalesa soviètica i comunista», que estàvem davant d'un pressupost de naturalesa soviètica i comunista. Miri, tinc una notícia per a vostès: s'han fet soviètics i comunistes. Ho dic perquè el seu Govern, el Govern del PP a Eivissa, acaba de posar una multa de 800.000 euros a algú que ha llogat il·legalment una «vivenda» per a un pis turístic. Són vostès, suposo, avui, no?, soviètics i comunistes. I, mirin, és una mesura que deixa en mal lloc la valentia del Govern. Perquè, si el PP s'atreveix a Eivissa a posar un pal de 800.000 euros a qui se salta la llei del dret a l'habitatge, per què no ho fa un govern socialista?

I entrant en el tema de la fiscalitat, mirin, la gent no és «tonta». Poden treure –no hi ha el senyor Vergés– tots els cartells –ja l'hi faran arribar–, es poden posar totes les samarretes. Però, clar, és a dir, si tu demanes una rebaixa de 2.000 milions d'euros a la vegada que estàs prometent més recursos per als professors, no quadra. I, mirin, la gent surt avui al carrer reclamant, sí, millores, i tenen tot el dret a fer-ho. Quan governen vostès, la gent surt al carrer perquè no hi hagin retallades, perquè vostès, cada cop que manen, retallen drets, retallen sous, retallen pensions. Això són vostès.

I, mirin, ja els hi vaig dir l'altre dia a la Comissió d'Economia: tota l'estructura fiscal que està avui vigent a Catalunya la vam pactar els Comuns amb Junts per

Catalunya –tota, tota. La fiscalitat que es paga en IRPF, pactada amb Junts per Catalunya. L'impost de successions, pactat amb Junts per Catalunya. La taxa turística, pactada amb Junts per Catalunya. El gran impost a les elèctriques, pactat amb Junts per Catalunya. I, mirin, és que jo ja al final..., és a dir, quan pactem nosaltres, som extremistes. Ara, quan pactem amb vostès, no. Aleshores, fem un servei al país. Jo crec que s'han d'aclarir. Perquè vostès s'han convertit en el partit del no. Volen més recursos? Sí, volen més recursos, però «no a la fiscalitat justa», «no a la condonació del deute del FLA», «no a les bestretes del finançament», «no al nou sistema de finançament», «no al consorci d'inversions». I, això sí, no als Comuns. Això ja va de *saque* i ja ens ho sabem.

Però, mirin, el que és extremadament estrany –o potser no és tan estrany– és que vostès, quan no governen, mai –mai–, en més de quaranta anys, han votat vostès un pressupost –mai. I, mirin, jo és que la seva cantarella ja me la sé. Ja me la sé, la seva cantarella. Quan governen vostès i acorden vostès amb qui sigui, eh? –amb el PP, amb el PSOE, amb nosaltres–, jugada mestra. Ara, quan pacten els altres, especialment si és Esquerra Republicana, això és una traïció a Catalunya i s'ha d'aturar tot. És a dir, és que ja ens ho coneixem. I, mirin, si era tan senzill –tan senzill– el concert econòmic, per què no van situar una línia vermella a la investidura de Pedro Sánchez? Perquè, en la investidura de Pedro Sánchez, Junts per Catalunya i els Comuns vam votar el mateix i van col·locar, evidentment, mesures que a mi em semblen transcendents: el català a Europa, la llei d'amnistia. Però, si era tan senzill el nou sistema de finançament que fos el concert econòmic, per què no ho van col·locar com a línia vermella?

I, mirin, sincerament els hi dic: vull acabar aquest debat amb una constatació i un agraïment. La primera constatació per a Junts per Catalunya és que, sí, marquem el rumb del Govern. És veritat. Marquem el rumb del Govern en matèria d'habitatge. Un govern que va massa lent i que moltes vegades es despista. I també els hi dic: no demanarem perdó per fer-ho i no els demanarem permís per fer-ho. No ho farem. (*Alguns aplaudiments.*) No ho farem. Nosaltres tenim un model de país, un model de país on la gent es pugui pagar un pis amb el seu salari. Volem una Catalunya on la gent pugui pagar l'habitatge. Sí, volem una Catalunya on el tren i el bus siguin una prioritat. I sí, volem una Catalunya on qui més té més paga. Hi insisteixo, no els demanarem permís. Perquè nosaltres som tant o més catalans que vostès. Nosaltres estimem Catalunya tant o més que vostès. I, en definitiva, Catalunya no és seva; és de cada un dels 8 milions de catalans que viuen a cada racó del país, que a vegades se n'obliden.

I, finalment –també els hi vaig dir–, vull acabar amb un agraïment. També a Junts per Catalunya. Moltes gràcies. Els hi dic moltes gràcies, de debò, perquè la nostra capacitat de decidir, d'influir i, per tant, de condicionar el Govern és directament proporcional a la seva incapacitat d'arribar a acords. Moltíssimes gràcies, perquè, si vostès volien impedir que nosaltres fóssim decisius, ho tenien molt fàcil: haver pactat el pressupost amb el Govern de la Generalitat. I es pot fer –es pot fer. Mirin, si és que ho hem fet nosaltres! 2020 i 2022: governaven vostès. Mirin, suposo que no hem canviat gaire. Jo soc més gran, tinc algunes canes, però jo els hi dic: jo votaria avui el mateix –el mateix– a l'IRPF o a successions que vaig votar el 2020 i que votaria ara. El mateix que vaig votar el 2020, que és el mateix que van votar vostès.

I, mirin, vaig acabant. Nosaltres, sí, seguirem pensant en el país i no en el partit, que és el que fan vostès. Seguirem incidint, seguirem influïnt i seguirem decidint, negociant, exigint –quan calgui també des del carrer– i fent política, la política que hem après sempre. L'hem après des de Salvador Seguí, la vam aprendre des del PSUC, l'hem après des del Govern de la Generalitat de Maragall, des de les alcaldies de Barcelona, el Prat, Tortosa i, per exemple, avui, sí, Santa Perpètua –acomiadem la nostra alcaldessa, Isabel Garcia–, des de l'església de Sant Medir,

on es va fundar Comissions Obreres. Això és el que som nosaltres i el que hem estat sempre.

Seguirem fent avançar Catalunya, pesi a qui li pesi; fent un país on es pugui pagar, la gent, la seva «vivenda», pugui agafar el tren per anar a treballar i tingui uns serveis públics forts. Habitatge i trens. Trens i habitatge. Això som els Comuns, això fem els Comuns. Això volem per al nostre país: una Catalunya forta i justa.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Guillem Sánchez Prat.

Guillem Sánchez Prat

Gràcies, president. Conselleres, consellers, president Illa... Honorable consellera Romero, desitjo que millori. I bona tarda a tothom. Soc l'últim, o sigui, que això va finalitzant.

I, per començar, els vull transmetre una confiança: confiança en el país, confiança en les institucions i confiança en les nostres potencialitats. Superem la política del tot o res que molts d'aquesta cambra practiquen, perquè aquesta política del tot o res només condueix al res, i a nosaltres no ens hi trobaran, aquí. I molt menys practiquem la política del pitjorisme, que tant agrada a alguns quan estan a l'oposició.

A nosaltres ens trobaran en l'escolta, el diàleg i l'acord. I reivindiquem els pactes, perquè s'ha de ser més valent per pactar que quedar-se a la trinxera i criticar tot el que fan els altres. És cert que no hi és el senyor Vergés, però crec que s'ha equivocat de debat. Sembla ser que no li ha agradat el que ha dit la seva presidenta aquest matí. Molta reclamació, molta queixa, molta denúncia, però, quan toca assumir instruments, responsabilitats i governança, els hi apareix la por. I nosaltres no en tenim pas, de por. Junts arriba tard i malament. Arriba tard per al nostre país i arriba tard per al vostre partit. Junts no sap on és; deu seguir estant al racó de pensar. I, si us plau, tornin a la centralitat. Deixin la rauxa d'alguns i tornin al seny de la majoria, que el país els està esperant.

Fa dos anys les catalanes i els catalans ens van encarregar posar-nos d'acord. Això implica cooperació, actitud constructiva i lleialtat institucional, sempre en defensa del bé comú i dels interessos de Catalunya. Alhora, també van assenyalar que volien solucions, no culpables. Volen responsabilitat, ambició i sentit comú per posar Catalunya en marxa. I encara ho volen avui. Vam arribar a dos acords d'investidura que s'estan complint, i ens en sentim orgullosos. No ens n'amaguem. Al contrari, els reivindiquem, perquè demostra que la cooperació sempre és més beneficiosa que la confrontació –sempre. I això no vol dir renunciar als principis de cadascú; vol dir sentit de país, sentit de deure i sentit de responsabilitat. Perquè cada moment reclama la seva ambició i la seva responsabilitat, sent fidels a la veritat i a la realitat. Nosaltres complim, com fem sempre, encara que les coses importants no es canvien ni en un dia ni en un curs.

Com s'ha dit durant el matí, Catalunya necessita uns pressupostos que permetin posar tots els recursos al servei dels interessos de les ciutadanes i dels ciutadans. És evident que tenim molts reptes, però també la voluntat d'afrontar-los i solucionar-los, fent que la prosperitat generada arribi a tothom i a tot arreu, sense importar com es diguin, a quin Déu resin o quin sigui el color de la seva pell. Del que es tracta és de generar prosperitat compartida, és a dir, millorar les condicions materials de la gent amb optimisme pel futur.

I «socialisme» és una paraula bellíssima. I el socialisme del que és possible encara és més bell, que és el que fem; és l'esperança material. Especialment ara que l'extrema dreta vola baix, ara que la crueltat sense argument impera, com hem vist, ara que es destrossen els grans consensos, hem de generar certeses i il·lusió per a un

futur millor. I els pressupostos i la llei de mesures que l'acompanyen són certes per a una Catalunya millor.

Davant d'aquests grups que escampen la por i l'odi, tenim una mala notícia: Catalunya tria esperança, perquè, entre l'esperança o la por, Catalunya sempre ha triat l'esperança, i és el que seguirà triant. (*Alguns aplaudiments.*) Davant d'aquells que només plantegen la supressió d'impostos i d'organismes públics, cal recordar una evidència elemental: no es pot tenir tot alhora. No es poden reclamar rebaixes fiscals generalitzades sense assumir que això acaba tenint un impacte directe sobre la capacitat de finançar els serveis públics i sobre la qualitat de vida dels catalans i de les catalanes. Si es redueixen els ingressos, tard o d'hora arriben les retallades. I és que la realitat és tossuda: no es poden abaixar impostos de manera permanent i al mateix temps incrementar la despesa pública, com la llista de la compra del senyor Canadell. Senzillament, els números no surten.

En canvi, el que sí que podem és millorar l'eficiència i l'eficàcia del sistema fiscal, i aquesta llei de mesures ho proposa. Per racionalitzar el règim vigent, se'n deroguen vint-i-dues, tal com ha explicat la consellera. Apostem per la redistribució de la riquesa a través de la fiscalitat. I per això aquesta campanya de la renda hem reforçat la progressivitat de l'IRPF, fent que els que menys tenen paguin menys i que els que més tenen paguin una mica més. Aquells que tenen una renda inferior a 33.000 euros, que són sis de cada deu catalans, estan pagant molt menys. El que hem fet és reforçar la progressivitat de l'impost, corregir desigualtats i redistribuir la riquesa, perquè sense impostos progressius no hi ha estat del benestar, i sense estat del benestar no hi ha classe mitjana. I l'infern –que alguns en parlen aquí–, si és que n'hi ha, és per als defraudadors fiscals.

Què més proposa aquesta llei de mesures? Una Generalitat àgil i sense menysprear drets ni deures; menys burocràcia i les mateixes garanties. Per això proposem millorar la funció interventora, agilitzar el control intern, integrar els sistemes de gestió, establir una carrera professional moderna dins de l'Administració i dignificar les pràctiques de totes les administracions. I no ho fem sols; el món local és clau. Per això atenem les demandes del món local en referència a la gestió de les policies locals, i proposem tres mesures: la primera, evitar el dúmping entre agents i ajuntaments; la segona, un règim específic de sancions per als casos d'assetjament, i la tercera, actualitzem el règim de paritat per assegurar la transparència i eficàcia. La Generalitat, senyores i senyors, no pot ser governada d'esquena als ajuntaments, sinó tot el contrari, amb la màxima cooperació. I els que venim del món local ho sabem.

I també volem una Generalitat més proactiva, que acabi amb la política de capeletes, per ofertar el conjunt de polítiques públiques als catalans i les catalanes. Sabem d'on venim, sabem cap a on anem i sabem com ho volem fer. Les institucions són patrimoni de tothom i estan al servei de tothom; posem-les al servei de la seva gent amb solucions i no amb excuses. Avui queda clar que nosaltres aportem solucions, i d'altres, bloqueig. I, sobretot, avui queda clar que Catalunya disposa d'una majoria de progrés.

I acabo. Catalunya sempre ha estat un país modern, amb arrels sòlides i profundes, segur de les seves possibilitats i amb ambicions clares. Exercim el nostre autogovern amb sentit de país, de deure i de responsabilitat, perquè el Govern es fa cada dia, i amb el pas que fem avui caminem cap a una Catalunya millor per a tothom.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Senyores i senyors diputats, d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat de retorn del projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2026.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 68 vots en contra, 66 vots a favor i cap absència.

Atès que les esmenes a la totalitat de retorn del projecte han estat rebutjades, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

(Aplaudiments.)

Atès que no queda cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de sis de la tarda i cinc minuts.